ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Αριθμ. Φύλλου 226

ΜΑΪΟΣ 2022

1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

2022
1,5 ΕΥΡΩ

«Και οι δυο πλευρές, νικητές και ηττημένοι, καταστράφηκαν. Όλοι
οι αυτοκράτορες ή οι διάδοχοί τους σφαγιάστηκαν ή καθαιρέθηκαν
[...] Οι πάντες ηττήθηκαν. Οι πάντες επλήγησαν. Όλα όσα έδωσαν
ματαίω. Κανείς δεν κέρδισε τίποτα [...] Όσοι επιβίωσαν,
ημερών μάχης, επέστρεψαν είτε με τις
ολέθρου σε χώρες βυθι-

«Και οι δυο πλευρές, νικητές και ηττημένοι, καταστράφηκαν. Όλοι οι αυτοκράτορες ή οι διάδοχοί τους σφαγιάστηκαν ή καθαιρέθηκαν [...] Οι πάντες ηττήθηκαν. Οι πάντες επλήγησαν. Όλα όσα έδωσαν ήταν επί ματαίω. Κανείς δεν κέρδισε τίποτα [...] Όσοι επιβίωσαν, οι βετεράνοι αναρίθμητων ημερών μάχης, επέστρεψαν είτε με τις δάφνες της νίκης είτε με τα μαντάτα του ολέθρου σε χώρες βυθισμένες ήδη στην καταστροφή».

Winston Leonard Churchill,
βρετανός πρωθυπουργός, Ο άγνωστος πόλεμος (1931)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

«Μπορούμε καμιά φορά και να κρυώνουμε, όταν πρόκειται για την ελευθερία, μπορούμε να αντέξουμε μερικά χρόνια με λιγότερη χαρά στη ζωή», προειδοποίησε στα μέσα Μαρτίου ο πρώην Γερμανός πρόεδρος της Δημοκρατίας *Γιόαχιμ Γκάουκ*. *«Ο πόλεμος στην Ουκρανία θα μας κάνει όλους φτωχότερους»*, προειδοποίησε στην γερμανική εφημερίδα ***Bild*** ο υπουργός Οικονομικών *Κρίστιαν Λίντνερ*, ενώ στο ίδιο μήκος κύματος το περιοδικό *Spiegel* έγραψε χαρακτηριστικά ότι *«Λέξεις που επί χρόνια δεν έπαιξαν κανένα ρόλο στη γερμανική πραγματικότητα, όπως στέρηση, διάθεση για θυσίες και έλλειψη, επιστρέφουν στο λεξιλόγιο»*. Πρόσφατα, ο *Economist* υποστήριξε, ότι *«Ο πόλεμος είναι μια τραγωδία, αλλά είναι και μια στιγμή διαύγειας. Το όραμα της δεκαετίας του 1990, ότι το ελεύθερο εμπόριο και η ελευθερία θα συμβαδίζουν, έχει διαρραγεί. Οι φιλελεύθερες κυβερνήσεις πρέπει να βρουν ένα νέο μονοπάτι που να συνδυάζει το άνοιγμα και την ασφάλεια και να εμποδίζει το όνειρο της παγκοσμιοποίησης να καταντήσει ξινό»*. Η *Goldman Sachs*, από την πλευρά της, επισημαίνει πως η άνοδος της ψηφιακής διασυνοριακής δραστηριότητας θα συντηρήσει τους παγκόσμιους δεσμούς σε πολλά επίπεδα. Οπότε δεν έχουμε να κάνουμε με ξήλωμα της παγκοσμιοποίησης αλλά περισσότερο με μία νέα παγκόσμια κατάσταση, όπου η παγκοσμιοποίηση θα επιβραδύνει στον πραγματικό κόσμο, αλλά θα επιταχύνει στον ψηφιακό». Ξαφνικά, λοιπόν, η περιβόητη *«ευφορία της παγκοσμιοποίησης»* της δεκαετίας του '90 ξεθωριάζει για τα καλά, με τους πάσης φύσεως δημοσιολογούντες να «ανακαλύπτουν» ότι ζούμε σ' ένα τεχνητό περιβάλλον, σε πόλεις που είναι προσβάσιμες μόνο με αυτοκίνητα, φοράμε Goretex και νάιλον, τρώμε χάρη στα τεχνικά λιπάσματα, εξαρτιόμαστε από φάρμακα, κι όλα αυτά βασίζονται στο πετρέλαιο, το φυσικό αέριο και τον άνθρακα. Είναι οι ίδιοι, βέβαια, που θριαμβολογούσαν για τα «θαύματα» της παγκοσμιοποίησης και διαβεβαίωναν σ' όλους τους τόνους, ότι ο ύψιστος βαθμός ελευθερίας είναι αυτός της ελεύθερης επιλογής των καταναλωτών. Είναι οι ίδιοι που «ξεχνούσαν», μάλλον λόγω της καταναλωτικής «ευφορίας», ότι τα περισσότερα προϊόντα κατασκευάζονταν στις λεγόμενες χώρες του τρίτου κόσμου σε συνθήκες εργασιακής δουλείας, όπως, επίσης, την σχέση της δυτικής ευμάρειας με την στρατιωτικοποίηση της παγκοσμιοποίησης που επέβαλλαν οι ΗΠΑ μετά την 11η Σεπτέμβρη του 2001. Για εμάς μικρή σημασία έχει αν η εξελισσόμενη «φάση» της παγκοσμιοποίησης χαρακτηρίζεται από μία πρόσκαιρη «επιβράδυνση» ή από κάποιου είδους επαναναδυόμενο οικονομικό εθνικισμό. Σύμφωνα άλλωστε με τον *«Economist»*, περίπου 3 τρισεκατομμύρια δολάρια θα στοι-

Η Υπέρτατη Ποινή

«Η Αμερική είναι ένα έθνος που μπορεί να περιγραφεί με μία και μόνο λέξη: asafudafidatitotaf».

Joe Biden, ο ηγέτης του «ελέυθερου κόσμου» σε ένα από τα αμέτρητα επικά σαρδάμ του

Ο πεζογράφος *Αντώνης Σαμαράκης* δεν ήταν ποτέ του γούστου μας. Κάτι το αδιόρατα ενοχλητικό υπήρχε στα γραφτά του, «πολιτικά ορθός» προτού να γίνει η πολιτική ορθότητα καταστατικός όρος για να επιζήσει ένα έργο και να μην αφανιστεί από τη λογοκριτική μάστιγα του *«cancel culture»*, με ακραίους οφθαλμοφανείς συμβολισμούς που ακυρώνονται de facto ως συμβολισμοί, διάθεση εντυπωσιασμού, επιτηδευμένα κοφτή και ασθμαίνουσα γραφή, ένας γλυκερός και εύπεπτος ανθρωπισμός ξεχειλίζει από την εργογραφία του. Υπερβολικά βραβευμένος και ακατανόητα εξυμνημένος.

Μολαταύτα δεν γίνεται να μην κοντοσταθεί κάποιος διαβάζοντας το παρακάτω εδάφιο από το «*Σήμα κινδύνου*» (1958): *«Γιατί οι λογής λογής φόβοι που κυριαρχούν στον κόσμο μας, και προπαντός οι δύο αυτοί βασικοί φόβοι, ο φόβος του πολέμου και ο φόβος της πείνας, τελικό αποτέλεσμα έχουν να προδίνουμε την ελευθερία, την ανάγκη για ελευθερία που μας είναι έμφυτη. Και σιγά-σιγά, θα 'ρθουν οι κατοπινές γενιές, που δε θα αισθάνονται τίποτα στη λέξη "ελευθερία". Γιατί θα νεκρωθεί το ένστικτο της ελευθερίας με τη διαρκή υποταγή στο φόβο του πολέμου και στο φόβο της πείνας. Θα νεκρωθεί η δίψα της ελευθερίας»*.

Η ***Υπέρτατη ποινή*** κατά τον συγγραφέα είναι η «στέρηση του αισθητηρίου της ελευθερίας». Αλλά ποιός τον ακούει σήμερα τον *Σαμαράκη*;

Αρχές Απριλίου, στα σαλόνια των διεθνών λογοκριμένων και λογοκριτικών ΜΜΕ, των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και των εγχώριων κυριακάτικων εφη-

Ίσως και να έχουν δίκιο. Εμείς θα υπενθυμίσουμε ήρεμα το «σύνδρομο της οβίδας». Χιλιάδες στρατιώτες δεν μπορούσαν να αντιμετωπίσουν την ψυχολογική πίεση του πολέμου και εμφάνιζαν ψυχοσωματικά προβλήματα. Από την εποχή των ναπολεόντειων πολέμων πολλοί στρατιώτες έπεφταν ξαφνικά στο χώμα και έμεναν ακίνητοι για ώρες χωρίς να έχουν χτυπηθεί από σφαίρα. Κρύβονταν μέρες ή και εβδομάδες στα χαρακώματα για να μην σκοτωθούν από τους βομβαρδισμούς.

Ακόμα και αν δεν είχαν τραυματιστεί, υπέφεραν από ακαμψία, ασταθή βάδιση, παραλήρημα, απώλεια όσφρησης, ακοής, όρασης και ομιλίας χωρίς προφανή λόγο. Η πανούργα επιστήμη, κατ' εντολή των στρατηγών, άργησε πολύ να το αποδεχτεί ως σύνδρομο και μόνο μετά το προσωρινό τέλος των ανθρωποσφαγών, το 1945.

Αν το «μένουμε σπίτι» έγινε το καθημερινό χαράκωμα επί δύο ολόκληρα χρόνια, υποτίθεται για να προστατευτούμε, οι οβίδες είναι η πληροφορία (μέχρι να πέσουν οι πραγματικές) και το «σύνδρομο της πληροφορίας» είναι η νέα κοινωνική νεύρωση. Αυτή που κατατρώει τις σωματικές και ψυχικές σάρκες και το αίσθημα ελευθερίας.

Οι άνθρωποι αδρανοποιούνται και ζαρώνουν όλο και πιο πολύ, πνίγονται από την πληροφορία και την ξεσκισμένη επικοινωνία των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, σπαταλούν το χρόνο και τη ζωτική ενέργειά τους παρακολουθώντας τον «πόνο του άλλου», είτε παρακολουθώντας τους άλλους, που παρακολουθούν...

Ίσως γιατί, όπως είχε γράψει ο Φρόυντ, δεν υπάρχει μόνο η άμυνα του «εγώ» απέναντι σε έναν εξωτερικό κίνδυνο, αλλά και ο εσωτερικός φόβος του «εγώ» απέναντι σε μια πτυχή του.

Άπλυτοι ...και ελεύθεροι

Η κακομοιριά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σε ένα δημοσίευμα. Η εφημερίδα ***Bild***, σε άρθρο της με τίτλο *«Αρκεί να πλένετε αυτά τα τέσσερα μέρη του σώματος – Γιατί το δέρμα καθαρίζεται*

στην γερμανική εφημερίδα **Bild** ο υπουργός Οικονομικών Κρίστιαν *Λίντνερ*, ενώ στο ίδιο μήκος κύματος το περιοδικό *Spiegel* έγραψε χαρακτηριστικά ότι «*Λέξεις που επί χρόνια δεν έπαιξαν κανένα ρόλο στη γερμανική πραγματικότητα, όπως στέρηση, διάθεση για θυσίες και έλλειψη, επιστρέφουν στο λεξιλόγιο*». Πρόσφατα, ο *Economist* υποστήριξε, ότι «*Ο πόλεμος είναι μια τραγωδία, αλλά είναι και μια στιγμή διαύγειας. Το όραμα της δεκαετίας του 1990, ότι το ελεύθερο εμπόριο και η ελευθερία θα συμβαδίζουν, έχει διαρραγεί. Οι φιλελεύθερες κυβερνήσεις πρέπει να βρουν ένα νέο μονοπάτι που να συνδυάζει το άνοιγμα και την ασφάλεια και να εμποδίζει το όνειρο της παγκοσμιοποίησης να καταντήσει ξινό*». Η *Goldman Sachs*, από την πλευρά της, επισημαίνει πως η άνοδος της ψηφιακής διασυνοριακής δραστηριότητας θα συντηρήσει τους παγκόσμιους δεσμούς σε πολλά επίπεδα. Οπότε δεν έχουμε να κάνουμε με ξήλωμα της παγκοσμιοποίησης αλλά περισσότερο με μία νέα παγκόσμια κατάσταση, όπου η παγκοσμιοποίηση θα επιβραδύνει στον πραγματικό κόσμο, αλλά θα επιταχύνει στον ψηφιακό». Ξαφνικά, λοιπόν, η περιβόητη «*ευφορία της παγκοσμιοποίησης*» της δεκαετίας του '90 ξεθωριάζει για τα καλά, με τους πάσης φύσεως δημοσιολογούντες να «ανακαλύπτουν» ότι ζούμε σ' ένα τεχνητό περιβάλλον, σε πόλεις που είναι προσβάσιμες μόνο με αυτοκίνητα, φοράμε Goretex και νάιλον, τρώμε χάρη στα τεχνικά λιπάσματα, εξαρτιόμαστε από φάρμακα, κι όλα αυτά βασίζονται στο πετρέλαιο, το φυσικό αέριο και τον άνθρακα. Είναι οι ίδιοι, βέβαια, που θριαμβολογούσαν για τα «θαύματα» της παγκοσμιοποίησης και διαβεβαίωναν σ' όλους τους τόνους, ότι ο ύψιστος βαθμός ελευθερίας είναι αυτός της ελεύθερης επιλογής των καταναλωτών. Είναι οι ίδιοι που «ξεχνούσαν», μάλλον λόγω της καταναλωτικής «ευφορίας», ότι τα περισσότερα προϊόντα κατασκευάζονταν στις λεγόμενες χώρες του τρίτου κόσμου σε συνθήκες εργασιακής δουλείας, όπως, επίσης, την σχέση της δυτικής ευμάρειας με την στρατιωτικοποίηση της παγκοσμιοποίησης που επέβαλλαν οι ΗΠΑ μετά την 11η Σεπτέμβρη του 2001. Για εμάς μικρή σημασία έχει αν η εξελισσόμενη «φάση» της παγκοσμιοποίησης χαρακτηρίζεται από μια πρόσκαιρη «επιβράδυνση» ή από κάποιου είδους επαναδυόμενο οικονομικό εθνικισμό. Σύμφωνα άλλωστε με τον «*Economist*», περίπου 3 τρισεκατομμύρια δολάρια θα στοιχίζε μια υποχώρηση της Δύσης σε μια δική της «σφαίρα επιρροής» στην λογική του ψυχρού πολέμου, ενώ οι χώρες που δεν θέλουν να διαλέξουν πλευρά μεταξύ της Δύσης, της Ρωσίας και της Κίνας, αντιπροσωπεύουν το ένα πέμπτο του παγκόσμιου ΑΕΠ και τα δύο τρίτα του πληθυσμού του πλανήτη: «*οι ανοιχτές κοινωνίες συναλλάσσονται πάνω από 15 δισεκατομμύρια δολάρια την ημέρα με κλειστές, αγοράζοντας υπολογιστές κινεζικής κατασκευής και πετρέλαιο από τη Σαουδική Αραβία και πουλώντας Bulgari και Boeings*». Οι θεράποντες «ιατροί» ήδη μιλούν για έναν χειρουργικό επανασχεδιασμό των εφοδιαστικών αλυσίδων και της παραγωγής της «πράσινης ενέργειας», όμως αμφότεροι οι σχεδιασμοί αυτοί απαιτούν χρόνο και κόστος. Μέχρι τότε, είναι δεδομένη η κινέζικη παντοκρατορία στην αγορά των containers, που συνδέουν τις αγορές του πλανήτη μεταξύ τους. Ο δυστοπικός πόλεμος, μαίνεται όχι μόνο γιατί είναι παγκόσμιος, αλλά γιατί ενέχει πράγματι την πυρηνική απειλή, θα έχει διάρκεια και ένταση, με τα πανδημικά «επεισόδια» να εξοπλίζουν τους κυρίαρχους με την δυνατότητα επανάληψης του εγκλει-

«*Η Αμερική είναι ένα έθνος που μπορεί να περιγραφεί με μία και μόνο λέξη: asafudafidatitotaf*».

Joe Biden, ο ηγέτης του «ελεύθερου κόσμου»
σε ένα από τα αμέτρητα επικά σαρδάμ του

Ο πεζογράφος *Αντώνης Σαμαράκης* δεν ήταν ποτέ του γούστου μας. Κάτι το αδιόρατα ενοχλητικό υπήρχε στα γραφτά του, «πολιτικά ορθός» προτού να γίνει η πολιτική ορθότητα καταστατικός όρος για να επιζήσει ένα έργο και να μην αφανιστεί από τη λογοκριτική μάστιγα του «*cancel culture*», με ακραίους οφθαλμοφανείς συμβολισμούς που ακυρώνονται de facto ως συμβολισμοί, διάθεση εντυπωσιασμού, επιτηδευμένα κοφτή και ασθμαίνουσα γραφή, ένας γλυκερός και εύπεπτος ανθρωπισμός ξεχειλίζει από την εργογραφία του. Υπερβολικά βραβευμένος και ακατανόητα εξυμνημένος.

Μολαταύτα δεν γίνεται να μην κοντοσταθεί κάποιος διαβάζοντας το παρακάτω εδάφιο από το «*Σήμα κινδύνου*» (1958): «*Γιατί οι λογής λογής φόβοι που κυριαρχούν στον κόσμο μας, και προπαντός οι δύο αυτοί βασικοί φόβοι, ο φόβος του πολέμου και ο φόβος της πείνας, τελικό αποτέλεσμα έχουν να προδίνουμε την ελευθερία, την ανάγκη για ελευθερία που μας είναι έμφυτη. Και σιγά-σιγά, θα 'ρθουν οι κατοπινές γενιές, που δε θα αισθάνονται τίποτα στη λέξη ''ελευθερία''. Γιατί θα νεκρωθεί το ένστικτο της ελευθερίας με τη διαρκή υποταγή στο φόβο του πολέμου και στο φόβο της πείνας. Θα νεκρωθεί η δίψα της ελευθερίας*».

Η ***Υπέρτατη ποινή*** κατά τον συγγραφέα είναι η «στέρηση του αισθητηρίου της ελευθερίας». Αλλά ποιος τον ακούει σήμερα τον *Σαμαράκη*;

Αρχές Απριλίου, στα σαλόνια των διεθνών λογοκριμένων και λογοκριτικών ΜΜΕ, των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και των εγχώριων κυριακάτικων εφημερίδων φιλοξενήθηκαν «κατ' αποκλειστικότητα» τα πτώματα από την υποτιθέμενη σφαγή στη Μπούτσα από τα ρώσικα στρατεύματα.

Απαραίτητοι κομπάρσοι οι ευρωπαίοι αξιωματούχοι που «πιστοποίησαν» τη σφαγή. Οφ δη ρέκορντ ζήτησαν από τον Ζελένσκι να αποδείξει ότι δεν σκηνοθέτησε τη σφαγή. Αγγλοσάξωνες έφτιαξαν την «είδηση», ίσως και το γεγονός, γι' αυτό και κανένας μη αγγλοσάξωνας δεν έπιασε το (αμετάφραστο) υπονοούμενο *Bucha-Butcher* (χασάπης). Στις υπόλοιπες σελίδες διαβάζουμε για τον επισιτιστικό κίνδυνο, τους φουσκωμένους λογαριασμούς της ΔΕΗ και κάτι ακατανόητα για ρήτρες αναπροσαρμογής και χρηματιστήρια ενέργειας, ενώ ο κανιβαλισμός της «white trash» (όπως λένε τους φτωχούς και ανέργους λευκούς Αμερικάνους οι πλούσιοι και

ώτες έπεφταν ξαφνικά στο χώμα και έμεναν ακίνητοι για ώρες χωρίς να έχουν χτυπηθεί από σφαίρα. Κρύβονταν μέρες ή και εβδομάδες στα χαρακώματα για να μην σκοτωθούν από τους βομβαρδισμούς.

Ακόμα και αν δεν είχαν τραυματιστεί, υπέφεραν από ακαμψία, ασταθή βάδιση, παραλήρημα, απώλεια όσφρησης, ακοής, όρασης και ομιλίας χωρίς προφανή λόγο. Η πανούργα επιστήμη, κατ' εντολή των στρατηγών, άργησε πολύ να το αποδεχτεί ως σύνδρομο και μόνο μετά το προσωρινό τέλος των ανθρωποσφαγών, το 1945.

Αν το «μένουμε σπίτι» έγινε το καθημερινό χαράκωμα επί δύο ολόκληρα χρόνια, υποτίθεται για να προστατευτούμε, οι οβίδες είναι η πληροφορία (μέχρι να πέσουν οι πραγματικές) και το «σύνδρομο της πληροφορίας» είναι η νέα κοινωνική νεύρωση. Αυτή που κατατρώει τις σωματικές και ψυχικές σάρκες και το αίσθημα ελευθερίας.

Οι άνθρωποι αδρανοποιούνται και ζαρώνουν όλο και πιο πολύ, πνίγονται από την πληροφορία και την ξεσκισμένη επικοινωνία των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, σπαταλούν το χρόνο και τη ζωτική ενέργειά τους παρακολουθώντας τον «πόνο του άλλου», είτε παρακολουθώντας τους άλλους, που παρακολουθούν...

Ίσως γιατί, όπως είχε γράψει ο Φρόυντ, δεν υπάρχει μόνο η άμυνα του «εγώ» απέναντι σε έναν εξωτερικό κίνδυνο, αλλά και ο εσωτερικός φόβος του «εγώ» απέναντι σε μια πτυχή του.

Άπλυτοι ...και ελεύθεροι

Η κακομοιριά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σε ένα δημοσίευμα. Η εφημερίδα **Bild**, σε άρθρο της με τίτλο «*Αρκεί να πλένετε αυτά τα τέσσερα μέρη του σώματος – Γιατί το δέρμα καθαρίζεται μόνο του αν το αφήσετε*», επικαλείται συμβουλές του υπουργού Οικονομίας *Robert Habeck*, ο οποίος κάλεσε τους πολίτες να μειώσουν τη θέρμανση, τις επισκέψεις στη σάουνα και τα ντους, ώστε να βοηθήσουν τη χώρα να μειώσει την εξάρτησή της από τη ρωσική ενέργεια.

Το άρθρο επικαλείται τη δερματολόγο *Yael Adler*, η οποία ισχυρίζεται ότι η αποφυγή του ντους για τρεις εβδομάδες κάνει «*τις οσμές να εξαφανίζονται και το δέρμα να αρχίζει ένα είδος αυτοκαθαρισμού*». Τι; Δεν εμπιστεύεστε την Επιστήμη; Οι Γερμανοί θα υποφέρουν –όπως και το σύνολο της υπό διάλυση ΕΕ– γιατί δεν άκουσαν τον Μπίσμαρκ, ο οποίος θεωρούσε ως μυστικό της επιτυχίας στην (γερμανική) πολιτική ένα και μόνο πράγμα: «***μια καλή συμφωνία με τη Ρωσία***».

Παρ' όλα αυτά, το ζήτημα της απλυσιάς (έχει πα-

κο κόσμο, αλλά θα επιταχύνει στον ψηφιακό». Ξαφνικά, λοιπόν, η περιβόητη «*ευφορία της παγκοσμιοποίησης*» της δεκαετίας του '90 ξεθωριάζει για τα καλά, με τους πάσης φύσεως δημοσιολογούντες να «ανακαλύπτουν» ότι ζούμε σ' ένα τεχνητό περιβάλλον, σε πόλεις που είναι προσβάσιμες μόνο με αυτοκίνητα, φοράμε Goretex και νάιλον, τρώμε χάρη στα τεχνικά λιπάσματα, εξαρτιόμαστε από φάρμακα, κι όλα αυτά βασίζονται στο πετρέλαιο, το φυσικό αέριο και τον άνθρακα. Είναι οι ίδιοι, βέβαια, που θριαμβολογούσαν για τα «θαύματα» της παγκοσμιοποίησης και διαβεβαίωναν σ' όλους τους τόνους, ότι ο ύψιστος βαθμός ελευθερίας είναι αυτός της ελεύθερης επιλογής των καταναλωτών. Είναι οι ίδιοι που «ξεχνούσαν», μάλλον λόγω της καταναλωτικής «ευφορίας», ότι τα περισσότερα προϊόντα κατασκευάζονταν στις λεγόμενες χώρες του τρίτου κόσμου σε συνθήκες εργασιακής δουλείας, όπως, επίσης, την σχέση της δυτικής ευμάρειας με την στρατιωτικοποίηση της παγκοσμιοποίησης που επέβαλλαν οι ΗΠΑ μετά την 11η Σεπτέμβρη του 2001. Για εμάς μικρή σημασία έχει αν η εξελισσόμενη «φάση» της παγκοσμιοποίησης χαρακτηρίζεται από μια πρόσκαιρη «επιβράδυνση» ή από κάποιου είδους επαναναδυόμενο οικονομικό εθνικισμό. Σύμφωνα άλλωστε με τον «*Economist*», περίπου 3 τρισεκατομμύρια δολάρια θα στοίχιζε μια υποχώρηση της Δύσης σε μια δική της «σφαίρα επιρροής» στην λογική του ψυχρού πολέμου, ενώ οι χώρες που δεν θέλουν να διαλέξουν πλευρά μεταξύ της Δύσης, της Ρωσίας και της Κίνας, αντιπροσωπεύουν το ένα πέμπτο του παγκόσμιου ΑΕΠ και τα δύο τρίτα του πληθυσμού του πλανήτη: «*οι ανοιχτές κοινωνίες συναλλάσσονται πάνω από 15 δισεκατομμύρια δολάρια την ημέρα με κλειστές, αγοράζοντας υπολογιστές κινεζικής κατασκευής και πετρέλαιο από τη Σαουδική Αραβία και πουλώντας Bulgari και Boeings*». Οι θεράποντες «ιατροί» ήδη μιλούν για έναν χειρουργικό επανασχεδιασμό των εφοδιαστικών αλυσίδων και της παραγωγής της «πράσινης ενέργειας», όμως αμφότεροι οι σχεδιασμοί αυτοί απαιτούν χρόνο και κόστος. Μέχρι τότε, είναι δεδομένη η κινέζικη παντοκρατορία στην αγορά των containers, που συνδέουν τις αγορές του πλανήτη μεταξύ τους. Ο δυστοπικός πόλεμος, μαίνεται όχι μόνο γιατί είναι παγκόσμιος, αλλά γιατί ενέχει πράγματι την πυρηνική απειλή, θα έχει διάρκεια και ένταση, με τα πανδημικά «επεισόδια» να εξοπλίζουν τους κυρίαρχους με την δυνατότητα επανάληψης του εγκλεισμού του παγκόσμιου πληθυσμού στις «κρίσιμες» στιγμές. Όσο για την έκρηξη της 4ης Βιομηχανικής επανάστασης (νέας γενιάς ψηφιακή τεχνολογία και δίκτυα, νέες «καθαρές» πηγές ενέργειας, σύμπτυξη βιοτεχνολογίας και τεχνητής νοημοσύνης), αυτή όχι μόνο δεν φαίνεται να επιβραδύνεται, αλλά δείχνει να επιταχύνεται περεταίρω, ενώ οι πόροι που απαιτούνται για την «τελική μετάβαση» εξηγούν και τον παγκόσμιο χαρακτήρα της πολεμικής σύρραξης που εξελίσσεται. Άλλο τόσο εξηγείται γιατί η πιθανότητα ενός ολέθριου «λάθους» αναγνωρίζεται από όλες τις εμπλεκόμενες πλευρές. Θα διστάσουν; Όποιος έχει παρόμοιες αυταπάτες είναι βαθιά νυχτωμένος...

Μάιος 2022

ακατανόητα εξελιγμένος.

Μολαταύτα δεν γίνεται να μην κοντοσταθεί κάποιος διαβάζοντας το παρακάτω εδάφιο από το «*Σήμα κινδύνου*» (1958): «*Γιατί οι λογής λογής φόβοι που κυριαρχούν στον κόσμο μας, και προπαντός οι δύο αυτοί βασικοί φόβοι, ο φόβος του πολέμου και ο φόβος της πείνας, τελικό αποτέλεσμα έχουν να προδίνουμε την ελευθερία, την ανάγκη για ελευθερία που μας είναι έμφυτη. Και σιγά-σιγά, θα 'ρθουν οι κατοπινές γενιές, που δε θα αισθάνονται τίποτα στη λέξη ''ελευθερία''. Γιατί θα νεκρωθεί το ένστικτο της ελευθερίας με τη διαρκή υποταγή στο φόβο του πολέμου και στο φόβο της πείνας. Θα νεκρωθεί η δίψα της ελευθερίας*».

Η ***Υπέρτατη ποινή*** κατά τον συγγραφέα είναι η «στέρηση του αισθητηρίου της ελευθερίας». Αλλά ποιος τον ακούει σήμερα τον *Σαμαράκη*;

Αρχές Απριλίου, στα σαλόνια των διεθνών λογοκριμένων και λογοκριτικών ΜΜΕ, των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και των εγχώριων κυριακάτικων εφημερίδων φιλοξενήθηκαν «κατ' αποκλειστικότητα» τα πτώματα από την υποτιθέμενη σφαγή στη Μπούτσα από τα ρώσικα στρατεύματα.

Απαραίτητοι κομπάρσοι οι ευρωπαίοι αξιωματούχοι που «πιστοποίησαν» τη σφαγή. Οφ δη ρέκορντ ζήτησαν από τον Ζελένσκι να αποδείξει ότι δεν σκηνοθέτησε τη σφαγή. Αγγλοσάξωνες έφτιαξαν την «είδηση», ίσως και το γεγονός, γι' αυτό και κανένας μη αγγλοσάξωνας δεν έπιασε το (αμετάφραστο) υπονοούμενο *Bucha-Butcher* (χασάπης). Στις υπόλοιπες σελίδες διαβάζουμε για τον επισιτιστικό κίνδυνο, τους φουσκωμένους λογαριασμούς της ΔΕΗ και κάτι ακατανόητα για ρήτρες αναπροσαρμογής και χρηματιστήρια ενέργειας, ενώ ο κανιβαλισμός της «white trash» (όπως λένε τους φτωχούς και ανέργους λευκούς Αμερικάνους οι πλούσιοι και επιτυχημένοι Δημοκρατικοί), που ακούει στο όνομα Ρούλα Πισπιρίγγου δεν έχει τελειωμό. Αυτάρεσκοι υπουργοί και τεχνοκράτες διαβεβαιώνουν ότι, ο εξίσου κανιβαλιστικός τουρισμός, θα πάει καλά όπως το 2019.

Η «σφαγή της Μπούτσα» ξεχάστηκε σχεδόν αμέσως, οι παντός τύπου οβίδες, όμως, συνεχίζουν να σκάνε αδιάκοπα στα σπίτια μας.

Κάποιοι βιάζονται να χαρακτηρίσουν το κοινό ως αποχαυνωμένο, επειδή έπαψε να γεμίζει τους δρόμους και τις πλατείες, όπως τον «παλιό καλό καιρό», με σημαίες και ντουντούκες και συνθήματα.

που κατατρώει τις σωματικές και ψυχικές σάρκες και το αίσθημα ελευθερίας.

Οι άνθρωποι αδρανοποιούνται και ζαρώνουν όλο και πιο πολύ, πνίγονται από την πληροφορία και την ξεσκισμένη επικοινωνία των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, σπαταλούν το χρόνο και τη ζωτική ενέργειά τους παρακολουθώντας τον «πόνο του άλλου», είτε παρακολουθώντας τους άλλους, που παρακολουθούν...

Ίσως γιατί, όπως είχε γράψει ο Φρόυντ, δεν υπάρχει μόνο η άμυνα του «εγώ» απέναντι σε έναν εξωτερικό κίνδυνο, αλλά και ο εσωτερικός φόβος του «εγώ» απέναντι σε μια πτυχή του.

Άπλυτοι ...και ελεύθεροι

Η κακομοιριά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας σε ένα δημοσίευμα. Η εφημερίδα ***Bild***, σε άρθρο της με τίτλο «*Αρκεί να πλένετε αυτά τα τέσσερα μέρη του σώματος – Γιατί το δέρμα καθαρίζεται μόνο του αν το αφήσετε*», επικαλείται συμβουλές του υπουργού Οικονομίας *Robert Habeck*, ο οποίος κάλεσε τους πολίτες να μειώσουν τη θέρμανση, τις επισκέψεις στη σάουνα και τα ντους, ώστε να βοηθήσουν τη χώρα να μειώσει την εξάρτησή της από τη ρωσική ενέργεια.

Το άρθρο επικαλείται τη δερματολόγο *Yael Adler*, η οποία ισχυρίζεται ότι η αποφυγή του ντους για τρεις εβδομάδες κάνει «*τις οσμές να εξαφανίζονται και το δέρμα να αρχίζει ένα είδος αυτοκαθαρισμού*». Τί; Δεν εμπιστεύεστε την Επιστήμη; Οι Γερμανοί θα υποφέρουν –όπως και το σύνολο της υπό διάλυση ΕΕ– γιατί δεν άκουσαν τον Μπίσμαρκ, ο οποίος θεωρούσε ως μυστικό της επιτυχίας στην (γερμανική) πολιτική ένα και μόνο πράγμα: «***μια καλή συμφωνία με τη Ρωσία***».

Παρ' όλα αυτά, το ζήτημα της απλυσιάς (έχει παρουσιαστεί ως μέθοδος εκδίκησης προς τον Πούτιν...) μπορεί να θεωρηθεί ως στροφή στην κινέζικη παράδοση και ειδικότερα στις παρακαταθήκες του ***Μάο Τσε Τουνγκ***.

Είναι γνωστό από τον προσωπικό ιατρό του, τον δύστυχο *Dr. Li LI Zhisui*, ότι ο *Μεγάλος Τιμονιέρης* δεν είχε πλύνει ποτέ τα δόντια του με αποτέλεσμα τα ούλα του να είναι γεμάτα πύον, σημάδι βαριάς περιοδοντικής νόσου. Θεωρούσε, επίσης, άχρηστη υπερβολή το μπάνιο και καυχιόταν δημοσίως

συνέχεια στη σελ. 4

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΤΟ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΕΙΟ ΚΑΘΕ ΝΕΑΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΤΑΞΗΣ

«Αυτός ο πόλεμος δεν είναι το τέλος, αλλά η αρχή της βίας. Είναι το σιδηρουργείο στο οποίο ο κόσμος θα σφυρηλατηθεί με νέα σύνορα και νέες κοινότητες. Νέα καλούπια περιμένουν να γεμίσουν με αίμα και η εξουσία θα ασκείται με σιδερένια πυγμή».

Ernst Jünger, Ο πόλεμος ως εσωτερικό βίωμα

Είναι γνωστή η ιστορικότητα των αντιθέσεων, που εκφράστηκαν ανάμεσα στους αναρχικούς για το πράγματι δύσκολο ζήτημα του πολέμου. Ιστορικοί, κοινωνιολόγοι, διεθνολόγοι, και κάθε λογής ειδικοί, επίσης, έχουν προσπαθήσει να εξηγήσουν την μετάβαση από την «***αρχική μορφή πολέμου***», που λάμβανε υπ' όψιν της την επιβίωση και την διατήρηση της σωματικής ακεραιότητας του πολεμιστή λόγου χάριν μιας φυλής, που τόνιζε το προσωπικό θάρρος, στην ***ολοκληρωτική μορφή του πολέμου,*** που δεν υπολογίζει ούτε τις ζωές όσων πολεμούν ούτε και τις ζωές των αμάχων.

Πολλοί ανθρωπολόγοι αρνούνται την ύπαρξη ενός «*πρωτόγονου πολέμου*» πριν από την ύπαρξη οργανωμένων κρατών, από την στιγμή που οι φρικαλεότητες των μετέπειτα πολέμων μέχρι τις ημέρες μας, οι βιασμοί και αρπαγές γυναικών, οι εθνικές εκκαθαρίσεις, η οργάνωση των σφαγών, η λεηλασία, η καταστροφή και η εκκένωση ολόκληρων περιοχών πραγματοποιούνται με το πρόσημο των πολιτισμένων κοινωνιών. Άλλη μερίδα ειδικών επιμένει ότι «πρωτόγονοι» χαρακτηρίζονταν από την τελετουργία στην διεξαγωγή των πολέμων, αρκετά συχνά επεδείκνυαν αυτοσυγκράτηση και έθεταν περιορισμούς και χρησιμοποιούσαν, πολύ περισσότερο από ό,τι θεωρείται, την διπλωματία.

Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε, ότι η σύγχρονη ολοκληρωτική μορφή του πολέμου δεν μπορεί να ειδωθεί παρά σε συνάρτηση με

Οι θεωρητικές εξηγήσεις των εμπόλεμων συρράξεων μιλούν σε γενικές γραμμές για την ασυμμετρία ισχύος που οφείλει μια κρατική οντότητα ή οφείλουν να «διορθώσουν» τα ηγεμονικά κράτη σε μια διπολική παγκόσμια τάξη ή σ' έναν πολυπολικό κόσμο. Αυτή ακριβώς η επαναδιαπραγμάτευση της ισχύος αφορά την πρόσβαση ή την απόκτηση μέσω της στρατιωτικής δύναμης σφαιρών επιρροής, αγορών, πρώτων υλών, ναυτικών οδών, αποικιών κοκ.

Η εμπειρία των δυο Μεγάλων Παγκόσμιων Ανθρω-

Γιατί δεν τελείωσε ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος, 1917-1923).

Η φανερή και αθέατη έκβαση του λεγόμενου ***Μεγάλου Πολέμου*** έθεσε τέρμα στην ευρωπαϊκή κυριαρχία του κόσμου και ετοίμασε την ολοκλήρωση της καταστροφής που επήλθε με την ***δεύτερη Μεγάλη Ανθρωποσφαγή***. Και γεγονός είναι, ότι όλοι συνέβαλαν στην καταστροφή αυτή, «νικητές» και «ηττημένοι».

Όπως παρατηρεί ο Γάλλος ιστορικός ***Φρανσουά Ντελπλά***, «*Για την έναρξη αυτής της σύρραξης στη διάρκεια της οποίας θα σκοτώνονταν πενήντα εκατομμύρια άνθρωποι, αλλά και για το αρχικό πλεονέκτημα που θα διέθετε η Γερμανία εν μέρει χάρη στο γερμανο-σοβιετικό σύμφωνο, η ευθύνη του Τσάμπερλεϊν είναι απόλυτη, όπως και εκείνη του Νταλαντιέ. Όμως, και εκείνη του Στάλιν είναι σημαντική [...] Μετατρέποντας τη Ρωσία σε μια δύναμη που διαπραγματεύονταν με τις δυτικές καπιταλιστικές δυνάμεις, βάζοντας παντού τροχοπέδη στους αγώνες και κυρίως στο Λαϊκό Μέτωπο στη Γαλλία, ο Στάλιν εξασθένησε την επαναστατική ισχύ, η οποία ήταν η μόνη που θα μπορούσε να εξαναγκάσει σε οπισθοχώρηση το φασισμό*» (Η Μαύρη βίβλος του Καπιταλισμού, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος σελ. 209, Ποιος ευθύνεται για το γερμανο-σοβιετικό Σύμφωνο;)

«*Όσοι θέλουν να ζήσουν ας πολεμήσουν, κι όσοι δεν θέλουν να πολεμήσουν σε αυτόν τον κόσμο του διαρκούς αγώνα δεν αξίζει να ζουν*», έγραφε ο ***Αδόλφος Χίτλερ*** στο Mein Kampf, ενώ ο επιφανής ναζί ***Έρνστ Ρεμ*** συμπλήρωνε ότι «*...εφόσον είμαι ένας ανώριμος και αχρείος άνθρωπος, προτιμώ τον πόλεμο και την αναταραχή από την ενάρετη αστική τάξη. Σέβομαι τη βαρβαρότητα, οι άνθρωποι χρειάζονται τον απόλυτο φόβο*».

Και όμως, η μυθολογία του απόλυτου κα-

«Αυτός ο πόλεμος δεν είναι το τέλος, αλλά η αρχή της βίας. Είναι το σιδηρουργείο στο οποίο ο κόσμος θα σφυρηλατηθεί με νέα σύνορα και νέες κοινότητες. Νέα καλούπια περιμένουν να γεμίσουν με αίμα και η εξουσία θα ασκείται με σιδερένια πυγμή».

Ernst Jünger, Ο πόλεμος ως εσωτερικό βίωμα

Είναι γνωστή η ιστορικότητα των αντιθέσεων, που εκφράστηκαν ανάμεσα στους αναρχικούς για το πράγματι δύσκολο ζήτημα του πολέμου. Ιστορικοί, κοινωνιολόγοι, διεθνολόγοι, και κάθε λογής ειδικοί, επίσης, έχουν προσπαθήσει να εξηγήσουν την μετάβαση από την «***αρχική μορφή πολέμου***», που λάμβανε υπ' όψιν της την επιβίωση και την διατήρηση της σωματικής ακεραιότητας του πολεμιστή λόγου χάριν μιας φυλής, που τόνιζε το προσωπικό θάρρος, στην ***ολοκληρωτική μορφή του πολέμου,*** που δεν υπολογίζει ούτε τις ζωές όσων πολεμούν ούτε και τις ζωές των αμάχων.

Πολλοί ανθρωπολόγοι αρνούνται την ύπαρξη ενός «*πρωτόγονου πολέμου*» πριν από την ύπαρξη οργανωμένων κρατών, από την στιγμή που οι φρικαλεότητες των μετέπειτα πολέμων μέχρι τις ημέρες μας, οι βιασμοί και αρπαγές γυναικών, οι εθνικές εκκαθαρίσεις, η οργάνωση των σφαγών, η λεηλασία, η καταστροφή και η εκκένωση ολόκληρων περιοχών πραγματοποιούνται με το πρόσημο των πολιτισμένων κοινωνιών. Άλλη μερίδα ειδικών επιμένει ότι «πρωτόγονοι» χαρακτηρίζονταν από την τελετουργία στην διεξαγωγή των πολέμων, αρκετά συχνά επεδείκνυαν αυτοσυγκράτηση και έθεταν περιορισμούς και χρησιμοποιούσαν, πολύ περισσότερο από ό,τι θεωρείται, την διπλωματία.

Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε, ότι η σύγχρονη ολοκληρωτική μορφή του πολέμου δεν μπορεί να ειδωθεί παρά σε συνάρτηση με τα κυρίαρχα συμφέροντα και ιδεολογίες, αλλά και τον πολιτισμό, που διαμορφώνει τις συνθήκες διεξαγωγής του, αλλά και επανακαθορίζεται από την έκβασή του. Άλλο τόσο οφείλουμε να σημειώσουμε, ότι ο ολοκληρωτικός πόλεμος καθίσταται πλέον δυνατός μέσω του οπλοστασίου, που διαθέτουν τα κράτη ή οι συνασπισμοί κρατών και επομένως η τεχνολογική-βιομηχανική επανάσταση είναι εκείνη που ευθύνεται, εκτός των άλ-

Οι θεωρητικές εξηγήσεις των εμπόλεμων συρράξεων μιλούν σε γενικές γραμμές για την ασυμμετρία ισχύος που οφείλει μια κρατική οντότητα ή οφείλουν να «διορθώσουν» τα ηγεμονικά κράτη σε μια διπολική παγκόσμια τάξη ή σ' έναν πολυπολικό κόσμο. Αυτή ακριβώς η επαναδιαπραγμάτευση της ισχύος αφορά την πρόσβαση ή την απόκτηση μέσω της στρατιωτικής δύναμης σφαιρών επιρροής, αγορών, πρώτων υλών, ναυτικών οδών, αποικιών κοκ.

Η εμπειρία των δυο Μεγάλων Παγκόσμιων Ανθρωποσφαγών έχει αποδείξει με τον πλέον επώδυνο τρόπο για την ανθρωπότητα, ότι από την στιγμή που ξεσπά μια παγκόσμια σύρραξη αποκτά μια ανεξέλεγκτη και παρατεταμένη δυναμική και με συνέπειες που δύσκολα μπορεί κάποιος να διακρίνει, όπως άλλωστε και το μερίδιο ευθυνών για την κατάληξη.

Σύμφωνα με τον ιστορικό ***Robert Gerwarth***, «*Εντούτοις ακόμη και σε μέρη στα οποία η βία ήταν πολύ πιο ήπια,*

Γιατί δεν τελείωσε ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, 1917-1923).

Η φανερή και αθέατη έκβαση του λεγόμενου ***Μεγάλου Πολέμου*** έθεσε τέρμα στην ευρωπαϊκή κυριαρχία του κόσμου και ετοίμασε την ολοκλήρωση της καταστροφής που επήλθε με την ***δεύτερη Μεγάλη Ανθρωποσφαγή***. Και γεγονός είναι, ότι όλοι συνέβαλαν στην καταστροφή αυτή, «νικητές» και «ηττημένοι».

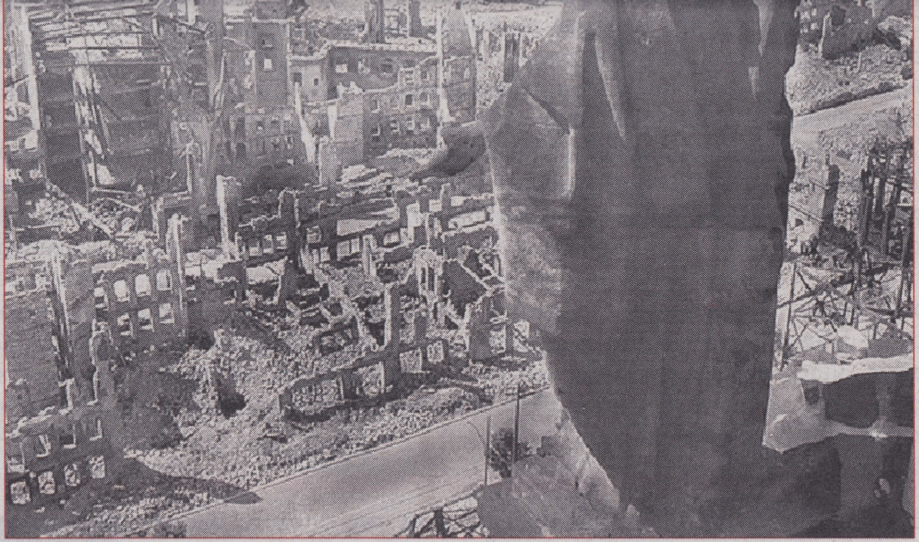
Όπως παρατηρεί ο Γάλλος ιστορικός ***Φρανσουά Ντελπλά***, «*Για την έναρξη αυτής της σύρραξης στη διάρκεια της οποίας θα σκοτώνονταν πενήντα εκατομμύρια άνθρωποι, αλλά και για το αρχικό πλεονέκτημα που θα διέθετε η Γερμανία εν μέρει χάρη στο γερμανο-σοβιετικό σύμφωνο, η ευθύνη του Τσάμπερλεϊν είναι απόλυτη, όπως και εκείνη του Νταλαντιέ. Όμως, και εκείνη του Στάλιν είναι σημαντική [...] Μετατρέποντας τη Ρωσία σε μια δύναμη που διαπραγματεύονταν με τις δυτικές καπιταλιστικές δυνάμεις, βάζοντας παντού τροχοπέδη στους αγώνες και κυρίως στο Λαϊκό Μέτωπο στη Γαλλία, ο Στάλιν εξασθένησε την επαναστατική ισχύ, η οποία ήταν η μόνη που θα μπορούσε να εξαναγκάσει σε οπισθοχώρηση το φασισμό*» (Η Μαύρη βίβλος του Καπιταλισμού, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος σελ. 209, Ποιος ευθύνεται για το γερμανο-σοβιετικό Σύμφωνο;)

«Όσοι θέλουν να ζήσουν ας πολεμήσουν, κι όσοι δεν θέλουν να πολεμήσουν σε αυτόν τον κόσμο του διαρκούς αγώνα δεν αξίζει να ζουν», έγραφε ο **Αδόλφος Χίτλερ** στο Mein Kampf, ενώ ο επιφανής ναζί ***Έρνστ Ρεμ*** συμπλήρωνε ότι «*...εφόσον είμαι ένας ανώριμος και αχρείος άνθρωπος, προτιμώ τον πόλεμο και την αναταραχή από την ενάρετη αστική τάξη. Σέβομαι τη βαρβαρότητα, οι άνθρωποι χρειάζονται τον απόλυτο φόβο*».

Και όμως, η μυθολογία του απόλυτου κακού που δήθεν προσπαθεί να εξηγήσει το ναζιστικό φαινόμενο είναι τουλάχιστον σαθρή.

Πολλοί και «σπουδαίοι» αντιφασίστες ξεχνούν ότι ο βομβαρδισμός της Γερμανίας διήρκεσε πέντε χρόνια και αποτελεί την μεγαλύτερη συμφορά ιστορικά για την χώρα μετά τον Τριακονταετή Πόλεμο. Περισσότερες από χίλιες πόλεις και χωριά βομβαρδίστηκαν, σχεδόν ένα εκατομμύριο τόνοι βόμβες έπεσαν πάνω σε τριάντα εκατομ-

από την ύπαρξη οργανωμένων κρατών, από την στιγμή που οι φρικαλεότητες των μετέπειτα πολέμων μέχρι τις ημέρες μας, οι βιασμοί και αρπαγές γυναικών, οι εθνικές εκκαθαρίσεις, η οργάνωση των σφαγών, η λεηλασία, η καταστροφή και η εκκένωση ολόκληρων περιοχών πραγματοποιούνται με το πρόσημο των πολιτισμένων κοινωνιών. Άλλη μερίδα ειδικών επιμένει ότι «πρωτόγονοι» χαρακτηρίζονταν από την τελετουργία στην διεξαγωγή των πολέμων, αρκετά συχνά επεδείκνυαν αυτοσυγκράτηση και έθεταν περιορισμούς και χρησιμοποιούσαν, πολύ περισσότερο από ό,τι θεωρείται, την διπλωματία.

Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε, ότι η σύγχρονη ολοκληρωτική μορφή του πολέμου δεν μπορεί να ειδωθεί παρά σε συνάρτηση με τα κυρίαρχα συμφέροντα και ιδεολογίες, αλλά και τον πολιτισμό, που διαμορφώνει τις συνθήκες διεξαγωγής του, αλλά και επανακαθορίζεται από την έκβασή του. Άλλο τόσο οφείλουμε να σημειώσουμε, ότι ο ολοκληρωτικός πόλεμος καθίσταται πλέον δυνατός μέσω του οπλοστασίου, που διαθέτουν τα κράτη ή οι συνασπισμοί κρατών και επομένως η τεχνολογική-βιομηχανική επανάσταση είναι εκείνη που ευθύνεται, εκτός των άλλων, και για την εκβιομηχάνιση του πολέμου.

Θα σημειώσουμε, ακόμη, ότι όσο και να προσπαθούν να πείσουν περιώνυμοι εξουσιαστές περί της ύπαρξης του δικαίου του πολέμου και την νομικής θωράκισης της λεγόμενης διεθνούς κοινότητας από τις θηριωδίες που χαρακτηρίζουν κάθε πόλεμο, δεν πρόκειται παρά για μια συζήτηση για την νομική ρύθμιση και κατοχύρωσή τους. Ο μόνος άγραφος νόμος που ισχύει διαχρονικά είναι το "vae victis" (Ουαί τοις ηττημένοις).

Όπως έθεσε το θέμα ήδη από 1880 ο νομικός του διεθνούς δικαίου Ουίλιαμ Χολ: «*Το διεθνές δίκαιο δεν έχει εναλλακτική δυνατότητα παρά να δεχθεί τον πόλεμο ως σχέση των εμπλεκόμενων σ' αυτόν, ανεξαρτήτως του ποιος έχει το δίκιο κατά την έναρξή του. Τη σχέση αυτή τα εμπλεκόμενα μέλη, εάν το επιλέξουν, είναι σε θέση να τη ρυθμίσουν και ο πόλεμος μπορεί να αυτοαναιρεθεί μόνο με την διευθέτηση των αποτελεσμάτων που επιφέρει η σχέση αυτή. Ως εκ τούτου και τα δυο μέρη, σε κάθε πόλεμο, θεωρείται ότι βρίσκονται σε ταυτόσημη νομική θέση και, συνεπώς έχουν ίσα δικαιώματα*».

ποσφαγών έχει αποδείξει με τον πλέον επώδυνο τρόπο για την ανθρωπότητα, ότι από την στιγμή που ξεσπά μια παγκόσμια σύρραξη αποκτά μια ανεξέλεγκτη και παρατεταμένη δυναμική και με συνέπειες που δύσκολα μπορεί κάποιος να διακρίνει, όπως άλλωστε και το μερίδιο ευθυνών για την κατάληξη.

Σύμφωνα με τον ιστορικό ***Robert Gerwarth***, «*Εντούτοις ακόμη και σε μέρη στα οποία η βία ήταν πολύ πιο ήπια, [...] πολλοί άνθρωποι συμμερίζονταν την άποψη του Στρούβε ότι το τέλος του Μεγάλου Πολέμου δεν είχε επιφέρει σταθερότητα, αλλά αντιθέτως είχε δημιουργήσει μια πολύ ευμετάβολη Κατάσταση, στην οποία η ειρήνη ήταν στην καλύτερη περίπτωση επισφαλής, αν όχι εντελώς απατηλή. Στη μεταεπαναστατική Αυστρία –που δεν ήταν πια το κέντρο μιας από τις μεγαλύτερες χερσαίες αυτοκρατορίες στην Ευρώπη, αλλά μια μικρή και φτωχή Δημοκρατία των Άλπεων– μια συντηρητική εφημερίδα μεγάλης κυκλοφορίας εξέφραζε παρόμοια άποψη τον Μάιο του 1919 σε άρθρο της σύνταξης με τίτλο «Πόλεμος εντός της ειρήνης». Επισημαίνοντας τα μονίμως υψηλά επίπεδα βίας στα εδάφη των ηττημένων χερσαίων αυτοκρατοριών της Ευρώπης, η εφημερίδα παρατηρούσε ότι ένα μεγάλο τόξο Μεταπολεμικής βίας επεκτεινόταν από τη Φινλανδία και τις βαλτικές χώρες και έφθανε στα Βαλκάνια, την Ανατολία και τον Καύκασο περνώντας μέσα από τη Ρωσία και την Ουκρανία, την Πολωνία, την Αυστρία, την Ουγγαρία και τη Γερμανία.*» (Οι Ηττημένοι, *μόνη που θα μπορούσε να εξαναγκάσει σε οπισθοχώρηση το φασισμό*» (Η Μαύρη βίβλος του Καπιταλισμού, ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος σελ. 209, Ποιος ευθύνεται για το γερμανο-σοβιετικό Σύμφωνο;)

«*Όσοι θέλουν να ζήσουν ας πολεμήσουν, κι όσοι δεν θέλουν να πολεμήσουν σε αυτόν τον κόσμο του διαρκούς αγώνα δεν αξίζει να ζουν*», έγραφε ο ***Αδόλφος Χίτλερ*** στο Mein Kampf, ενώ ο επιφανής ναζί ***Έρνστ Ρεμ*** συμπλήρωνε ότι «*...εφόσον είμαι ένας ανώριμος και αχρείος άνθρωπος, προτιμώ τον πόλεμο και την αναταραχή από την ενάρετη αστική τάξη. Σέβομαι τη βαρβαρότητα, οι άνθρωποι χρειάζονται τον απόλυτο φόβο*».

Και όμως, η μυθολογία του απόλυτου κακού που δήθεν προσπαθεί να εξηγήσει το ναζιστικό φαινόμενο είναι τουλάχιστον σαθρή.

Πολλοί και «σπουδαίοι» αντιφασίστες ξεχνούν ότι ο βομβαρδισμός της Γερμανίας διήρκεσε πέντε χρόνια και αποτελεί την μεγαλύτερη συμφορά ιστορικά για την χώρα μετά τον Τριακονταετή Πόλεμο. Περισσότερες από χίλιες πόλεις και χωριά βομβαρδίστηκαν, σχεδόν ένα εκατομμύριο τόνοι βόμβες έπεσαν πάνω σε τριάντα εκατομμύρια αμάχους, κυρίως γυναικόπαιδα και ηλικιωμένους, εκατοντάδες χιλιάδες ήταν οι νεκροί και ανυπολόγιστος ήταν ο αριθμός των τραυματιών.

Όπως περιγράφει ο γερμανός ιστορικός *Φρίντριχ Γιεργκ (Η Γερμανία στις Φλόγες, ο Βομβαρδισμός της Γερμανίας 1940-45)*, ο πύρινος όλεθρος στο Αμβούργο και στη ***Δρέσδη*** την στιγμή που οι ναζί είχαν νικηθεί μπορεί να είναι ευρέως γνωστός ως ένα έγκλημα των συμμάχων κατά της ανθρωπότητας, αλλά στην συλλογική μνήμη έχουν σβηστεί όσα πραγματικά έγιναν στο Πφόρτσχαϊμ, το Ντόρτμουντ, το Ντάρμαστ, το Κρέφελντ και το Κάσελ, καθώς και σε πολλές άλλες πόλεις που έγιναν στάχτη.

Επίσης, οι «σπουδαίοι» αντιφασίστες καμώνονται ότι ξεχνούν τους χιλιάδες βιασμούς Γερμανίδων από τον Κόκκινο Στρατό, αλλά και από Αμερικανούς στρατιώτες στο Βερολίνο.

Οι υπηρέτες, βέβαια, κάθε ιδεολογίας έχουν επιλεκτικές ευαισθησίες και κοντή μνήμη ή μήπως όχι;

Συσπείρωση Αναρχικών

Διαδρομές ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ

Η στήλη αυτή είναι αφιερωμένη στη μνήμη του συντρόφου και αδελφού μας Γιώργου Βλασσόπουλου

«Οι αναρχικοί, δεν είναι ένα απλό όνομα ή μια ταμπέλα μέσα στον κοινωνικό χώρο. Όσοι αποφασίζουν να ακολουθήσουν το δρόμο του αγώνα και της πάλης για την αναρχία θεωρούν πως έχουν επιφορτιστεί με συγκεκριμένες ευθύνες, τόσο αντικειμενικά όσο και υποκειμενικά. Ας το επαναλάβουμε για μια ακόμη φορά. Η απελευθέρωση των ανθρώπων δεν είναι ένα νεανικό παιχνιδάκι. Ούτε ένα γεροντικό καπρίτσιο. Πολύ περισσότερο δεν είναι η εκτόνωση κάποιων θυμωμένων για τη θέση που τους επιφύλαξε το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης. Αυτή η υπεύθυνη στάση των αναρχικών έρχεται να καθορίσει τη διαρκή αναζήτηση, την επίμονη προσπάθεια, το ξεκαθάρισμα απόψεων, την εμβάθυνση και την διάδοση των λειτουργικών εμπειριών, το κόψιμο των οποιωνδήποτε ορατών ή αόρατων δεσμών με τις εξουσιαστικές ιδεολογίες και πρακτικές. Πρόκειται για όλα αυτά τα συστατικά που συμπεριλαμβάνονται στην ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ».

(Γιώργος Βλασσόπουλος, Μάρτιος 2009,
Περί πράξης ή οι παρενέργειες του ακτιβισμού)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ, ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΑΟ

«... Γιατί αν αγνοήσουμε την επιλογή των κατάλληλων μέσων θα πραγματώσουμε άλλους σκοπούς, ίσως μάλιστα εντελώς αντίθετους απ' αυτούς στους οποίους αποβλέπουμε, και κάτι τέτοιο θα έχει ολοφάνερη και αναπόφευκτη συνέπεια των μέσων που επιλέξαμε. Όποιος ακολουθήσει λάθος δρόμο δεν θα πάει εκεί που θέλει αλλά εκεί που θα τον οδηγήσει ο δρόμος».

Ερρίκο Μαλατέστα

Έχουμε τονίσει επανειλημμένα, ότι η τεχνική προβολή λέξεων και εννοιών, είναι χαρακτηριστικό είτε της απουσίας εμβάθυνσης στα διάφορα ζητήματα και επομένως της αδυναμίας κατανόησης των εμπειριών των αναρχικών αγώνων, είτε της επιδίωξης αλλοίωσής τους μέσω του εντυπωσιασμού και της παραχάραξής τους. Όπως εύστοχα τονίζει ο **Thomas Szasz** («*Ο Πόλεμος των Ορισμών*»): «*Ο πόλεμος για τον έλεγχο του κόσμου είναι πόλεμος ορισμών[...] Ο αγώνας καθορισμού και ελέγχου των νοημάτων είναι αγώνας για επιβίωση[...] αυτός που πρώτος θα ορίσει το νόημα μιας κατάστασης, επιβάλλει στον άλλον την δική του πραγματικότητα και τον ορίζει, είναι ο νικητής[...] έτσι κυριαρχεί κι επιβιώνει. Εκείνος που ετεροκαθορίζεται, υποτάσσεται και ίσως ακόμα και εξοντώνεται...*».

Πράγματι, η άκριτη χρήση εννοιών ευθύνεται σε σημαντικό βαθμό για κρίσιμες ήττες, που εξωραΐζονται μέσω της «ατέλειας» μιας πολιτικής απροσδιοριστίας, μιας ασάφειας μέσω της οποίας διάφορες στάσεις, συμπεριφορές, πολιτικές και ιδεολογικές διατυπώσεις αποδίδονται αυθαίρετα, καλόβουλα ή κακόβουλα, στην αναρχία.

Οι βεβαιότητες σ' αυτές τις περιπτώσεις αποδεικνύονται εύκολα και γρήγορα οι μεγαλύτερες αυταπάτες, αλλά ακόμα και τότε είναι δύσκολο να γίνει δεκτή η πραγματικότητα, εκτός και αν αφαιρεθούν οι παραμορφωτικοί φακοί της πολιτικής.

Δεν υπάρχουν μεταχρονολογημένες αγωνίες, «για αυτά που δεν πήγαν καλά», ούτε έχουμε κάποιο λόγο οι αναρχικοί να ενστερνιζόμαστε λογικές του τύπου «δεν βαριέσαι, πάμε παρακάτω» ή «τι ψάχνουμε τώρα, ψύλλους στ' άχυρα, πάνω κάτω όλοι περίπου τα ίδια λέμε, άσε που δεν υπάρχει χρόνος να φιλολογούμε...». Αυτές οι δικαιολογίες, παρ' ότι συνήθως μόνο εκ του πονηρού εκφέρονται, παρ' όλα αυτά δυστυχώς εμπεδώνονται εύκολα στ' όνομα της μη εγκατάλειψης των λεγόμενων μαζικών χώρων, της σύνδεσης με την κοινωνία, ή όταν προτάσσεται η αναγκαιότητα της αντιμετώπισης μιας επείγουσας κατάστασης.

Ας γίνουμε, όμως, πιο συγκεκριμένοι.

Εξακολουθούν να αναρωτιούνται αρκετοί άνθρωποι, γιατί μια αποφασιστική πολιτική βαθμίδα ονομάστηκε κίνημα, επίσης είναι συχνά ασαφές ποιος είναι ο χρόνος έναρξης και λήξης των κινημάτων, ποιος ανήκει σε αυτά και ποιος αποκλείεται, αν υπάρχουν για να επιτύχουν ένα συγκεκριμένο στόχο ή για να ικανοποιήσουν κάποιο γενικότερο συμφέρον όσων συμμετέχουν σε αυτά, αν και πότε εντάσσονται σε θεσμοποιημένα πλαίσια ή διαδικασίες και σε ποιο βαθμό, ενώ διαφωνίες διατυπώνονται και για το κατά πόσο επιμέρους ομαδώσεις διαμαρτυρίας και σύγκρουσης συγκροτούν κοινωνικό κίνημα. Πώς φθάσαμε στην νομική κατοχύρωση του δικαιώματος στην διαδήλωση, σε ποιο βαθμό, πώς και με πιο τρόπο διασταυρώθηκαν και αλληλοεπέδρασαν οι απεργίες στις βιομηχανίες, οι εκλογικές εκστρατείες, και τα κοινωνικά κινήματα;

Όπως υποστηρίζει ο ***Charles Tilly*** (*Κοινωνικά κινήματα 1768-2004*), το κοινωνικό κίνημα, που αναπτύχθηκε στην

συνέχεια από τη σελ. 2

ωτικού προσωπικού στη Σανγκάη για να βοηθήσουν στον υποχρεωτικό έλεγχο και

για τον απόλυτο οικιακό εγκλεισμό, με την τοποθέ-

Η στήλη αυτή είναι αφιερωμένη στη μνήμη του συντρόφου και αδελφού μας Γιώργου Βλασσόπουλου

σπάθεια, το ξεκαθάρισμα απόψεων, την εμβάθυνση και την διάδοση των λειτουργικών εμπειριών, το κόψιμο των οποιωνδήποτε ορατών ή αόρατων δεσμών με τις εξουσιαστικές ιδεολογίες και πρακτικές. Πρόκειται για όλα αυτά τα συστατικά που συμπεριλαμβάνονται στην ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ».

(Γιώργος Βλασσόπουλος, Μάρτιος 2009,
Περί πράξης ή οι παρενέργειες του ακτιβισμού)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ, ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΛΑΟ

«… Γιατί αν αγνοήσουμε την επιλογή των κατάλληλων μέσων θα πραγματώσουμε άλλους σκοπούς, ίσως μάλιστα εντελώς αντίθετους απ' αυτούς στους οποίους αποβλέπουμε, και κάτι τέτοιο θα έχει ολοφάνερη και αναπόφευκτη συνέπεια των μέσων που επιλέξαμε. Όποιος ακολουθήσει λάθος δρόμο δεν θα πάει εκεί που θέλει αλλά εκεί που θα τον οδηγήσει ο δρόμος».

Ερρίκο Μαλατέστα

Έχουμε τονίσει επανειλημμένα, ότι η τεχνική προβολή λέξεων και εννοιών, είναι χαρακτηριστικό είτε της απουσίας εμβάθυνσης στα διάφορα ζητήματα και επομένως της αδυναμίας κατανόησης των εμπειριών των αναρχικών αγώνων, είτε της επιδίωξης αλλοίωσής τους μέσω του εντυπωσιασμού και της παραχάραξής τους. Όπως εύστοχα τονίζει ο **Thomas Szasz** («*Ο Πόλεμος των Ορισμών*»): «*Ο πόλεμος για τον έλεγχο του κόσμου είναι πόλεμος ορισμών[...] Ο αγώνας καθορισμού και ελέγχου των νοημάτων είναι αγώνας για επιβίωση[...] αυτός που πρώτος θα ορίσει το νόημα μιας κατάστασης, επιβάλλει στον άλλον την δική του πραγματικότητα και τον ορίζει, είναι ο νικητής[...] έτσι κυριαρχεί κι επιβιώνει. Εκείνος που ετεροκαθορίζεται, υποτάσσεται και ίσως ακόμα και εξοντώνεται...*».

Πράγματι, η άκριτη χρήση εννοιών ευθύνεται σε σημαντικό βαθμό για κρίσιμες ήττες, που εξωραΐζονται μέσω της «ατέλειας» μιας πολιτικής απροσδιοριστίας, μιας ασάφειας μέσω της οποίας διάφορες στάσεις, συμπεριφορές, πολιτικές και ιδεολογικές διατυπώσεις αποδίδονται αυθαίρετα, καλόβουλα ή κακόβουλα, στην αναρχία.

Οι βεβαιότητες σ' αυτές τις περιπτώσεις αποδεικνύονται εύκολα και γρήγορα οι μεγαλύτερες αυταπάτες, αλλά ακόμα και τότε είναι δύσκολο να γίνει δεκτή η πραγματικότητα, εκτός και αν αφαιρεθούν οι παραμορφωτικοί φακοί της πολιτικής.

Δεν υπάρχουν μεταχρονολογημένες αγωνίες, «για αυτά που δεν πήγαν καλά», ούτε έχουμε κάποιο λόγο οι αναρχικοί να ενστερνιζόμαστε λογικές του τύπου «δεν βαριέσαι, πάμε παρακάτω» ή «τι ψάχνουμε τώρα, ψύλλους στ' άχυρα, πάνω κάτω όλοι περίπου τα ίδια λέμε, άσε που δεν υπάρχει χρόνος να φιλολογούμε...». Αυτές οι δικαιολογίες, παρ' ότι συνήθως μόνο εκ του πονηρού εκφέρονται, παρ' όλα αυτά δυστυχώς εμπεδώνονται εύκολα στ' όνομα της μη εγκατάλειψης των λεγόμενων μαζικών χώρων, της σύνδεσης με την κοινωνία, ή όταν προτάσσεται η αναγκαιότητα της αντιμετώπισης μιας επείγουσας κατάστασης.

Ας γίνουμε, όμως, πιο συγκεκριμένοι.

Εξακολουθούν να αναρωτιούνται αρκετοί άνθρωποι, γιατί μια αποφασιστική πολιτική βαθμίδα ονομάστηκε κίνημα, επίσης είναι συχνά ασαφές ποιος είναι ο χρόνος έναρξης και λήξης των κινημάτων, ποιος ανήκει σε αυτά και ποιος αποκλείεται, αν υπάρχουν για να επιτύχουν ένα συγκεκριμένο στόχο ή για να ικανοποιήσουν κάποιο γενικότερο συμφέρον όσων συμμετέχουν σε αυτά, αν και πότε εντάσσονται σε θεσμοποιημένα πλαίσια ή διαδικασίες και σε ποιο βαθμό, ενώ διαφωνίες διατυπώνονται και για το κατά πόσο επιμέρους ομαδώσεις διαμαρτυρίας και σύγκρουσης συγκροτούν κοινωνικό κίνημα. Πώς φθάσαμε στην νομική κατοχύρωση του δικαιώματος στην διαδήλωση, σε ποιο βαθμό, πώς και με πιο τρόπο διασταυρώθηκαν και αλληλοεπέδρασαν οι απεργίες στις βιομηχανίες, οι εκλογικές εκστρατείες, και τα κοινωνικά κινήματα;

Όπως υποστηρίζει ο ***Charles Tilly*** (*Κοινωνικά κινήματα 1768-2004*), το κοινωνικό κίνημα, που αναπτύχθηκε στην

συνέχεια από τη σελ. 2

ότι έπλενε το γεννητικό του όργανο μόνο μέσα στις παλλακίδες του...

ΣΑΝΓΚΑΗ: Η ΔΥΣΤΟΠΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝΕΤΑΙ...

Ο γραμματέας του ΚΚ Κίνας, σε ομιλία του την 16η Απριλίου στην περιφέρεια Μπαοσάν της Σανγκάης περιέγραψε το νέο στόχο, δηλαδή τον μηδενισμό των κρουσμάτων ως διαταγή που επιβάλλεται, επειδή η κατάσταση της πόλης έφθασε σε «κρίσιμο σημείο»: «*Η Ομάδα Εργασίας του Κρατικού Συμβουλίου, η δημοτική επιτροπή* ωτικού προσωπικού στη Σανγκάη για να βοηθήσουν στον υποχρεωτικό έλεγχο και των 25.000.000 κατοίκων. Ο κινεζικός ορισμός των μηδενικών κρουσμάτων Covid στο επίπεδο της κοινότητας σημαίνει ότι δεν εμφανίζονται νέα κρούσματα έξω από τις περιοχές που βρίσκονται σε καραντίνα.

«*Οι κάτοικοι της Σαγκάης πηγαίνουν στα μπαλκόνια τους για να τραγουδήσουν και να διαμαρτυρηθούν για την έλλειψη προμηθειών. Εμφανίζεται ένα drone:* ***"Συμμορφωθείτε με τους περιορισμούς της Covid. Ελέγξτε την επιθυμία της ψυχής σας για ελευθερία. Μην ανοίγετε το παράθυρο και μην τραγουδάτε"***», έγραψε η

για τον απόλυτο οικιακό εγκλεισμό, με την τοποθέτηση συρματοπλεγμάτων στις εξόδους των κατοικιών. Σε κάθε πολυκατοικία άνθρωποι του κράτους επιτηρούν τον εγκλεισμό, αλλά και την διανομή τροφίμων η οποία οργανώνεται με τη χρήση ψηφιακών εφαρμογών, ενώ δολοφονούνται με αγριότητα σκύλοι και γάτες των κατοίκων που βρίσκονται θετικοί.

Οι αρχές αρπάζουν ανήλικα παιδιά και τα χωρίζουν από τους γονείς τους, κά-

Ας επισημάνουμε, ότι το κινέζικο παράδειγμα είναι ιδιαιτέρως ελκυστικό για αρκετούς δυτικούς ειδήμονες, είτε εκφράζονται είτε όχι. Είναι χαρακτηριστική η δήλω-

εντυπωσιασμού και της παραχάραξής τους. Όπως εύστοχα τονίζει ο **Thomas Szasz** («*Ο Πόλεμος των Ορισμών*»): «*Ο πόλεμος για τον έλεγχο του κόσμου είναι πόλεμος ορισμών[...] Ο αγώνας καθορισμού και ελέγχου των νοημάτων είναι αγώνας για επιβίωση[...] αυτός που πρώτος θα ορίσει το νόημα μιας κατάστασης, επιβάλλει στον άλλον την δική του πραγματικότητα και τον ορίζει, είναι ο νικητής[...] έτσι κυριαρχεί κι επιβιώνει. Εκείνος που ετεροκαθορίζεται, υποτάσσεται και ίσως ακόμα και εξοντώνεται...*».

Πράγματι, η άκριτη χρήση εννοιών ευθύνεται σε σημαντικό βαθμό για κρίσιμες ήττες, που εξωραΐζονται μέσω της «ατέλειας» μιας πολιτικής απροσδιοριστίας, μιας ασάφειας μέσω της οποίας διάφορες στάσεις, συμπεριφορές, πολιτικές και ιδεολογικές διατυπώσεις αποδίδονται ακόμα και τότε είναι δύσκολο να γίνει δεκτή η πραγματικότητα, εκτός και αν αφαιρεθούν οι παραμορφωτικοί φακοί της πολιτικής.

Δεν υπάρχουν μεταχρονολογημένες αγωνίες, «για αυτά που δεν πήγαν καλά», ούτε έχουμε κάποιο λόγο οι αναρχικοί να ενστερνιζόμαστε λογικές του τύπου «δεν βαριέσαι, πάμε παρακάτω» ή «τι ψάχνουμε τώρα, ψύλλους στ' άχυρα, πάνω κάτω όλοι περίπου τα ίδια λέμε, άσε που δεν υπάρχει χρόνος να φιλολογούμε...». Αυτές οι δικαιολογίες, παρ' ότι συνήθως μόνο εκ του πονηρού εκφέρονται, παρ' όλα αυτά δυστυχώς εμπεδώνονται εύκολα στ' όνομα της μη εγκατάλειψης των λεγόμενων μαζικών χώρων, της σύνδεσης με την κοινωνία, ή όταν προτάσσεται η αναγκαιότητα της αντιμετώπισης μιας επείγουσας κατάστασης.

κίνημα, επίσης είναι συχνά ασαφές ποιος είναι ο χρόνος έναρξης και λήξης των κινημάτων, ποιος ανήκει σε αυτά και ποιος αποκλείεται, αν υπάρχουν για να επιτύχουν ένα συγκεκριμένο στόχο ή για να ικανοποιήσουν κάποιο γενικότερο συμφέρον όσων συμμετέχουν σε αυτά, αν και πότε εντάσσονται σε θεσμοποιημένα πλαίσια ή διαδικασίες και σε ποιο βαθμό, ενώ διαφωνίες διατυπώνονται και για το κατά πόσο επιμέρους ομαδώσεις διαμαρτυρίας και σύγκρουσης συγκροτούν κοινωνικό κίνημα. Πώς φθάσαμε στην νομική κατοχύρωση του δικαιώματος στην διαδήλωση, σε ποιο βαθμό, πώς και με πιο τρόπο διασταυρώθηκαν και αλληλοεπέδρασαν οι απεργίες στις βιομηχανίες, οι εκλογικές εκστρατείες, και τα κοινωνικά κινήματα;

Όπως υποστηρίζει ο ***Charles Tilly*** (*Κοινωνικά κινήματα 1768-2004*), το κοινωνικό κίνημα, που αναπτύχθηκε στην

συνέχεια από τη σελ. 2

ότι έπλενε το γεννητικό του όργανο μόνο μέσα στις παλλακίδες του...

ΣΑΝΓΚΑΗ: Η ΔΥΣΤΟΠΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝΕΤΑΙ...

Ο γραμματέας του ΚΚ Κίνας, σε ομιλία του την 16η Απριλίου στην περιφέρεια Μπαοσάν της Σανγκάης περιέγραψε το νέο στόχο, δηλαδή τον μηδενισμό των κρουσμάτων ως διαταγή που επιβάλλεται, επειδή η κατάσταση της πόλης έφθασε σε «κρίσιμο σημείο»: «*Η Ομάδα Εργασίας του Κρατικού Συμβουλίου, η δημοτική επιτροπή του κόμματος και η δημοτική κυβέρνηση ζήτησαν το σημείο καμπής στην επιδημία να υπάρξει την 17η και το επίπεδο των μηδενικών κρουσμάτων Covid να επιτευχθεί την 20η (Απριλίου)*», δήλωσε στην ομιλία του ο Τσεν Τζίε τονίζοντας, ότι «***Αυτή είναι μια στρατιωτική διαταγή, δεν υπάρχει περιθώριο διαπραγμάτευσης****, μπορούμε μόνο να σφίξουμε τα δόντια και να δώσουμε τη μάχη για τη νίκη. Μπορεί επίσης να λεχθεί πως αυτή είναι μια ολική επίθεση, μια ύστατη μάχη για να αναστρέψουμε την τάση της επιδημίας*».

Η κινεζική κυβέρνηση ανακοίνωσε την ανάπτυξη χιλιάδων ανδρών του στρατιωτικού προσωπικού στη Σανγκάη για να βοηθήσουν στον υποχρεωτικό έλεγχο και των 25.000.000 κατοίκων. Ο κινεζικός ορισμός των μηδενικών κρουσμάτων Covid στο επίπεδο της κοινότητας σημαίνει ότι δεν εμφανίζονται νέα κρούσματα έξω από τις περιοχές που βρίσκονται σε καραντίνα.

«*Οι κάτοικοι της Σαγκάης πηγαίνουν στα μπαλκόνια τους για να τραγουδήσουν και να διαμαρτυρηθούν για την έλλειψη προμηθειών. Εμφανίζεται ένα drone: "**Συμμορφωθείτε με τους περιορισμούς της Covid. Ελέγξτε την επιθυμία της ψυχής σας για ελευθερία. Μην ανοίγετε το παράθυρο και μην τραγουδάτε**"*», έγραψε η δημοσιογράφος του *The Economist*, Alice Su.

Την ίδια στιγμή, ο Μπιλ Γκέιτς τρομοκρατεί, δηλώνοντας ότι δεν έχουμε δει ακόμη τα χειρότερα από την πανδημία προβλέποντας νέα φονικότερη μετάλλαξη...

Η δυστοπία στην Κίνα γιγαντώνεται.

Drones πετούν πάνω από την πόλη της Σανγκάης, προειδοποιώντας τους κατοίκους της πόλης να ακολουθήσουν τους περιορισμούς για την COVID, ρομπότ σκυλιά επιτηρούν, επίσης, τους δρόμους. Κάτοικοι ουρλιάζουν από τα παράθυρα πολυκατοικιών της Σανγκάης απελπισμένοι για τον απόλυτο οικιακό εγκλεισμό, με την τοποθέτηση συρματοπλεγμάτων στις εξόδους των κατοικιών. Σε κάθε πολυκατοικία άνθρωποι του κράτους επιτηρούν τον εγκλεισμό, αλλά και την διανομή τροφίμων η οποία οργανώνεται με τη χρήση ψηφιακών εφαρμογών, ενώ δολοφονούνται με αγριότητα σκύλοι και γάτες των κατοίκων που βρίσκονται θετικοί.

Οι αρχές αρπάζουν ανήλικα παιδιά και τα χωρίζουν από τους γονείς τους, κάτοικοι συγκρούονται μεταξύ τους μπροστά σε άδεια ράφια των σούπερ-μάρκετ: «*"Ελέγχω την επιθυμία της ψυχής μου για ελευθερία, ποιος εγγυάται την ανάγκη του σώματός μου για τροφή;", "Τα drones έπρεπε να βομβαρδιστούν", "το πιο γελοίο είναι ότι η κοινοτική μας επιχειρηματική επιτροπή δεν μας επιτρέπει να αγοράζουμε πράγματα σε ομάδες, λέγοντας ότι η γρήγορη παράδοση θα αυξήσει το βάρος και τη διασταυρούμενη μόλυνση και μας ζητά να χρησιμοποιήσουμε τη 'μέθοδο της πνευματικής νίκης'"*» είναι μερικές από τις καταγγελίες των κατοίκων της Σαγκάης.

Ας επισημάνουμε, ότι το κινέζικο παράδειγμα είναι ιδιαιτέρως ελκυστικό για αρκετούς δυτικούς ειδήμονες, είτε εκφράζονται είτε όχι. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του γνωστού και μη εξαιρετέου ειδικού Αχιλλέα Γραβάνη, ο οποίος χαρακτήρισε τις σκηνές στην Σανγκάης «σκληρές αλλά αναγκαίες». Το ίδιο ελκυστικό φαντάζει γενικότερα το κινέζικο παράδειγμα διακυβέρνησης στην Δύση, πράγμα που θα αποδειχθεί γρήγορα μ' αφορμή την επισιτιστική, ενεργειακή «κρίση» που μόλις άρχισε να αναδύεται... Κοντός ψαλμός αλληλούια...

Λεόν

Δύση μετά το 1750, αναδείχθηκε από μια καινοτόμα και σημαντική σύνθεση των εξής στοιχείων:

α) ***μια επίμονη οργανωμένη δημόσια προσπάθεια διατύπωσης συλλογικών διεκδικήσεων έναντι κατεστημένων αρχών-στόχων*** (εκστρατεία), β) ***χρήση συνδυασμών από τις παρακάτω μορφές πολιτικής δράσης***: δημιουργία ενώσεων και συνασπισμών ειδικού σκοπού, δημόσιες συγκεντρώσεις, επίσημες παρελάσεις, ολονυχτίες, συλλαλητήρια, διαδηλώσεις, εκστρατείες για συγκεκριμένα αιτήματα, δηλώσεις, δηλώσεις καταχωρίσεις στα μέσα ενημέρωσης και διανομή φυλλαδίων (ρεπερτόριο του κοινωνικού κινήματος) και γ) ***συντονισμένες δημόσιες παραστάσεις Αξιοσύνης, Ενότητας, Πολυάριθμου και Δέσμευσης των συμμετεχόντων για λογαριασμό τους ή και απέναντι στους υποστηρικτές τους*** (επίδειξη ΑΕΠΔ).

Ο ***Tilly*** παρατηρεί, επίσης, ότι αυτές ακριβώς οι επιδείξεις ΑΕΠΔ μπορεί μεν να προϋπήρχαν με τη μορφή θρησκευτικού μαρτυρικού θανάτου, αυτοθυσίας και αντίστασης απέναντι στους κατακτητές, αλλά η τυποποίησή τους και η ενσωμάτωσή τους στο καθιερωμένο ρεπερτόριο ξεχώρισαν τις επιδείξεις του κοινωνικού κινήματος από τις πρόδρομες μορφές. Έτσι, λοιπόν, έχουμε μετασχηματιστικά κινήματα, που αποσκοπούν σε μεγάλης κλίμακας κοινωνικές αλλαγές, μεταρρυθμιστικά κινήματα, που αποβλέπουν σε μικρότερης κλίμακας της υπάρχουσας κοινωνικής τάξης, σωτηριολογικά κινήματα που αποσκοπούν στην ατομική απελευθέρωση των ατόμων, μεταλλακτικά κινήματα, που στοχεύουν στην μεταβολή επιμέρους συνηθειών και αξιών.

Στα μέσα, περίπου, του 19ου αιώνα, ο ***Lorenz von Stein*** με το έργο του (*Geschichte der Socialen Bewegung Frankreichs von 1789 bis auf unsere Tage, 1η έκδ. 1850*), διατύπωσε αρχικά την ιδέα ότι σπουδαιότητα των διαφόρων σοσιαλιστικών και κομμουνιστικών θεωριών που, μετά το 1830, εξαπλώνονταν ραγδαία, ιδίως στη Γαλλία, δεν βρισκόταν στην εγκυρότητα ή θεωρητική αρτιότητα που είχαν καθεαυτές, αλλά στο ότι κατά την γνώμη του αποτελούσαν «ενδείξεις και προπομπούς των επερχόμενων μεγάλων αλλαγών».

Επομένως, σύμφωνα με τον ***Stein***, σημασία είχε η εστίαση στις πρακτικές κινητοποιήσεις του προλεταριάτου, τις οποίες αποκαλούσε κοινωνικό κίνημα, η ανάλυση των αιτιών εμφάνισης και ανάπτυξης αυτού του κινήματος, ώστε να υποδείξει τρόπους και μέσα ενσωμάτωσης της

τιθέμενο σε όλα τα άλλα, με συνείδηση του εαυτού του ως ταξικού κόμματος. Αυτό δε σημαίνει, ωστόσο, ότι το λεγόμενο κόμμα δεν μπορεί ευκαιριακά να χρησιμοποιεί άλλα κόμματα για τους δικούς του σκοπούς. Ούτε σημαίνει ότι δεν μπορεί προσωρινά να υποστηρίζει άλλα κόμματα για την προώθηση μέτρων, είτε προς άμεσο όφελος του προλεταριάτου ή προκαλούν πρόοδο στην κατεύθυνση της οικονομικής ανάπτυξης ή της πολιτικής ελευθερίας. [...] Κανένα κόμμα δεν μπορεί να επιβιώσει και να ακμάσει, εφόσον μετριοπαθείς και ακραίες τάσεις δεν αναπτύσσονται και δε συγκρούονται ακόμη μεταξύ τους μέσα στις γραμμές του και ένα [κόμμα] που εκτοπίζει τις πλέον ακραίες τάσεις αυτονόητα θα προωθήσει απλά την ανάπτυξή τους. Το εργατικό κίνημα εξαρτάται από την ανελέητη κριτική απέναντι στην υπάρχουσα κοινωνία, η κριτική είναι γι' αυτό ανάσα ζωής. Πώς είναι, συνεπώς, δυνατόν να αποφεύγει να υφίσταται κριτική ή να προσπαθεί και να αποφεύγει τη συζήτηση; Ζητούμε, λοιπόν, από τους άλλους να μας παραχωρούν το δικαίωμα της ελευθερίας του λόγου, έτσι ώστε να το καταργούμε και πάλι μέσα στις τάξεις μας;» ***Φ. Ένγκελς***, Επιστολή στον Τρίερ, (1889).

Το προλεταριάτο, όμως, έχει συνείδηση του «ιστορικού του ρόλου», η εργατική τάξη μπορεί να βασιστεί στις δικές της δυνάμεις ή μήπως όχι;

«*Είπαμε ότι οι εργάτες δεν είχαν και δεν μπορούσαν να έχουν σοσιαλδημοκρατική συνείδηση. Αυτή μπορούσε να τους έρθει μόνο "από τα έξω". Η ιστορία όλων των χωρών δείχνει ότι η εργατική τάξη με τις δικές της αποκλειστικά δυνάμεις είναι σε θέση να επεξεργαστεί μόνο μια τρεϊντγιουνιονιστική συνείδηση, δηλαδή την πεποίθηση ότι είναι ανάγκη να συνενωθεί σε ενώσεις, να κάνει αγώνα ενάντια στους εργοδότες, να πετυχαίνει από την κυβέρνηση την έκδοση τούτων ή εκείνων των νόμων, που είναι απαραίτητοι για τους εργάτες κ.λπ. Η διδασκαλία όμως του σοσιαλισμού γεννήθηκε από κείνες τις φιλοσοφικές, ιστορικές και οικονομικές θεωρίες, που τις επεξεργάστηκαν οι μορφωμένοι εκπρόσωποι των ιδιοκτητριών τάξεων, η διανόηση. Οι θεμελιωτές του σύγχρονου επιστημονικού σοσιαλισμού, ο Μαρξ και ο Ένγκελς, ανήκαν σύμφωνα με την κοινωνική τους θέση, στην αστική διανόηση. Το ίδιο ακριβώς και στη Ρωσία η θεωρητική διδασκαλία της σοσιαλδημοκρατίας παρουσιάστηκε τελείως ανεξάρτητα από την αυθόρμητη ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, ξεπήδησε σαν το φυσικό και αναπόφευκτο αποτέλεσμα της*

και μετατράπηκε σε δημογραφικούς και βιολογικούς πληθυσμούς, το κίνημα έγινε αναγκαιότητα» (Απόσπασμα από διάλεξη στο πλαίσιο σεμιναρίου του δικτύου Uni. Nomade, στις 29 Ιανουαρίου 2005 στην Πάντοβα, με τίτλο Democrazia e Guerra).

Το ερώτημα που θέτει τελικά ο Αγκάμπεν είναι το εξής: εάν το κίνημα είναι το πολιτικό στοιχείο ως αυτόνομη οντότητα, από πού μπορεί να αντλεί την πολιτική του; Η απάντηση που δίνει είναι ότι η πολιτική του μπορεί μόνο να θεμελιωθεί στην ικανότητα να εντοπίζει έναν εχθρό στο εσωτερικό του λαού –στην περίπτωση του Schmitt, ένα φυλετικά ξένο στοιχείο.

Μετά το 1960 καταγράφηκε μια άνθηση πανεπιστημιακών μελετών, κυρίως στον βορειοαμερικανικό χώρο, που είχαν ως αντικείμενο τα κοινωνικά κινήματα. Αυτές οι μελέτες επηρεάστηκαν από την εμφάνιση νέων μορφών κινητοποίησης με ειδικούς στόχους, που αφορούσαν δικαιώματα μειονοτήτων και όχι μόνον, πολλοί από τους οποίους ενσωματώθηκαν στη συνέχεια στις πολιτικές του νέου Δημοκρατικού Κόμματος των ΗΠΑ. Έχει μεγάλο ενδιαφέρον το ότι αρκετοί μελετητές τονίζουν πως οι «*πολιτιστικές αντιφάσεις του καπιταλισμού*» μπορούν να ιδωθούν ως θεωρητικές απαντήσεις στο σπουδαστικό κίνημα, στα «νέα κοινωνικά κινήματα» και βέβαια στο παγκόσμιο κίνημα του '68.

Αφ' ετέρου τα κομμουνιστικά κόμματα ουδέποτε έκρυψαν την επιδίωξή τους να ελέγξουν ή έστω να επιτηρούν στενά το «εξωτερικό» κινηματικό περιβάλλον αφήνοντας πολλές φορές τεχνηέντως «χώρο» για την εγγραφή θέσεων και πρακτικών των κινημάτων στις εσωκομματικές τους ιδεολογικές διαδικασίες. Δεν πρόκειται, φυσικά, μόνο για μια «εξωτερική» επέμβαση, αλλά και για μια εγγενή τάση, που ενυπάρχει στα κοινωνικά κινήματα τελικά, να νομιμοποιούν πολιτικά τον λόγο και τις πρακτικές τους και επομένως και τα αιτήματα που προβάλλουν. Η διαδικασία αυτή εκφράζεται συχνά με συγκρούσεις, αντιθέσεις, ακόμα και με πολεμική, καθώς σε περιόδους έντονων κοινωνικών, πολιτικών και οικονομικών μεταβολών η ρευστότητα εντείνει παρόμοιες πολιτικές διαδικασίες ενσωμάτωσης όχι μόνο κινημάτων (φοιτητικό) αλλά και κοινωνικών συγκρούσεων και εξεγερτικών γεγονότων (βλ. εξέγερση του Νοέμβρη του '73, την περίοδο της λεγόμενης μεταπολίτευσης κ.ά.).

Σ' αυτήν ακριβώς την διαδικασία οι οργανωμένοι κομ-

λαλητήρια, διαδηλώσεις, εκστρατείες για συγκεκριμένα αιτήματα, δηλώσεις, δηλώσεις καταχωρίσεις στα μέσα ενημέρωσης και διανομή φυλλαδίων (ρεπερτόριο του κοινωνικού κινήματος) και γ) ***συντονισμένες δημόσιες παραστάσεις Αξιοσύνης, Ενότητας, Πολυάριθμου και Δέσμευσης των συμμετεχόντων για λογαριασμό τους ή και απέναντι στους υποστηρικτές τους*** (επίδειξη ΑΕΠΔ).

Ο ***Tilly*** παρατηρεί, επίσης, ότι αυτές ακριβώς οι επιδείξεις ΑΕΠΔ μπορεί μεν να προϋπήρχαν με τη μορφή θρησκευτικού μαρτυρικού θανάτου, αυτοθυσίας και αντίστασης απέναντι στους κατακτητές, αλλά η τυποποίησή τους και η ενσωμάτωσή τους στο καθιερωμένο ρεπερτόριο ξεχώρισαν τις επιδείξεις του κοινωνικού κινήματος από τις πρόδρομες μορφές. Έτσι, λοιπόν, έχουμε μετασχηματιστικά κινήματα, που αποσκοπούν σε μεγάλης κλίμακας κοινωνικές αλλαγές, μεταρρυθμιστικά κινήματα, που αποβλέπουν σε μικρότερης κλίμακας της υπάρχουσας κοινωνικής τάξης, σωτηριολογικά κινήματα που αποσκοπούν στην ατομική απελευθέρωση των ατόμων, μεταλλακτικά κινήματα, που στοχεύουν στην μεταβολή επιμέρους συνηθειών και αξιών.

Στα μέσα, περίπου, του 19ου αιώνα, ο ***Lorenz von Stein*** με το έργο του (*Geschichte der Socialen Bewegung Frankreichs von 1789 bis auf unsere Tage, 1η έκδ. 1850*), διατύπωσε αρχικά την ιδέα ότι σπουδαιότητα των διαφόρων σοσιαλιστικών και κομμουνιστικών θεωριών που, μετά το 1830, εξαπλώνονταν ραγδαία, ιδίως στη Γαλλία, δεν βρισκόταν στην εγκυρότητα ή θεωρητική αρτιότητα που είχαν καθεαυτές, αλλά στο ότι κατά την γνώμη του αποτελούσαν «ενδείξεις και προπομπούς των επερχόμενων μεγάλων αλλαγών».

Επομένως, σύμφωνα με τον ***Stein***, σημασία είχε η εστίαση στις πρακτικές κινητοποιήσεις του προλεταριάτου, τις οποίες αποκαλούσε κοινωνικό κίνημα, η ανάλυση των αιτιών εμφάνισης και ανάπτυξης αυτού του κινήματος, ώστε να υποδείξει τρόπους και μέσα ενσωμάτωσης της εργατικής τάξης. Μ' άλλα λόγια, επανάσταση ή μεταρρύθμιση αποτελούσαν για τον Stein εναλλακτικούς τρόπους, με βάση τους οποίους θα μπορούσαν οι μορφές της κυβέρνησης και της έννομης τάξης να προσαρμοστούν στη μεταβαλλόμενη δομή της κοινωνίας, ενώ ο όρος κοινωνικό κίνημα αντιστοιχούσε, ταυτόχρονα, αφενός στην κίνηση της κοινωνίας (με την έννοια των συντελούμενων δομικών μεταβολών) και αφετέρου στην κινητοποίηση ενός συνόλου κοινωνικών ατόμων, που εμφανίζονταν ως φορείς των μεταβολών.

Ήδη, πριν από τον ***Stein***, οι ***Μαρξ και Ένγκελς*** στο ***Κομμουνιστικό Μανιφέστο*** (1848) διακήρυτταν ότι «όλα τα προηγούμενα κινήματα ήταν κινήματα μειοψηφιών ή για τα συμφέροντα μειοψηφιών. Το προλεταριακό κίνημα είναι το αυτοτελές κίνημα της τεράστιας πλειοψηφίας προς όφελος της τεράστιας πλειοψηφίας».

*ας. [...] Κανένα κόμμα δεν μπορεί να επιβιώσει και να ακμάσει, εφόσον μετριοπαθείς και ακραίες τάσεις δεν αναπτύσσονται και δε συγκρούονται ακόμη μεταξύ τους μέσα στις γραμμές του και ένα [κόμμα] που εκτοπίζει τις πλέον ακραίες τάσεις αυτονόητα θα προωθήσει απλά την ανάπτυξή τους. Το εργατικό κίνημα εξαρτάται από την ανελέητη κριτική απέναντι στην υπάρχουσα κοινωνία, η κριτική είναι γι' αυτό ανάσα ζωής. Πώς είναι, συνεπώς, δυνατόν να αποφεύγει να υφίσταται κριτική ή να προσπαθεί και να αποφεύγει τη συζήτηση; Ζητούμε, λοιπόν, από τους άλλους να μας παραχωρούν το δικαίωμα της ελευθερίας του λόγου, έτσι ώστε να το καταργούμε και πάλι μέσα στις τάξεις μας;» **Φ. Ένγκελς**,* Επιστολή στον Τρίερ, (1889).

Το προλεταριάτο, όμως, έχει συνείδηση του «ιστορικού του ρόλου», η εργατική τάξη μπορεί να βασιστεί στις δικές της δυνάμεις ή μήπως όχι;

«Είπαμε ότι οι εργάτες δεν είχαν και δεν μπορούσαν να έχουν σοσιαλδημοκρατική συνείδηση. Αυτή μπορούσε να τους έρθει μόνο "από τα έξω". Η ιστορία όλων των χωρών δείχνει ότι η εργατική τάξη με τις δικές της αποκλειστικά δυνάμεις είναι σε θέση να επεξεργαστεί μόνο μια τρεϊντγιουνιονιστική συνείδηση, δηλαδή την πεποίθηση ότι είναι ανάγκη να συνενωθεί σε ενώσεις, να κάνει αγώνα ενάντια στους εργοδότες, να πετυχαίνει από την κυβέρνηση την έκδοση τούτων ή εκείνων των νόμων, που είναι απαραίτητοι για τους εργάτες κ.λπ. Η διδασκαλία όμως του σοσιαλισμού γεννήθηκε από κείνες τις φιλοσοφικές, ιστορικές και οικονομικές θεωρίες, που τις επεξεργάστηκαν οι μορφωμένοι εκπρόσωποι των ιδιοκτητριών τάξεων, η διανόηση. Οι θεμελιωτές του σύγχρονου επιστημονικού σοσιαλισμού, ο Μαρξ και ο Ένγκελς, ανήκαν σύμφωνα με την κοινωνική τους θέση, στην αστική διανόηση. Το ίδιο ακριβώς και στη Ρωσία η θεωρητική διδασκαλία της σοσιαλδημοκρατίας παρουσιάστηκε τελείως ανεξάρτητα από την αυθόρμητη ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, ξεπήδησε σαν το φυσικό και αναπόφευκτο αποτέλεσμα της σκέψης της επαναστατικής σοσιαλιστικής διανόησης». (Λένιν, Τι να κάνουμε;)

Το 1933 ο ***Karl Schmitt*** σε ένα δοκίμιο με τίτλο ***Κράτος, Κίνημα, Λαός*** και με υπότιτλο *Η τριμερής διάκριση της πολιτικής ενότητας*, επιδιώκει να ορίσει την πολιτική-συνταγματική λειτουργία της έννοιας του κινήματος. Ο Schmitt υποστηρίζει ότι η πολιτική ενότητα του ναζιστικού Ράιχ θεμελιώνεται στα παραπάνω τρία στοιχεία ή μέλη, το κράτος, το κίνημα και το λαό, ενώ η διάκριση αυτή είναι, επίσης, παρούσα στο συνταγματικό μηχανισμό του σοβιετικού κράτους.

Σύμφωνα με τον Αγκάμπεν, *«η έννοια του κινήματος προϋποθέτει την έκλειψη της έννοιας του λαού ως συντακτικού πολιτικού σώματος. Η δεύτερη συνεπαγωγή είναι ότι ο λαός είναι ένα απολιτικό στοιχείο, την ανάπτυξη του οποίου το κίνημα πρέπει να προστατεύει και να στηρίξει* απάντηση που δίνει είναι ότι η πολιτική του μπορεί μόνο να θεμελιωθεί στην ικανότητα να εντοπίζει έναν εχθρό στο εσωτερικό του λαού –στην περίπτωση του Schmitt, ένα φυλετικά ξένο στοιχείο.

Μετά το 1960 καταγράφηκε μια άνθηση πανεπιστημιακών μελετών, κυρίως στον βορειοαμερικανικό χώρο, που είχαν ως αντικείμενο τα κοινωνικά κινήματα. Αυτές οι μελέτες επηρεάστηκαν από την εμφάνιση νέων μορφών κινητοποίησης με ειδικούς στόχους, που αφορούσαν δικαιώματα μειονοτήτων και όχι μόνον, πολλοί από τους οποίους ενσωματώθηκαν στη συνέχεια στις πολιτικές του νέου Δημοκρατικού Κόμματος των ΗΠΑ. Έχει μεγάλο ενδιαφέρον το ότι αρκετοί μελετητές τονίζουν πως οι «*πολιτιστικές αντιφάσεις του καπιταλισμού*» μπορούν να ιδωθούν ως θεωρητικές απαντήσεις στο σπουδαστικό κίνημα, στα «νέα κοινωνικά κινήματα» και βέβαια στο παγκόσμιο κίνημα του '68.

Αφ' ετέρου τα κομμουνιστικά κόμματα ουδέποτε έκρυψαν την επιδίωξή τους να ελέγξουν ή έστω να επιτηρούν στενά το «εξωτερικό» κινηματικό περιβάλλον αφήνοντας πολλές φορές τεχνηέντως «χώρο» για την εγγραφή θέσεων και πρακτικών των κινημάτων στις εσωκομματικές τους ιδεολογικές διαδικασίες. Δεν πρόκειται, φυσικά, μόνο για μια «εξωτερική» επέμβαση, αλλά και για μια εγγενή τάση, που ενυπάρχει στα κοινωνικά κινήματα τελικά, να νομιμοποιούν πολιτικά τον λόγο και τις πρακτικές τους και επομένως και τα αιτήματα που προβάλλουν. Η διαδικασία αυτή εκφράζεται συχνά με συγκρούσεις, αντιθέσεις, ακόμα και με πολεμική, καθώς σε περιόδους έντονων κοινωνικών, πολιτικών και οικονομικών μεταβολών η ρευστότητα εντείνει παρόμοιες πολιτικές διαδικασίες ενσωμάτωσης όχι μόνο κινημάτων (φοιτητικό) αλλά και κοινωνικών συγκρούσεων και εξεγερτικών γεγονότων (βλ. εξέγερση του Νοέμβρη του '73, την περίοδο της λεγόμενης μεταπολίτευσης κ.ά.).

Σ' αυτήν ακριβώς την διαδικασία οι οργανωμένοι κομματικοί μηχανισμοί έχουν την δυνατότητα, με φανερό ή μη τρόπο, να διασπούν, να διαλύουν κοινωνικά κινήματα χρησιμοποιώντας μάλιστα κατά κόρον την κατασυκοφάντηση, όταν θεωρούν ότι ανεξέλεγκτα «στοιχεία» προσδίδουν μια ανεπιθύμητη δυναμική. Σ' αυτήν την κατεύθυνση, αλλά μέσω της αθόρυβης «επίλυσης», κινείται και η κατασκευή παράλληλων οργανώσεων ή ο έλεγχος ήδη υπαρχουσών, που εντείνει τις διαιρέσεις, λειτουργεί ως δούρειος ίππος, εκμεταλλεύεται την ανομοιογένεια και διευκολύνει περεταίρω την απόσυρση των οργανωμένων κομματικών δυνάμεων από μια κινητοποίηση την κατάλληλη στιγμή.

Τα κοινωνικά κινήματα, λοιπόν, γίνονται αντιληπτά ως το περιβάλλον εκείνο, όπου το κόμμα μπορεί να αντλήσει νέα μέλη και να αυξήσει την επιρροή του. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στο Καταστατικό του ΚΚΕ, το μέλος

κοινωνικής τάξης, σωτηριολογικά κινήματα που αποσκοπούν στην ατομική απελευθέρωση των ατόμων, μεταλλακτικά κινήματα, που στοχεύουν στην μεταβολή επιμέρους συνηθειών και αξιών.

Στα μέσα, περίπου, του 19ου αιώνα, ο ***Lorenz von Stein*** με το έργο του (*Geschichte der Socialen Bewegung Frankreichs von 1789 bis auf unsere Tage, 1η έκδ. 1850*), διατύπωσε αρχικά την ιδέα ότι σπουδαιότητα των διαφόρων σοσιαλιστικών και κομμουνιστικών θεωριών που, μετά το 1830, εξαπλώνονταν ραγδαία, ιδίως στη Γαλλία, δεν βρισκόταν στην εγκυρότητα ή θεωρητική αρτιότητα που είχαν καθεαυτές, αλλά στο ότι κατά την γνώμη του αποτελούσαν «ενδείξεις και προπομπούς των επερχόμενων μεγάλων αλλαγών».

Επομένως, σύμφωνα με τον ***Stein***, σημασία είχε η εστίαση στις πρακτικές κινητοποιήσεις του προλεταριάτου, τις οποίες αποκαλούσε κοινωνικό κίνημα, η ανάλυση των αιτιών εμφάνισης και ανάπτυξης αυτού του κινήματος, ώστε να υποδείξει τρόπους και μέσα ενσωμάτωσης της εργατικής τάξης. Μ' άλλα λόγια, επανάσταση ή μεταρρύθμιση αποτελούσαν για τον Stein εναλλακτικούς τρόπους, με βάση τους οποίους θα μπορούσαν οι μορφές της κυβέρνησης και της έννομης τάξης να προσαρμοστούν στη μεταβαλλόμενη δομή της κοινωνίας, ενώ ο όρος κοινωνικό κίνημα αντιστοιχούσε, ταυτόχρονα, αφενός στην κίνηση της κοινωνίας (με την έννοια των συντελούμενων δομικών μεταβολών) και αφετέρου στην κινητοποίηση ενός συνόλου κοινωνικών ατόμων, που εμφανίζονταν ως φορείς των μεταβολών.

Ήδη, πριν από τον ***Stein***, οι ***Μαρξ και Ένγκελς*** στο ***Κομμουνιστικό Μανιφέστο*** (1848) διακήρυτταν ότι «όλα τα προηγούμενα κινήματα ήταν κινήματα μειοψηφιών ή για τα συμφέροντα μειοψηφιών. Το προλεταριακό κίνημα είναι το αυτοτελές κίνημα της τεράστιας πλειοψηφίας προς όφελος της τεράστιας πλειοψηφίας».

Και έρχεται η μαρξιστική βεβαιότητα ότι «το προλεταριάτο δεν μπορεί να δράσει ως τάξη, εκτός αν είναι οργανωμένη σε ένα ανεξάρτητο κόμμα». Εδώ τα πράγματα αρχίζουν να περιπλέκονται καθώς «κίνημα», «κόμμα», «πρωτοπορία», «τάξη», «λαός», «προλεταριάτο», «δικτατορία του προλεταριάτου» ιεραρχούνται, αλληλοδιαπλέκονται, αλληλοκαλύπτονται, αλληλοτροφοδοτούνται ή ακόμα αλληλοεξουδετερώνονται.

«Αν το προλεταριάτο πρόκειται να είναι αρκούντως ισχυρό, ώστε να νικήσει την κρίσιμη μέρα, είναι ουσιώδες –και ο Μαρξ και εγώ υποστηρίζαμε αυτό από το 1847– να συγκροτήσει ένα αυτοτελές κόμμα, διακριτό από και αντι-

έχουν σοσιαλδημοκρατική συνείδηση. Αυτή μπορούσε να τους έρθει μόνο "από τα έξω". Η ιστορία όλων των χωρών δείχνει ότι η εργατική τάξη με τις δικές της αποκλειστικά δυνάμεις είναι σε θέση να επεξεργαστεί μόνο μια τρεϊντγιουνιονιστική συνείδηση, δηλαδή την πεποίθηση ότι είναι ανάγκη να συνενωθεί σε ενώσεις, να κάνει αγώνα ενάντια στους εργοδότες, να πετυχαίνει από την κυβέρνηση την έκδοση τούτων ή εκείνων των νόμων, που είναι απαραίτητοι για τους εργάτες κ.λπ. Η διδασκαλία όμως του σοσιαλισμού γεννήθηκε από κείνες τις φιλοσοφικές, ιστορικές και οικονομικές θεωρίες, που τις επεξεργάστηκαν οι μορφωμένοι εκπρόσωποι των ιδιοκτητριών τάξεων, η διανόηση. Οι θεμελιωτές του σύγχρονου επιστημονικού σοσιαλισμού, ο Μαρξ και ο Ένγκελς, ανήκαν σύμφωνα με την κοινωνική τους θέση, στην αστική διανόηση. Το ίδιο ακριβώς και στη Ρωσία η θεωρητική διδασκαλία της σοσιαλδημοκρατίας παρουσιάστηκε τελείως ανεξάρτητα από την αυθόρμητη ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, ξεπήδησε σαν το φυσικό και αναπόφευκτο αποτέλεσμα της σκέψης της επαναστατικής σοσιαλιστικής διανόησης». (Λένιν, Τι να κάνουμε;)

Το 1933 ο ***Karl Schmitt*** σε ένα δοκίμιο με τίτλο ***Κράτος, Κίνημα, Λαός*** και με υπότιτλο *Η τριμερής διάκριση της πολιτικής ενότητας*, επιδιώκει να ορίσει την πολιτική-συνταγματική λειτουργία της έννοιας του κινήματος. Ο Schmitt υποστηρίζει ότι η πολιτική ενότητα του ναζιστικού Ράιχ θεμελιώνεται στα παραπάνω τρία στοιχεία ή μέλη, το κράτος, το κίνημα και το λαό, ενώ η διάκριση αυτή είναι, επίσης, παρούσα στο συνταγματικό μηχανισμό του σοβιετικού κράτους.

Σύμφωνα με τον Αγκάμπεν, «*η έννοια του κινήματος προϋποθέτει την έκλειψη της έννοιας του λαού ως συντακτικού πολιτικού σώματος. Η δεύτερη συνεπαγωγή είναι ότι ο λαός είναι ένα απολιτικό στοιχείο, την ανάπτυξη του οποίου το κίνημα πρέπει να προστατεύσει και να στηρίξει (ο Σμιτ χρησιμοποιεί τον όρο wachsen=βιολογική αύξηση). Σε αυτό τον απολιτικό λαό αντιστοιχεί η απολιτική σφαίρα της διοίκησης –ο Σμιτ επικαλείται εδώ και το συντεχνιακό κράτος του φασισμού.*

Κοιτάζοντας σήμερα αυτό τον ορισμό του λαού ως απολιτικού, δεν μπορούμε να μη δούμε μια έμμεση αναγνώριση, την οποία ο Σμιτ δεν τολμά ποτέ να αρθρώσει, του βιοπολιτικού χαρακτήρα του. Ο λαός μετατρέπεται τώρα από συντακτικό πολιτικό σώμα σε πληθυσμό: μια δημογραφική βιολογική οντότητα, απολιτική καθεαυτή. Μια οντότητα που χρήζει προστασίας, στήριξης. Όταν κατά το 19ο αιώνα ο λαός έπαψε να είναι πολιτική οντότητα

Αφ' ετέρου τα κομμουνιστικά κόμματα ουδέποτε έκρυψαν την επιδίωξή τους να ελέγξουν ή έστω να επιτρεπουν στενά το «εξωτερικό» κινηματικό περιβάλλον αφήνοντας πολλές φορές τεχνηέντως «χώρο» για την εγγραφή θέσεων και πρακτικών των κινημάτων στις εσωκομματικές τους ιδεολογικές διαδικασίες. Δεν πρόκειται, φυσικά, μόνο για μια «εξωτερική» επέμβαση, αλλά και για μια εγγενή τάση, που ενυπάρχει στα κοινωνικά κινήματα τελικά, να νομιμοποιούν πολιτικά τον λόγο και τις πρακτικές τους και επομένως και τα αιτήματα που προβάλλουν. Η διαδικασία αυτή εκφράζεται συχνά με συγκρούσεις, αντιθέσεις, ακόμα και με πολεμική, καθώς σε περιόδους έντονων κοινωνικών, πολιτικών και οικονομικών μεταβολών η ρευστότητα εντείνει παρόμοιες πολιτικές διαδικασίες ενσωμάτωσης όχι μόνο κινημάτων (φοιτητικό) αλλά και κοινωνικών συγκρούσεων και εξεγερτικών γεγονότων (βλ. εξέγερση του Νοέμβρη του '73, την περίοδο της λεγόμενης μεταπολίτευσης κ.ά.).

Σ' αυτήν ακριβώς την διαδικασία οι οργανωμένοι κομματικοί μηχανισμοί έχουν την δυνατότητα, με φανερό ή μη τρόπο, να διασπούν, να διαλύουν κοινωνικά κινήματα χρησιμοποιώντας μάλιστα κατά κόρον την κατασυκοφάντηση, όταν θεωρούν ότι ανεξέλεγκτα «στοιχεία» προσδίδουν μια ανεπιθύμητη δυναμική. Σ' αυτήν την κατεύθυνση, αλλά μέσω της αθόρυβης «επίλυσης», κινείται και η κατασκευή παράλληλων οργανώσεων ή ο έλεγχος ήδη υπαρχουσών, που εντείνει τις διαιρέσεις, λειτουργεί ως δούρειος ίππος, εκμεταλλεύεται την ανομοιογένεια και διευκολύνει περαιτέρω την απόσυρση των οργανωμένων κομματικών δυνάμεων από μια κινητοποίηση την κατάλληλη στιγμή.

Τα κοινωνικά κινήματα, λοιπόν, γίνονται αντιληπτά ως το περιβάλλον εκείνο, όπου το κόμμα μπορεί να αντλήσει νέα μέλη και να αυξήσει την επιρροή του. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στο Καταστατικό του ΚΚΕ, το μέλος «***παλεύει σταθερά και ακούραστα για την εφαρμογή στη ζωή της γραμμής και των αποφάσεων τον κόμματος [...] Εφαρμόζει δημιουργικά τη γραμμή της ΚΝΕ, ακόμη και στις πιο σύνθετες και δύσκολες συνθήκες, με πρωτοβουλία αποφασιστικότητα και ψυχραιμία***» (Καταστατικό του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, Αθήνα 1987, σ. 5. Καταστατικό της Κομμουνιστικής Νεολαίας Ελλάδας, Αθήνα 1988, σ. 11).

Από την πλευρά της πάλι, η κεντρική επιτροπή του ΚΚΕ, στο 13ο συνέδριο σημείωνε πως «***το ΚΚΕ υποστηρίζει,***

συνέχεια στη σελ. 6

συνέχεια από τη σελ. 5 – **ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ**

ότι το μαζικό κίνημα πρέπει να λειτουργεί αυτόνομα και με αυτοτέλεια», όμως, «***δεν είναι και δεν πρέπει να είναι κοινωνικά και πολιτικά ουδέτερο***» (θέσεις της Κεντρικής Επιτροπής, Σεπτέμβριος 1990). Εδώ η υποκρισία περισσεύει, αφού το να κρυφθούν οι πραγματικές προθέσεις ισοδυναμεί με την προσπάθεια να κρυφθεί ένας ελέφαντας σ' ένα δωμάτιο.

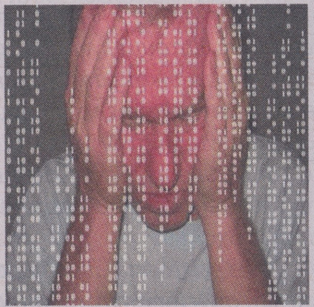
Άλλωστε το κόμμα έχει πάντα δίκιο: «*Το Κόμμα έχει σε τελευταία ανάλυση πάντα δίκιο, διότι είναι το μοναδικό ιστορικό εργαλείο που έχει δοθεί στο προλεταριάτο για να λύσει τα θεμελιώδη προβλήματά του (...) Ξέρω πως δεν μπορεί κανένας να έχει δίκιο εναντίον τού Κόμματος. Μπορεί κανείς να έχει δίκιο μόνο μαζί με το Κόμμα και μέσ' από το Κόμμα, διότι η ιστορία δεν έχει δημιουργήσει άλλο δρόμο για την πραγματοποίηση αυτού που είναι δίκαιο. Οι Άγγλοι λένε: ''Είτε έχει δίκιο, είτε έχει άδικο, είναι η πατρίδα μου''. Για πολύ ισχυρότερους ιστορικούς λόγους μπορούμε να πούμε: είτε έχει δίκιο είτε άδικο πάνω στο άλφα ή βήτα συγκεκριμένο ζήτημα, είναι το Κόμμα μου*» (Λ. Ντ. Τρότσκι, Ομιλία στο 13ο συνέδριο τού ΚΚΣΕ, Μάιος 1924).

Οι αναρχικοί και δη οι αναρχικές ομάδες επιλέγουν την δράση τους και την συμμετοχή τους σε διάφορα γεγονότα, μια επιλογή που καθορίζεται από το κατά πόσο τα συγκεκριμένα δρώμενα μπορούν να συμβάλουν στην απελευθερωτική κοινωνική προοπτική ή απλώς θα αποτελέσουν μια διαδικασία αφομοίωσης των ανθρώπων στις διαδικασίες του κράτους και ενδυνάμωσης των θεσμών και μηχανισμών χειραγώγησης. Οργανωνόμαστε μ' εκείνους που συμφωνούμε, δημιουργούμε, δεν παπαγαλίζουμε κομμουνιστικά τσιτάτα («ο λαός σώσει τον λαό»), αναζητούμε με θάρρος, συνεχώς μακριά και ενάντια σε κάθε πολιτική και ιδεολογία, κάθε δυνατότητα να αποτινάξουμε τα κρατικά δεσμά, όχι για να τα αντικαταστήσουμε, αλλά γιατί πιστεύουμε ακράδαντα ότι είναι αποκρουστική κάθε μορφής καταπίεση και εκμετάλλευση.

Δεν θέλουμε να μας διατάζουν, ούτε επιθυμούμε να διατάζουμε εμείς. Μπορεί προς το παρόν να μην μπορούμε να καταστρέψουμε τα δεσμά αυτά, αλλά δεν δουλεύουμε για την συντήρησή τους, δεν σκοπεύουμε να αναγνωρίσουμε έμμεσα ή άμεσα την εξουσία, ούτε να νομιμοποιήσουμε τους δυνάστες μας συμμετέχοντας στις εκλογές, διαλέγοντας το μικρότερο «κακό». Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι η αριθμητική αύξηση είναι αποτέλεσμα μιας αργής, επίμονης και διαρκούς διεργασίας την οποία οι αναρχικοί αναπτύσσουν αποφεύγοντας τις έτοιμες και κατά κανόνα εξουσιαστικές πρακτικές. Όσο απο-

Το σώμα ως σέρβερ είναι εδώ, προς το παρόν για την ευκολία σου...

Σύμφωνα με άρθρο του BBC, η βρετανο-πολωνική εταιρεία Walletmor, από τον προηγούμενο χρόνο είναι η πρώτη εταιρεία που προσφέρει προς πώληση μικροτσίπ για ανέπαφες πληρωμές. Το συγκεκριμένο μικροτσίπ, είναι λίγο μεγαλύτερο από ένα κόκκο ρυζιού, ενσωματώνεται στον ανθρώπινο βραχίονα ή στην παλάμη και έτσι το άτομο που το φέρει μπορεί να πληρώνει χωρίς να έχει στην κατοχή του πορτοφόλι ή κάρτες. Ο μηχανισμός αποτελείται από ένα μικροτσίπ και μια κεραία που περικλείεται από ένα βιοπολυμερές – ένα υλικό παρόμοιο με το πλαστικό– και η συσκευή δεν χρειάζεται μπαταρία ή άλλη πηγή ενέργειας. Η Walletmor αναφέρει ότι ήδη έχει πουλήσει 500 τέτοια μικροτσίπ. Υπάρχουν πολλά είδη μικροτσίπ με πολλές διαφορετικές τεχνολογίες, όπως η αναγνώριση ραδιοσυχνοτήτων (RFID), η οποία έχει παρεμφερή τεχνολογία που χρησιμοποιείται σε ανέπαφες συναλλαγές με χρεωστικές και πιστωτικές κάρτες. Η τεχνολογία που χρησιμοποιεί η εταιρεία Walletmor είναι η επικοινωνία κοντινού πεδίου ή το NFC, όπως ακριβώς στο σύστημα ανέπαφων πληρωμών στα

ρίζουμε πολύ καλά πως οι δημιουργημένες από την εξουσία επιθυμίες, στην συνέχεια παίρνουν την μορφή αναγκών και μετά υποχρεώσεων και προαπαιτούμενων για την καθημερινότητά σου; Όταν το άτομο έχει φτάσει στο σημείο να μετατρέψει το σώμα του σε σέρβερ που διαμοιράζει σε τρίτους πληροφορίες ή αλλιώς, σ' ένα σωματοποιημένο ίντερνετ, τότε τα πράγματα δεν τείνουν προς μια δυστοπία, αλλά η δυστοπία έχει ήδη εισβάλει και αφομοιωθεί στο σώμα και το ανθρώπινο σώμα που ανήκε μόνο στην πνευματικότητα που το κατείχε, έχει μετατραπεί σε μετανθρώπινο σώμα και έχει, ήδη, μεταβιβαστεί σε τρίτους.

Στο άρθρο του BBC υπάρχει συνέντευξη ατόμου που αυτοχαρακτηρίζεται ως «biohacker» και έχει συνολικά 32 εμφυτεύματα στο σώμα του για διάφορες λειτουργίες της καθημερινότητάς του, όπως ακόμα για άνοιγμα θυρών και ενσωματωμένους μαγνήτες. Είναι διατεθειμένος να συλλέξει ακόμα περισσότερα εμφυτεύματα και νιώθει ότι έτσι αυξάνεται το ίδιο του το σώμα. Σ' αυτό το χρονικό σημείο που βρισκόμαστε, σαφώς, τέτοιες πρακτικές, δεν έχουν γίνει υποχρεώσεις και αποτελούν ατομική επιλογή του ατόμου. Όμως, μετά τον κορωναϊό, τις υποχρεωτικότητες, τα πρόστιμα και τους αποκλεισμούς, το σώμα αλλάζει, και δεν εννοούμε αναπτυξιακά σε μια φυσική διαδικασία, αποκτάει νέους ιδιοκτήτες που μπορεί να θέλουν έχουν και αυτοί πρόσβαση ώστε να παρέχουν υπηρεσίες που τις χρειάζεσαι, για «το καλό σου» βέβαια.

Η Σαγκάη κείται μακράν σύντροφοι

Οι ένθερμοι υποστηριχτές, όλων των πολιτικών αποχρώσεων, των υποχρεωτικοτήτων, της καραντίνας,

λευταία ανάλυση πάντα δίκιο, διότι είναι το μοναδικό ιστορικό εργαλείο που έχει δοθεί στο προλεταριάτο για να λύσει τα θεμελιώδη προβλήματά του (...) Ξέρω πως δεν μπορεί κανένας να έχει δίκιο εναντίον τού Κόμματος. Μπορεί κανείς να έχει δίκιο μόνο μαζί με το Κόμμα και μέσ' από το Κόμμα, διότι η ιστορία δεν έχει δημιουργήσει άλλο δρόμο για την πραγματοποίηση αυτού που είναι δίκαιο. Οι Άγγλοι λένε: ''Είτε έχει δίκιο, είτε έχει άδικο, είναι η πατρίδα μου''. Για πολύ ισχυρότερους ιστορικούς λόγους μπορούμε να πούμε: είτε έχει δίκιο είτε άδικο πάνω στο άλφα ή βήτα συγκεκριμένο ζήτημά, είναι το Κόμμα μου» (Λ. Ντ. Τρότσκι, Ομιλία στο 13ο συνέδριο τού ΚΚΣΕ, Μάιος 1924).

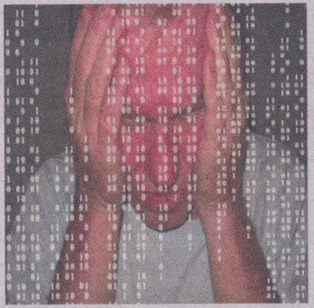
Οι αναρχικοί και δη οι αναρχικές ομάδες επιλέγουν την δράση τους και την συμμετοχή τους σε διάφορα γεγονότα, μια επιλογή που καθορίζεται από το κατά πόσο τα συγκεκριμένα δρώμενα μπορούν να συμβάλουν στην απελευθερωτική κοινωνική προοπτική ή απλώς θα αποτελέσουν μια διαδικασία αφομοίωσης των ανθρώπων στις διαδικασίες του κράτους και ενδυνάμωσης των θεσμών και μηχανισμών χειραγώγησης. Οργανωνόμαστε μ' εκείνους που συμφωνούμε, δημιουργούμε, δεν παπαγαλίζουμε κομμουνιστικά τσιτάτα («ο λαός σώσει τον λαό»), αναζητούμε με θάρρος, συνεχώς μακριά και ενάντια σε κάθε πολιτική και ιδεολογία, κάθε δυνατότητα να αποτινάξουμε τα κρατικά δεσμά, όχι για να τα αντικαταστήσουμε, αλλά γιατί πιστεύουμε ακράδαντα ότι είναι αποκρουστική κάθε μορφής καταπίεση και εκμετάλλευση.

Δεν θέλουμε να μας διατάζουν, ούτε επιθυμούμε να διατάζουμε εμείς. Μπορεί προς το παρόν να μην μπορούμε να καταστρέψουμε τα δεσμά αυτά, αλλά δεν δουλεύουμε για την συντήρησή τους, δεν σκοπεύουμε να αναγνωρίσουμε έμμεσα ή άμεσα την εξουσία, ούτε να νομιμοποιήσουμε τους δυνάστες μας συμμετέχοντας στις εκλογές, διαλέγοντας το μικρότερο «κακό». Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι η αριθμητική αύξηση είναι αποτέλεσμα μιας αργής, επίμονης και διαρκούς διεργασίας την οποία οι αναρχικοί αναπτύσσουν αποφεύγοντας τις έτοιμες και κατά κανόνα εξουσιαστικές πρακτικές. Όσο αποφεύγεται αυτή η διεργασία, η οποία μπορεί να γίνει μέσα από τη δημιουργία αναρχικών ομάδων, τόσο θα ανακυκλώνεται η κατάσταση. Όπως δεν μαχόμαστε ενάντια στην «παλιά» εξουσία για να την αντικαταστήσουμε λόγου χάριν μ' ένα κράτος εργατών, όπως ακριβώς δεν στοχεύουμε στην κατάληψη της εξουσίας, για να κατασκευάσουμε στην συνέχεια μια «κοινωνία αντάξια της ανθρωπότητας», άλλο τόσο δεν εργαζόμαστε για την κατασκευή μιας κινηματικής εξουσίας, ενός αντι-κόμματος που όχι μόνο αναπαράγει τα εξουσιαστικά στερεότυπα, αλλά τα εμπλουτίζει.

Η συμμετοχή και πρόσκληση των αναρχικών σε αυτοοργανωμένες κινήσεις, είναι προφανές ότι γίνεται στην προοπτική της συμμετοχής σε ένα πλέγμα ετερόκλητων και αντιτιθέμενων απόψεων και, συνεπώς, ανάλογων διαθέσεων. Τότε, οι αναρχικοί βρίσκονται στη κατάσταση να προσπαθούν να συμμετέχουν σε μια διαδικασία διατήρησης ισορροπιών σε ένα ανομοιογενές κινηματικό σύνολο.

Το σώμα ως σέρβερ είναι εδώ, προς το παρόν για την ευκολία σου...

Σύμφωνα με άρθρο του BBC, η βρετανο-πολωνική εταιρεία Walletmor, από τον προηγούμενο χρόνο είναι η πρώτη εταιρεία που προσφέρει προς πώληση μικροτσίπ για ανέπαφες πληρωμές. Το συγκεκριμένο μικροτσίπ, είναι λίγο μεγαλύτερο από ένα κόκκο ρυζιού, ενσωματώνεται στον ανθρώπινο βραχίονα ή στην παλάμη και έτσι το άτομο που το φέρει μπορεί να πληρώνει χωρίς να έχει στην κατοχή του πορτοφόλι ή κάρτες. Ο μηχανισμός αποτελείται από ένα μικροτσίπ και μια κεραία που περικλείεται από ένα βιοπολυμερές – ένα υλικό παρόμοιο με το πλαστικό– και η συσκευή δεν χρειάζεται μπαταρία ή άλλη πηγή ενέργειας. Η Walletmor αναφέρει ότι ήδη έχει πουλήσει 500 τέτοια μικροτσίπ. Υπάρχουν πολλά είδη μικροτσίπ με πολλές διαφορετικές τεχνολογίες, όπως η αναγνώριση ραδιοσυχνοτήτων (RFID), η οποία έχει παρεμφερή τεχνολογία που χρησιμοποιείται σε ανέπαφες συναλλαγές με χρεωστικές και πιστωτικές κάρτες. Η τεχνολογία που χρησιμοποιεί η εταιρεία Walletmor είναι η επικοινωνία κοντινού πεδίου ή το NFC, όπως ακριβώς στο σύστημα ανέπαφων πληρωμών στα smartphones.

Είναι γεγονός, ότι η έννοια του σώματος, μαζί με άλλες έννοιες που συνδέονται μ' αυτό, αλλάζει. Το δημόσιο και το ιδιωτικό, η αυτοδιάθεση του σώματος και το σώμα ως κυριαρχία τρίτων και άλλες έννοιες, που θεωρούνταν κατασταλαγμένες στο παρελθόν, τώρα τίθενται υπό αμφισβήτηση από την εξουσία. Μαζί της συντάσσονται επικουρικά διάφορα κοινωνικά κομμάτια, ανεξαρτήτου ιδεολογικής προσέγγισης, αλλάζοντας με την σειρά τους και ξεκαθαρίζοντας εν τέλει την θέση τους σε σχέση με την εξουσία. Στο καιρό του κορωναϊού, αυτά τα ζητήματα βγήκαν στο προσκήνιο με το θέμα της υποχρεωτικότητας και της εξαναγκαστικότητας των εμβολίων και της θεραπείας. Για την «προστασία του κοινωνικού συνόλου», για το «ταξικό καθήκον», για την «ευκολία» σου, για να «πάρουμε τις ζωές μας πίσω», για

ίντερνετ, τότε τα πράγματα δεν τείνουν προς μια δυστοπία, αλλά η δυστοπία έχει ήδη εισβάλει και αφομοιωθεί στο σώμα και το ανθρώπινο σώμα που ανήκε μόνο στην πνευματικότητα που το κατείχε, έχει μετατραπεί σε μετανθρώπινο σώμα και έχει, ήδη, μεταβιβαστεί σε τρίτους.

Στο άρθρο του BBC υπάρχει συνέντευξη ατόμου που αυτοχαρακτηρίζεται ως «biohacker» και έχει συνολικά 32 εμφυτεύματα στο σώμα του για διάφορες λειτουργίες της καθημερινότητάς του, όπως ακόμα για άνοιγμα θυρών και ενσωματωμένους μαγνήτες. Είναι διατεθειμένος να συλλέξει ακόμα περισσότερα εμφυτεύματα και νιώθει ότι έτσι αυξάνεται το ίδιο του το σώμα. Σ' αυτό το χρονικό σημείο που βρισκόμαστε, σαφώς, τέτοιες πρακτικές, δεν έχουν γίνει υποχρεώσεις και αποτελούν ατομική επιλογή του ατόμου. Όμως, μετά τον κορωναϊό, τις υποχρεωτικότητες, τα πρόστιμα και τους αποκλεισμούς, το σώμα αλλάζει, και δεν εννοούμε αναπτυξιακά σε μια φυσική διαδικασία, αποκτάει νέους ιδιοκτήτες που μπορεί να θέλουν έχουν και αυτοί πρόσβαση ώστε να παρέχουν υπηρεσίες που τις χρειάζεσαι, για «το καλό σου» βέβαια.

Η Σαγκάη κείται μακράν σύντροφοι

Οι ένθερμοι υποστηριχτές, όλων των πολιτικών αποχρώσεων, των υποχρεωτικοτήτων, της καραντίνας,

των προστίμων, των αποκλεισμών, των διαχωρισμών και του κοινωνικού αυτοματισμού, δυσφορούν μέσα από τα social media για την σκληρότητα των μέτρων στην Σαγκάη. Εμείς πιστεύουμε ότι οι πολίτες της Σαγκάης προστατεύουν την Τάξη τους απέναντι στο κομμουνιστικό καθεστώς της Κίνας, ώστε να είναι υγιείς και να το αντιμετωπίσουν όταν θα λογαριαστούνε μετά! Οι πολίτες της Σαγκάης τηρούν το ταξικό τους καθήκον ουρλιάζοντας από τα μπαλκόνια, ενώ οι πιο σκληροπυρηνικοί, είτε κρεμιούνται από αυτά, είτε πηδάνε. Υπάρχουν βέβαια και οι ψεκασμένοι, που μάλλον είναι και ακροδεξιοί, που αρνούνται να υπακούσουν στο ταξικό τους καθήκον, οπότε το κράτος, σύμφωνα με τις παραινέ-

των ανθρώπων στις διαδικασίες του κράτους και ενδυνάμωσης των θεσμών και μηχανισμών χειραγώγησης. Οργανωνόμαστε μ' εκείνους που συμφωνούμε, δημιουργούμε, δεν παπαγαλίζουμε κομμουνιστικά τσιτάτα («ο λαός σώσει τον λαό»), αναζητούμε με θάρρος, συνεχώς μακριά και ενάντια σε κάθε πολιτική και ιδεολογία, κάθε δυνατότητα να αποτινάξουμε τα κρατικά δεσμά, όχι για να τα αντικαταστήσουμε, αλλά γιατί πιστεύουμε ακράδαντα ότι είναι αποκρουστική κάθε μορφής καταπίεση και εκμετάλλευση.

Δεν θέλουμε να μας διατάζουν, ούτε επιθυμούμε να διατάζουμε εμείς. Μπορεί προς το παρόν να μην μπορούμε να καταστρέψουμε τα δεσμά αυτά, αλλά δεν δουλεύουμε για την συντήρησή τους, δεν σκοπεύουμε να αναγνωρίσουμε έμμεσα ή άμεσα την εξουσία, ούτε να νομιμοποιήσουμε τους δυνάστες μας συμμετέχοντας στις εκλογές, διαλέγοντας το μικρότερο «κακό». Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι η αριθμητική αύξηση είναι αποτέλεσμα μιας αργής, επίμονης και διαρκούς διεργασίας την οποία οι αναρχικοί αναπτύσσουν αποφεύγοντας τις έτοιμες και κατά κανόνα εξουσιαστικές πρακτικές. Όσο αποφεύγεται αυτή η διεργασία, η οποία μπορεί να γίνει μέσα από τη δημιουργία αναρχικών ομάδων, τόσο θα ανακυκλώνεται η κατάσταση. Όπως δεν μαχόμαστε ενάντια στην «παλιά» εξουσία για να την αντικαταστήσουμε λόγου χάριν μ' ένα κράτος εργατών, όπως ακριβώς δεν στοχεύουμε στην κατάληψη της εξουσίας, για να κατασκευάσουμε στην συνέχεια μια «κοινωνία αντάξια της ανθρωπότητας», άλλο τόσο δεν εργαζόμαστε για την κατασκευή μιας κινηματικής εξουσίας, ενός αντι-κόμματος που όχι μόνο αναπαράγει τα εξουσιαστικά στερεότυπα, αλλά τα εμπλουτίζει.

Η συμμετοχή και πρόσκληση των αναρχικών σε αυτοοργανωμένες κινήσεις, είναι προφανές ότι γίνεται στην προοπτική της συμμετοχής σε ένα πλέγμα ετερόκλητων και αντιτιθέμενων απόψεων και, συνεπώς, ανάλογων διαθέσεων. Τότε, οι αναρχικοί βρίσκονται στη κατάσταση να προσπαθούν να συμμετέχουν σε μια διαδικασία διατήρησης ισορροπιών σε ένα ανομοιογενές κινηματικό σύνολο.

Αποδεχόμενοι ένα τέτοιο ρόλο θα κάνουν εκπτώσεις, επειδή, η κάθε μορφής «κινηματική μαζικότητα», που παρέχεται με ευκολίες, απαιτεί θυσίες. Κι αυτές γίνονται και σε λόγο και σε δράση, με αποτέλεσμα να βρισκόμαστε σε μια εξουσιαστική διαδικασία χωρίς καλά-καλά να το καταλαβαίνουμε.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ

μές. Το συγκεκριμένο μικροτσίπ, είναι λίγο μεγαλύτερο από ένα κόκκο ρυζιού, ενσωματώνεται στον ανθρώπινο βραχίονα ή στην παλάμη και έτσι το άτομο που το φέρει μπορεί να πληρώνει χωρίς να έχει στην κατοχή του πορτοφόλι ή κάρτες. Ο μηχανισμός αποτελείται από ένα μικροτσίπ και μια κεραία που περικλείεται από ένα βιοπολυμερές – ένα υλικό παρόμοιο με το πλαστικό– και η συσκευή δεν χρειάζεται μπαταρία ή άλλη πηγή ενέργειας. Η Walletmor αναφέρει ότι ήδη έχει πουλήσει 500 τέτοια μικροτσίπ. Υπάρχουν πολλά είδη μικροτσίπ με πολλές διαφορετικές τεχνολογίες, όπως η αναγνώριση ραδιοσυχνοτήτων (RFID), η οποία έχει παρεμφερή τεχνολογία που χρησιμοποιείται σε ανέπαφες συναλλαγές με χρεωστικές και πιστωτικές κάρτες. Η τεχνολογία που χρησιμοποιεί η εταιρεία Walletmor είναι η επικοινωνία κοντινού πεδίου ή το NFC, όπως ακριβώς στο σύστημα ανέπαφων πληρωμών στα smartphones.

Είναι γεγονός, ότι η έννοια του σώματος, μαζί με άλλες έννοιες που συνδέονται μ' αυτό, αλλάζει. Το δημόσιο και το ιδιωτικό, η αυτοδιάθεση του σώματος και το σώμα ως κυριαρχία τρίτων και άλλες έννοιες, που θεωρούνταν κατασταλαγμένες στο παρελθόν, τώρα τίθενται υπό αμφισβήτηση από την εξουσία. Μαζί της συντάσσονται επικουρικά διάφορα κοινωνικά κομμάτια, ανεξαρτήτου ιδεολογικής προσέγγισης, αλλάζοντας με την σειρά τους και ξεκαθαρίζοντας εν τέλει την θέση τους σε σχέση με την εξουσία. Στο καιρό του κορωναϊού, αυτά τα ζητήματα βγήκαν στο προσκήνιο με το θέμα της υποχρεωτικότητας και της εξαναγκαστικότητας των εμβολίων και της θεραπείας. Για την «προστασία του κοινωνικού συνόλου», για το «ταξικό καθήκον», για την «ευκολία» σου, για να «πάρουμε τις ζωές μας πίσω», για να «ξεμπερδεύεις και να ζήσεις κανονικά» και για τόσα άλλα προτάγματα της εξουσίας που δημιουργήθηκαν αυτά τα χρόνια, τίθενται υπό αμφισβήτηση δεδομένα που ίσχυαν για αιώνες και έχουν κατακτηθεί με αγώνες των εξουσιαζόμενων. Το σώμα, πλέον, μπορεί να γίνει ένας ζωντανός σέρβερ, όπου θα προσφέρει πληροφορίες σε τρίτους με αντάλλαγμα την ευκολία της καθημερινότητάς σου, τον απόλυτο έλεγχο της υγείας σου, την ασφάλειά σου, γενικά με αντάλλαγμα «το καλό σου». Πόσο ανέπαφη είναι, όμως, αυτή η συναλλαγή με την εξουσία, όταν γνωβρισκόμαστε, σαφώς, τέτοιες πρακτικές, δεν έχουν γίνει υποχρεώσεις και αποτελούν ατομική επιλογή του ατόμου. Όμως, μετά τον κορωναϊό, τις υποχρεωτικότητες, τα πρόστιμα και τους αποκλεισμούς, το σώμα αλλάζει, και δεν εννοούμε αναπτυξιακά σε μια φυσική διαδικασία, αποκτάει νέους ιδιοκτήτες που μπορεί να θέλουν έχουν και αυτοί πρόσβαση ώστε να παρέχουν υπηρεσίες που τις χρειάζεσαι, για «το καλό σου» βέβαια.

Η Σαγκάη κείται μακράν σύντροφοι

Οι ένθερμοι υποστηριχτές, όλων των πολιτικών αποχρώσεων, των υποχρεωτικοτήτων, της καραντίνας,

των προστίμων, των αποκλεισμών, των διαχωρισμών και του κοινωνικού αυτοματισμού, δυσφορούν μέσα από τα social media για την σκληρότητα των μέτρων στην Σαγκάη. Εμείς πιστεύουμε ότι οι πολίτες της Σαγκάης προστατεύουν την Τάξη τους απέναντι στο κομμουνιστικό καθεστώς της Κίνας, ώστε να είναι υγιείς και να το αντιμετωπίσουν όταν θα λογαριαστούνε μετά! Οι πολίτες της Σαγκάης τηρούν το ταξικό τους καθήκον ουρλιάζοντας από τα μπαλκόνια, ενώ οι πιο σκληροπυρηνικοί, είτε κρεμιούνται από αυτά, είτε πηδάνε. Υπάρχουν βέβαια και οι ψεκασμένοι, που μάλλον είναι και ακροδεξιοί, που αρνούνται να υπακούσουν στο ταξικό τους καθήκον, οπότε το κράτος, σύμφωνα με τις παραινέσεις σκληρών αναρχιστών, τους επιβάλει ποινές και τους καταλογίζει ευθύνες. Η Σαγκάη ζει εξεγερτικές μέρες και όλα δείχνουν ότι θα εκπληρωθεί η θεωρία του Μαρξ *περί σταδίων* της επανάστασης και οι πολίτες της θα ζήσουν την εγκαθίδρυση της αταξικής κοινωνίας. Επειδή, όμως, σκύλοι και γάτες σ' αυτή την κοινωνία δεν φαίνεται πως θα υπάρχουν, εξαιτίας του ταξικού καθήκοντος της σφαγής τους, θα αναγκαστούν να εισάγουν από την Κούβα ή έστω από την αυλή του Μαδούρο.

Διαδίκτυο Σώματος

Στους ειδικούς θαλάμους covid-19 του Κλινικού Κέντρου Δημόσιας Υγείας της Σαγκάης, για τον έλεγχο της θερμοκρασίας των ασθενών χρησιμοποιούνται έξυπνα θερμόμετρα, που δεν χρειάζεται ο νοσηλευτής να έρθει σε επαφή με τον ασθενή. Ένα μη φυσιολογικό αποτέλεσμα προκαλεί ειδοποίηση στο ιατρικό προσωπικό, το οποίο μπορεί στη συνέχεια να επέμβει άμεσα. Τα έξυπνα θερμόμετρα έχουν σχεδιαστεί από τη VivaLNK, μια startup εταιρεία με βάση τη Silicon-Valley, και αποτελούν ένα από τα πολλά ψηφιακά προϊόντα που αφορούν την περίθαλψη. Τα φυσικά δεδομένα των ασθενών συλλέγονται μέσω συσκευών οι οποίες μπορούν να εμφυτευθούν, να εισαχθούν στο σώμα μέσω κατάποσης ή απλά να φορεθούν, δίνοντας τεράστιες ποσότητες πληροφοριών σχετικά με την υγεία. Το διαδίκτυο σώματος, όπως αρχίζουν να το ονομάζουν οι διάφορες εταιρείες που ασχολούνται με αυτό τον τομέα τεχνολογίας, επικεντρώνεται στο ανθρώπινο σώμα και την υγεία του και στόχο έχουν, τι άλλο, από την ευημερία μας! Έξυπνα ρολόγια, οδοντόβουρτσες, βούρτσες μαλλιών αποθηκεύουν μοτίβα της καθημερινότητάς μας και έτσι το άτομο μπορεί να παρακολουθεί σε οθόνες τον ίδιο του τον εαυτό. Μια άλλη πτυχή του διαδικτύου του σώματος είναι και τα λεγόμενα ψηφιακά χάπια. Το 2017, η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Φαρμάκων των ΗΠΑ ενέκρινε την πρώτη χρήση ψηφιακών χαπιών. Τα ψηφιακά χάπια περιέχουν μικροσκοπικούς αισθητήρες που μπορούν να δοθούν στον ασθενή με κατάποση, καθώς και φαρμακευτικές ουσίες. Μόλις το καταπιεί, ο αισθητήρας ενεργοποιείται στο στομάχι του ασθενούς και μεταδίδει δεδομένα στο smartphone ή σε άλλες συσκευές.

Αυτό που σήμερα σε πολλούς φαντάζει μια αθώα εξέλιξη της τεχνολογίας, που είναι προς το συμφέρον της ανθρωπότητας, δεν είναι παρά η εισαγωγή σε έναν κόσμο όπου η εξουσία θα έχει πρόσβαση σε απίστευτο όγκο πληροφοριών που θα μπορούν να κρίνουν την ασφάλιση του ατόμου, την καθημερινότητά του, την ιδιωτικότητά του και την αυτενέργειά του. Η πανδημία εκτίναξε και έβγαλε στο προσκήνιο τέτοιου είδους τεχνολογίες και η εξουσία τις παρουσιάζει ως απαραίτητες για την αντιμετώπιση της covid-19 αλλά και για μελλοντικές πανδημίες... Το συνδεδεμένο σώμα, μετατρέπεται σταθερά σε πειθήνιο όργανο της εξουσίας, που άγεται και φέρεται για το «καλό του και για το καλό των γύρω του». Η εξοικείωση των ανθρώπων με συσκευές που συλλέγουν πληροφορίες για το ίδιο, η τυφλή εμπιστοσύνη στην εξουσία για το σώμα, την υγεία και τον τρόπο ζωής τους, η συνήθεια των συνεχών διαπιστεύσεων μέσω ψηφιακών κρατικών πλατφορμών, οδηγούν σε αδρανοποίηση της έννοιας της ιδιωτικότητας και της ελεύθερης επιλογής. Οδηγούν σε έναν επιθετικό αμοραλισμό ενάντια στην ίδια την ζωή, που δίνει χώρο στις νέες φυλακές της μεγάλης επανεκκίνησης. Οι ολοένα αυξανόμενες κατασκευασμένες επιθυμίες από την εξουσία, παρουσιάζονται ως ανάγκες και προαπαιτούμενα της ίδιας της ζωής. Ευτυχώς, σε κάποιους «τρελούς», αυτός ο νέος «εύκολος» ψηφιακός κόσμος, δεν βρίσκει απήχηση.

Ψέκες χθες, με τον νόμο για τα πιστοποιητικά σε ισχύ, επαναστατικό υποκείμενο σήμερα, με την κατάργηση των πιστοποιητικών;

Γκρινιάζετε για την προσωρινή κατάργηση των ψηφιακών πιστοποιητικών, ρε λάτρεις της ελευθερίας; Ρε σεις, κάνετε τον Πλεύρη να ντρέπεται, να κοκκινίζει σαν τα κόκκινα λάβαρα που κρατάτε στα χέρια σας, καθώς γκρινιάζετε. Έχετε αρχίσει και ψελλίζετε ότι, αφού τα πιστοποιητικά καταργούνται, δεν υπάρχει λόγος χιλιάδες ανεμβολίαστοι

υγειονομικοί να βρίσκονται σε αναστολή, και πως αυτό έχει στόχο την υποβάθμιση της δημόσιας περίθαλψης; Πού ήσασταν τόσο καιρό, ρε φυντάνια του «ανταγωνιστικού κινήματος»; Πού πήγε ο ορθολογισμός σας; Είναι απίστευτο πόσο εμπιστεύεστε το κράτος και τους νόμους του! Οι ανεμβολίαστοι υγειονομικοί, όσο ίσχυαν τα πιστοποιητικά, για τους αναρχιστές και τους αριστερούς ήταν ψέκες, επικίνδυνοι και ακροδεξιοί. Όταν το κράτος καταργεί τα πιστοποιητικά, τα ίδια άτομα που λοιδορούσαν τους ανεμβολίαστους υγειονομικούς, ψελλίζουν ότι η μη άρση των αναστολών τους σημαίνει υποβάθμιση της δημόσιας περίθαλψης. Δηλαδή, για όλον αυτό τον συρφετό του «ανταγωνιστικού κινήματος», ο νόμος του κράτους είναι μαγικός και αποδεκτός από αυτούς, αφού μπορεί στην αρχή να κάνει έναν ανεμβολίαστο υγειονομικό επικίνδυνο, αλλά μετά αφού ο νόμος αυτός καταργηθεί, τότε το «ορθολογικό κίνημα» που ακολουθεί όλους τους «υγειονομικούς» νόμους της πανδημίας, ζητάει την επαναπρόσληψη των υγειονομικών, γιατί έτσι υποβαθμίζεται το ΕΣΥ. Οι ανεμβολίαστοι υγειονομικοί που βρίσκονται σε αναστολή, λοιπόν, σύμφωνα με το «ορθολογικό κίνημα», είναι κομμάτι της υποβάθμισης της δημόσιας υγείας τώρα που ο νόμος για τα πιστοποιητικά υγειονομικών φρονημάτων καταργήθηκε προσωρινά και όχι πριν που ήταν σε ισχύ. Ορθολογισμός, όχι αστεία!

Ε.

θεμένο σώμα, μετατρέπεται σταθερά σε πειθήνιο όργανο

μόμετρα έχουν σχεδιαστεί από τη VivaLNK, μια startup εταιρεία με βάση τη Silicon-Valley, και αποτελούν ένα από τα πολλά ψηφιακά προϊόντα που αφορούν την περίθαλψη. Τα φυσικά δεδομένα των ασθενών συλλέγονται μέσω συσκευών οι οποίες μπορούν να εμφυτευθούν, να εισαχθούν στο σώμα μέσω κατάποσης ή απλά να φορεθούν, δίνοντας τεράστιες ποσότητες πληροφοριών σχετικά με την υγεία. Το διαδίκτυο σώματος, όπως αρχίζουν να το ονομάζουν οι διάφορες εταιρείες που ασχολούνται με αυτό τον τομέα τεχνολογίας, επικεντρώνεται στο ανθρώπινο σώμα και την υγεία του και στόχο έχουν, τι άλλο, από την ευημερία μας! Έξυπνα ρολόγια, οδοντόβουρτσες, βούρτσες μαλλιών αποθηκεύουν μοτίβα της καθημερινότητάς μας και έτσι το άτομο μπορεί να παρακολουθεί σε οθόνες τον ίδιο του τον εαυτό. Μια άλλη πτυχή του διαδικτύου του σώματος είναι και τα λεγόμενα ψηφιακά χάπια. Το 2017, η Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Φαρμάκων των ΗΠΑ ενέκρινε την πρώτη χρήση ψηφιακών χαπιών. Τα ψηφιακά χάπια περιέχουν μικροσκοπικούς αισθητήρες που μπορούν να δοθούν στον ασθενή με κατάποση, καθώς και φαρμακευτικές ουσίες. Μόλις το καταπιεί, ο αισθητήρας ενεργοποιείται στο στομάχι του ασθενούς και μεταδίδει δεδομένα στο smartphone ή σε άλλες συσκευές.

Αυτό που σήμερα σε πολλούς φαντάζει μια αθώα εξέλιξη της τεχνολογίας, που είναι προς το συμφέρον της ανθεμένο σώμα, μετατρέπεται σταθερά σε πειθήνιο όργανο της εξουσίας, που άγεται και φέρεται για το «καλό του και για το καλό των γύρω του». Η εξοικείωση των ανθρώπων με συσκευές που συλλέγουν πληροφορίες για το ίδιο, η τυφλή εμπιστοσύνη στην εξουσία για το σώμα, την υγεία και τον τρόπο ζωής τους, η συνήθεια των συνεχών διαπιστεύσεων μέσω ψηφιακών κρατικών πλατφορμών, οδηγούν σε αδρανοποίηση της έννοιας της ιδιωτικότητας και της ελεύθερης επιλογής. Οδηγούν σε έναν επιθετικό αμοραλισμό ενάντια στην ίδια την ζωή, που δίνει χώρο στις νέες φυλακές της μεγάλης επανεκκίνησης. Οι ολοένα αυξανόμενες κατασκευασμένες επιθυμίες από την εξουσία, παρουσιάζονται ως ανάγκες και προαπαιτούμενα της ίδιας της ζωής. Ευτυχώς, σε κάποιους «τρελούς», αυτός ο νέος «εύκολος» ψηφιακός κόσμος, δεν βρίσκει απήχηση.

Ψέκες χθες, με τον νόμο για τα πιστοποιητικά σε ισχύ, επαναστατικό υποκείμενο σήμερα, με την κατάργηση των πιστοποιητικών;

Γκρινιάζετε για την προσωρινή κατάργηση των ψηφιακών πιστοποιητικών, ρε λάτρεις της ελευθερίας; Ρε σεις, κάνετε τον Πλεύρη να ντρέπεται, να κοκκινίζει σαν τα κόκκινα λάβαρα που κρατάτε στα χέρια σας, καθώς γκρινιάζετε. Έχετε αρχίσει και ψελλίζετε ότι, αφού τα πιστοποιητικά καταργούνται, δεν υπάρχει λόγος χιλιάδες ανεμβολίαστοι υγειονομικοί να βρίσκονται σε αναστολή, και πως αυτό έχει στόχο την υποβάθμιση της δημόσιας περίθαλψης; Πού ήσασταν τόσο καιρό, ρε φυντάνια του «ανταγωνιστικού κινήματος»; Πού πήγε ο ορθολογισμός σας; Είναι απίστευτο πόσο εμπιστεύεστε το κράτος και τους νόμους του! Οι ανεμβολίαστοι υγειονομικοί, όσο ίσχυαν τα πιστοποιητικά, για τους αναρχιστές και τους αριστερούς ήταν ψέκες, επικίνδυνοι και ακροδεξιοί. Όταν το κράτος καταργεί τα πιστοποιητικά, τα ίδια άτομα που λοιδορούσαν τους ανεμβολίαστους υγειονομικούς, ψελλίζουν ότι η μη άρση των αναστολών τους σημαίνει υποβάθμιση της δημόσιας περίθαλψης. Δηλαδή, για όλον αυτό τον συρφετό του «ανταγωνιστικού κινήματος», ο νόμος του κράτους είναι μαγικός και αποδεκτός από αυτούς, αφού μπορεί στην αρχή να κάνει έναν ανεμβολίαστο υγειονομικό επικίνδυνο, αλλά μετά αφού ο νόμος αυτός καταργηθεί, τότε το «ορθολογικό κίνημα» που ακολουθεί όλους τους «υγειονομικούς» νόμους της πανδημίας, ζητάει την επαναπρόσληψη των υγειονομικών, γιατί έτσι υποβαθμίζεται το ΕΣΥ. Οι ανεμβολίαστοι υγειονομικοί που βρίσκονται σε αναστολή, λοιπόν, σύμφωνα με το «ορθολογικό κίνημα», είναι κομμάτι της υποβάθμισης της δημόσιας υγείας τώρα που ο νόμος για τα πιστοποιητικά υγειονομικών φρονημάτων καταργήθηκε προσωρινά και όχι πριν που ήταν σε ισχύ. Ορθολογισμός, όχι αστεία!

Ε.

ενέκρινε την πρώτη χρήση ψηφιακών χαπιών. Τα ψηφιακά χάπια περιέχουν μικροσκοπικούς αισθητήρες που μπορούν να δοθούν στον ασθενή με κατάποση, καθώς και φαρμακευτικές ουσίες. Μόλις το καταπιεί, ο αισθητήρας ενεργοποιείται στο στομάχι του ασθενούς και μεταδίδει δεδομένα στο smartphone ή σε άλλες συσκευές.

Αυτό που σήμερα σε πολλούς φαντάζει μια αθώα εξέλιξη της τεχνολογίας, που είναι προς το συμφέρον της αν-

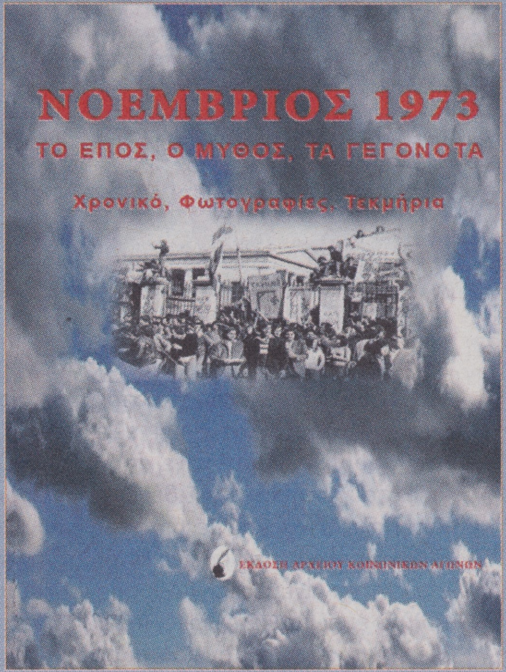
σε ισχύ, επαναστατικό υποκείμενο σήμερα, με την κατάργηση των πιστοποιητικών;

Γκρινιάζετε για την προσωρινή κατάργηση των ψηφιακών πιστοποιητικών, ρε λάτρεις της ελευθερίας; Ρε σεις, κάνετε τον Πλεύρη να ντρέπεται, να κοκκινίζει σαν τα κόκκινα λάβαρα που κρατάτε στα χέρια σας, καθώς γκρινιάζετε. Έχετε αρχίσει και ψελλίζετε ότι, αφού τα πιστοποιητικά καταργούνται, δεν υπάρχει λόγος χιλιάδες ανεμβολίαστοι

«υγειονομικούς» νόμους της πανδημίας, ζητάει την επαναπρόσληψη των υγειονομικών, γιατί έτσι υποβαθμίζεται το ΕΣΥ. Οι ανεμβολίαστοι υγειονομικοί που βρίσκονται σε αναστολή, λοιπόν, σύμφωνα με το «ορθολογικό κίνημα», είναι κομμάτι της υποβάθμισης της δημόσιας υγείας τώρα που ο νόμος για τα πιστοποιητικά υγειονομικών φρονημάτων καταργήθηκε προσωρινά και όχι πριν που ήταν σε ισχύ. Ορθολογισμός, όχι αστεία!

Ε.

ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ συμβάντος στὰ χέρια τῶν κάθε εἴδους ειδικῶν τῆς χειραγωγήσεως, οἱ ὁποῖοι τὸ συσκοτίζουν μὲ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις, εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, οἱ μη επαναπαυόμενοι –στις ψευδαισθήσεις τις οποίες διασπείρει η εξουσία–, ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν ΕΚΕΙΝΑ τὰ πεπραγμένα. Νὰ τὰ γνωρίσουν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν διερευνητικό τρόπο. Εἶναι ἀποδεκτό ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι δύσκολο. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀκατόρθωτο. Ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ διαρκής ἀνάδειξις τῆς ἀλήθειας εἶναι ἕνα σοβαρὸ μέτωπο τῆς πάλης ἐναντίον κάθε ἐξουσίας. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς διαχειρίσεως, τῶν κατά καιροὺς συμβάντων, στὰ χέρια τῶν ἐξουσιαστῶν (αριστερῶν, δεξιῶν, κομμουνιστῶν, σοσιαλιστῶν, ἐθνικιστῶν κ.λπ.) συνιστᾶ την ἔμπρακτη ἀποδοχὴ τοῦ κύρους τῆς ἐξουσίας.

(Από τον πρόλογο)

ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Ἄν ἱστορία εἶναι συστηματική μελέτη τῶν ὅσων ἔχουν συμβεῖ μέ ἐπίκεντρο τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα καί τά γραπτά, τότε μία μικρή συμβολή στήν ἀποκατάσταση τῶν στρεβλώσεων, εἶναι καί τά παρατιθέμενα τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση. Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἱασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

Η Σμυρναίικη μουσική σχολή και τα άτοπα μαρξιστικά εργαλεία ερμηνείας

Συμπληρώνονται φέτος 100 χρόνια από την σφαγή, τους βασανισμούς και τους βίαιους ξεριζωμούς από τις εστίες τους, περίπου 2 εκατομμυρίων ανθρώπων από τα δυτικά παράλια της Μικράς Ασίας, τον Πόντο, την Καππαδοκία, την Ανατολική Θράκη και άλλες περιοχές. Τα γεγονότα αυτά οδήγησαν με την σειρά τους στον ξεριζωμό μισού εκατομμυρίου μουσουλμάνων από τις εστίες τους στον ελλαδικό χώρο και την αναγκαστική τους μετακίνηση προς τα τουρκικά εδάφη. Οι κυρίαρχοι της εποχής, μέσα από ένα δαιδαλώδες πλέγμα συμφερόντων, συμμαχιών, επιρροών, διπλωματίας, εθνικισμών, μιλιταρισμού, κρατικών επεκτατισμών, και άλλων εξουσιαστικών εργαλείων, δημιούργησαν έναν προμελετημένο όλεθρο για εκατομμύρια κατοίκους, κυρίως στο τουρκικό αλλά και στο ελλαδικό έδαφος. Η δυστυχία, το αίμα, ο πόνος και οι στάχτες που δημιουργήθηκαν μέσα σε λίγες βδομάδες στην Μικρά Ασία, θα μπορούσε να αποτελεί μια σύνοψη στην συνολική φρικτή ιστορία της εξουσίας σε βάθος αιώνων.

ασμό με τις τραχιές φωνές, αλλά και τα σαντουροβιόλια της σμυρναίικης σχολής, θα φέρουν αλλαγές στα μουσικά πρότυπα της εποχής. Δισκογραφικά το δημοτικό και το ελαφρό τραγούδι έπεται στις μουσικές προτιμήσεις των ανθρώπων της εποχής και τις θέσεις τους παίρνουν η λεγόμενη σμυρναίικη και πειραιώτικη σχολή, με μεγάλη γκάμα θεματολογίας τραγουδιών. Το ρεμπέτικο ως περιθωριακό τραγούδι έχει καταφέρει να πουλάει αρκετά καλά και να αποτελεί μια καλή προσοδοφόρα επιλογή για τις δισκογραφικές εταιρίες της εποχής. Η έννοια του περιθωρίου που τόσα χρόνια χαρακτήριζε το συγκεκριμένο τραγούδι, με την είσοδό του στην δισκογραφία αρχίζει και αλλάζει. Οι δύο αυτές σχολές, ειδικότερα η πειραιώτικη, θα μεταφέρουν το κλίμα του τεκέ, καθώς και της περιθωριοποιημένης γειτονιάς, στα σαλόνια πολλών «καλών» σπιτιών, με ποικίλες αντιδράσεις, αλλά αφήνοντας και πολλά οικονομικά οφέλη στις δισκογραφικές εταιρίες.

Όλος αυτός ο προσφυγικός μουσικόκοσμος που στοιβάζεται κυρίως στα γκέτο

ματα των πρώην προλεταρίων *«που σχηματίζονται κατά κύριο λόγο από τους άνεργους και υποαπασχολούμενους εργάτες, προϊόν των μεγάλων κρίσεων του καπιταλιστικού συστήματος ή της πληθωρικής συσσώρευσης αστύφιλων αγροτικών στοιχείων στις μεγάλες πόλεις και των οποίων η ανασφάλεια των συνθηκών κοινωνικής ύπαρξης και η υπερβολική ένδεια εμποδίζουν την επαρκή ενσωμάτωση στην εργατική τάξη [...] σε οποιαδήποτε στιγμή, ανάλογα με την κοινωνικοοικονομική συγκυρία, να ενταχθούν πάλι στην προλεταριακή τάξη και να ξαναβρούν την εργατική τους συνείδηση».*[3] Όπως διαπιστώνεται, για έναν μαρξιστή όλα έχουν να κάνουν με την έννοια της ταξικότητας και της ταξικής συνείδησης. **Για έναν μαρξιστή κοινωνιολόγο, λοιπόν, οι ρεμπέτες ανήκουν ταξικά στο ασυνείδητο ταξικά υποπρολεταριάτο.** Αν το σκεφτούμε καλά, ίσως και να είναι ο κύριος λόγος των εξ αριστερών αρνητικών κριτικών που εισέπραξε το ρεμπέτικο τραγούδι και ο λόγος που άργησε τόσο να βρει ανταπόκριση

Οι «υποπρολετάριοι» καλλιτέχνες

Οι σμυρνιοί καλλιτέχνες πρόσφυγες μπορεί να ξεβράστηκαν στον ελλαδικό χώρο μετά το 1922, μπορεί να ήταν ξυπόλυτοι, πεινασμένοι, να έμεναν σε παράγκες και λάσπες, μπορεί να πέθαιναν από δηλητηριάσεις, να έγιναν παλιατζήδες και να αναμίχθηκαν με κόσμο που νταραβερίζονταν με ναρκωτικά και βία, μπορεί ο γείτονας τους να ήταν σωματέμπορας και από το παράθυρό τους να έβλεπαν χρήστες να κάνουν ηρωίνη, αλλά πόσο ασυνείδητοι «ταξικά» ήταν; Φαίνεται ότι για τους αριστερούς μαρξιστές κοινωνιολόγους, αν τυχαίνει ή αν με το ζόρι σε έβαλαν να μένεις σ' ένα μέρος, όπως συνέβη και με τους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας, τότε το μέρος σού δίνει την κοινωνική «ταξική» σου ταυτότητα. Άραγε, με την ίδια λογική όσοι είναι μέσα στο εθνικό κρατικό σύνορο του ελλαδικού κράτους είναι έλληνες, χριστιανοί και ορθόδοξοι; Όχι βέβαια. Οι σμυρνιοί καλλιτέχνες στην πλειονότητά τους ήταν άνθρωποι που μόνο περιθωριακούς δεν μπορούσε κάποιος να τους χαρακτηρίσει. Ο **Παναγιώτης Τούντας,**

Συμπληρώνονται φέτος 100 χρόνια από την σφαγή, τους βασανισμούς και τους βίαιους ξεριζωμούς από τις εστίες τους, περίπου 2 εκατομμυρίων ανθρώπων από τα δυτικά παράλια της Μικράς Ασίας, τον Πόντο, την Καππαδοκία, την Ανατολική Θράκη και άλλες περιοχές. Τα γεγονότα αυτά οδήγησαν με την σειρά τους στον ξεριζωμό μισού εκατομμυρίου μουσουλμάνων από τις εστίες τους στον ελλαδικό χώρο και την αναγκαστική τους μετακίνηση προς τα τουρκικά εδάφη. Οι κυρίαρχοι της εποχής, μέσα από ένα δαιδαλώδες πλέγμα συμφερόντων, συμμαχιών, επιρροών, διπλωματίας, εθνικισμών, μιλιταρισμού, κρατικών επεκτατισμών, και άλλων εξουσιαστικών εργαλείων, δημιούργησαν έναν προμελετημένο όλεθρο για εκατομμύρια κατοίκους, κυρίως στο τουρκικό αλλά και στο ελλαδικό έδαφος. Η δυστυχία, το αίμα, ο πόνος και οι στάχτες που δημιουργήθηκαν μέσα σε λίγες βδομάδες στην Μικρά Ασία, θα μπορούσε να αποτελεί μια σύνοψη στην συνολική φρικτή ιστορία της εξουσίας σε βάθος αιώνων.

Οι κοινωνικές αλλαγές που φέρνουν οι πρόσφυγες της Μικράς Ασίας στον ελλαδικό χώρο, είναι μεγάλες. Στο κομμάτι της κουλτούρας και της λαϊκής παράδοσης, οι πρόσφυγες φέρνουν έναν άλλο αέρα μέσα από τα δικά τους βιώματα και προσλαμβάνουσες. Το 1922 είναι σημείο σταθμός για το ρεμπέτικο τραγούδι. Οι περισσότεροι πρόσφυγες που θα καταφύγουν στον ελλαδικό χώρο στοιβάζονται στα ήδη δημιουργημένα γκέτο των πόλεων και έρχονται σε επαφή με τους κατοίκους αυτών των περιοχών ανταλλάσσοντας στοιχεία της κουλτούρας τους.

Οι Σμυρνιοί μουσικοί προέρχονται κυρίως από ένα αστικό και εκλεπτυσμένο μου-

ασμό με τις τραχιές φωνές, αλλά και τα σαντουροβιόλια της σμυρναίικης σχολής, θα φέρουν αλλαγές στα μουσικά πρότυπα της εποχής. Δισκογραφικά το δημοτικό και το ελαφρό τραγούδι έπεται στις μουσικές προτιμήσεις των ανθρώπων της εποχής και τις θέσεις τους παίρνουν η λεγόμενη σμυρναίικη και πειραιώτικη σχολή, με μεγάλη γκάμα θεματολογίας τραγουδιών. Το ρεμπέτικο ως περιθωριακό τραγούδι έχει καταφέρει να πουλάει αρκετά καλά και να αποτελεί μια καλή προσοδοφόρα επιλογή για τις δισκογραφικές εταιρίες της εποχής. Η έννοια του περιθωρίου που τόσα χρόνια χαρακτήριζε το συγκεκριμένο τραγούδι, με την είσοδό του στην δισκογραφία αρχίζει και αλλάζει. Οι δύο αυτές σχολές, ειδικότερα η πειραιώτικη, θα μεταφέρουν το κλίμα του τεκέ, καθώς και της περιθωριοποιημένης γειτονιάς, στα σαλόνια πολλών «καλών» σπιτιών, με ποικίλες αντιδράσεις, αλλά αφήνοντας και πολλά οικονομικά οφέλη στις δισκογραφικές εταιρίες.

Όλος αυτός ο προσφυγικός μουσικόκοσμος που στοιβάζεται κυρίως στα γκέτο του Πειραιά έχει επικρατήσει να θεωρείται από τους μαρξιστές κοινωνιολόγους ως **υποπρολεταριάτο.** Μάλιστα, ο Στάθης Δαμιανάκος, ο γνωστός κοινωνιολόγος του ρεμπέτικου τραγουδιού, όλο αυτό το μουσικό υποπρολεταριάτο το χωρίζει σε τρεις υποκατηγορίες: α) τις διάφορες ομάδες των παράνομων, β) τις μάζες των λούμπεν προλετάριων και, τέλος, γ) τα στρώματα των πρώην προλετάριων. Πιο συγκεκριμένα, οι ομάδες των παράνομων *«ζουν μέσα σε συνθήκες διαρκούς συνωμοτικότητας και οργανώνονται σε συνάφια κλειστά και αδιαπέραστα από την εξωτερική κοινωνία».*[1] Οι μάζες των λούμπεν προλετάριων «περιλαμβάνουν τους άεργους

ματα των πρώην προλεταρίων *«που σχηματίζονται κατά κύριο λόγο από τους άνεργους και υποαπασχολούμενους εργάτες, προϊόν των μεγάλων κρίσεων του καπιταλιστικού συστήματος ή της πληθωρικής συσσώρευσης αστύφιλων αγροτικών στοιχείων στις μεγάλες πόλεις και των οποίων η ανασφάλεια των συνθηκών κοινωνικής ύπαρξης και η υπερβολική ένδεια εμποδίζουν την επαρκή ενσωμάτωση στην εργατική τάξη [...] σε οποιαδήποτε στιγμή, ανάλογα με την κοινωνικοοικονομική συγκυρία, να ενταχθούν πάλι στην προλεταριακή τάξη και να ξαναβρούν την εργατική τους συνείδηση».*[3] Όπως διαπιστώνεται, για έναν μαρξιστή όλα έχουν να κάνουν με την έννοια της ταξικότητας και της ταξικής συνείδησης. **Για έναν μαρξιστή κοινωνιολόγο, λοιπόν, οι ρεμπέτες ανήκουν ταξικά στο ασυνείδητο ταξικά υποπρολεταριάτο.** Αν το σκεφτούμε καλά, ίσως και να είναι ο κύριος λόγος των εξ αριστερών αρνητικών κριτικών που εισέπραξε το ρεμπέτικο τραγούδι και ο λόγος που άργησε τόσο να βρει ανταπόκριση

στους κόλπους της αριστεράς.[4] Οι κοινωνικές ταξικές ομαδοποιήσεις μπορεί να βοηθούν στην κατανόηση διαφόρων κοινωνικών φαινομένων ή να βοηθούν να στηθούν πίσω από αυτές διάφορες ιδεολογίες και ιδεολογήματα ή ακόμα και να δίνουν μια ευδιάκριτη και ευκολοχώνευτη πολιτική γραμμή, αλλά δεν μπορούν πάντα να

Οι «υποπρολετάριοι» καλλιτέχνες

Οι σμυρνιοί καλλιτέχνες πρόσφυγες μπορεί να ξεβράστηκαν στον ελλαδικό χώρο μετά το 1922, μπορεί να ήταν ξυπόλυτοι, πεινασμένοι, να έμεναν σε παράγκες και λάσπες, μπορεί να πέθαιναν από δηλητηριάσεις, να έγιναν παλιατζήδες και να αναμίχθηκαν με κόσμο που νταραβερίζονταν με ναρκωτικά και βία, μπορεί ο γείτονας τους να ήταν σωματέμπορας και από το παράθυρό τους να έβλεπαν χρήστες να κάνουν ηρωίνη, αλλά πόσο ασυνείδητοι «ταξικά» ήταν; Φαίνεται ότι για τους αριστερούς μαρξιστές κοινωνιολόγους, αν τυχαίνει ή αν με το ζόρι σε έβαλαν να μένεις σ' ένα μέρος, όπως συνέβη και με τους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας, τότε το μέρος σού δίνει την κοινωνική «ταξική» σου ταυτότητα. Άραγε, με την ίδια λογική όσοι είναι μέσα στο εθνικό κρατικό σύνορο του ελλαδικού κράτους είναι έλληνες, χριστιανοί και ορθόδοξοι; Όχι βέβαια. Οι σμυρνιοί καλλιτέχνες στην πλειονότητά τους ήταν άνθρωποι που μόνο περιθωριακούς δεν μπορούσε κάποιος να τους χαρακτηρίσει. Ο **Παναγιώτης Τούντας,** που έχει περάσει εκατοντάδες τραγούδια στην δισκογραφία, προερχόταν από ευκατάστατους γονείς και είχε σπουδές στη μουσική. Συμμετείχε στην Σμυρνέικη Εστουδιαντίνα του Σιδέρη, γνωστή ως «τα Πολιτάκια» και με διάφορα μουσικά σχήματα έκανε περιοδείες εκτός Σμύρνης, όπως στην Αίγυπτο, την Αβυσσηνία και σε

αυτά οδήγησαν με την σειρά τους στον ξεριζωμό μισού εκατομμυρίου μουσουλμάνων από τις εστίες τους στον ελλαδικό χώρο και την αναγκαστική τους μετακίνηση προς τα τουρκικά εδάφη. Οι κυρίαρχοι της εποχής, μέσα από ένα δαιδαλώδες πλέγμα συμφερόντων, συμμαχιών, επιρροών, διπλωματίας, εθνικισμών, μιλιταρισμού, κρατικών επεκτατισμών, και άλλων εξουσιαστικών εργαλείων, δημιούργησαν έναν προμελετημένο όλεθρο για εκατομμύρια κατοίκους, κυρίως στο τουρκικό αλλά και στο ελλαδικό έδαφος. Η δυστυχία, το αίμα, ο πόνος και οι στάχτες που δημιουργήθηκαν μέσα σε λίγες βδομάδες στην Μικρά Ασία, θα μπορούσε να αποτελεί μια σύνοψη στην συνολική φρικτή ιστορία της εξουσίας σε βάθος αιώνων.

Οι κοινωνικές αλλαγές που φέρνουν οι πρόσφυγες της Μικράς Ασίας στον ελλαδικό χώρο, είναι μεγάλες. Στο κομμάτι της κουλτούρας και της λαϊκής παράδοσης, οι πρόσφυγες φέρνουν έναν άλλο αέρα μέσα από τα δικά τους βιώματα και προσλαμβάνουσες. Το 1922 είναι σημείο σταθμός για το ρεμπέτικο τραγούδι. Οι περισσότεροι πρόσφυγες που θα καταφύγουν στον ελλαδικό χώρο στοιβάζονται στα ήδη δημιουργημένα γκέτο των πόλεων και έρχονται σε επαφή με τους κατοίκους αυτών των περιοχών ανταλλάσσοντας στοιχεία της κουλτούρας τους.

Οι Σμυρνιοί μουσικοί προέρχονται κυρίως από ένα αστικό και εκλεπτυσμένο μουσικό περιβάλλον και θα ενσωματώσουν την κουλτούρα τους στο ρεμπέτικο τραγούδι. Το αποτέλεσμα ήταν να δημιουργηθεί η λεγόμενη **«Σμυρναίικη σχολή» που περιελάβανε τραγούδια με σαντούρι, βιολί και ούτι δίνοντας ένα ιδιαίτερο ύφος στο ρεμπέτικο τραγούδι.** Η συγκεκριμένη σχολή κυριαρχεί στις ηχογραφήσεις τραγουδιών μέχρι και το 1933, όπου εμφανίζεται η **«Πειραιώτικη σχολή» με μπουζούκια, μπαγλαμάδες και κιθάρες. Ο οξύς ήχος του μπουζουκιού σε συνδυ**ασμό με τη σμυρναίικη και πειραιώτικη σχολή, με μεγάλη γκάμα θεματολογίας τραγουδιών. Το ρεμπέτικο ως περιθωριακό τραγούδι έχει καταφέρει να πουλάει αρκετά καλά και να αποτελεί μια καλή προσοδοφόρα επιλογή για τις δισκογραφικές εταιρίες της εποχής. Η έννοια του περιθωρίου που τόσα χρόνια χαρακτήριζε το συγκεκριμένο τραγούδι, με την είσοδό του στην δισκογραφία αρχίζει και αλλάζει. Οι δύο αυτές σχολές, ειδικότερα η πειραιώτικη, θα μεταφέρουν το κλίμα του τεκέ, καθώς και της περιθωριοποιημένης γειτονιάς, στα σαλόνια πολλών «καλών» σπιτιών, με ποικίλες αντιδράσεις, αλλά αφήνοντας και πολλά οικονομικά οφέλη στις δισκογραφικές εταιρίες.

Όλος αυτός ο προσφυγικός μουσικόκοσμος που στοιβάζεται κυρίως στα γκέτο του Πειραιά έχει επικρατήσει να θεωρείται από τους μαρξιστές κοινωνιολόγους ως **υποπρολεταριάτο**. Μάλιστα, ο Στάθης Δαμιανάκος, ο γνωστός κοινωνιολόγος του ρεμπέτικου τραγουδιού, όλο αυτό το μουσικό υποπρολεταριάτο το χωρίζει σε τρεις υποκατηγορίες: α) τις διάφορες ομάδες των παράνομων, β) τις μάζες των λούμπεν προλετάριων και, τέλος, γ) τα στρώματα των πρώην προλετάριων. Πιο συγκεκριμένα, οι ομάδες των παράνομων *«ζουν μέσα σε συνθήκες διαρκούς συνωμοτικότητας και οργανώνονται σε συνάφια κλειστά και αδιαπέραστα από την εξωτερική κοινωνία»*.[1] Οι μάζες των λούμπεν προλετάριων *«περιλαμβάνουν τους άεργους, πλανόδιους και στερούμενους από μόνιμη οικογενειακή εστία πληθυσμούς, τους ευκαιριακούς ακόμα εργάτες ή τους χειρώνακτες σε ιδιαίτερα επισφαλείς, σκληρές και χαμηλά αμειβόμενες εργασίες, που απορρίχνονται εκτός κοινωνίας από το κρατούν σύστημα και διαβιούν μέσα σε συνθήκες χρόνιας εξαθλίωσης»*.[2] Τέλος, τα στρώματα των πρώην προλετάριων ... όλα έχουν να κάνουν με την έννοια της ταξικότητας και της ταξικής συνείδησης. **Για έναν μαρξιστή κοινωνιολόγο, λοιπόν, οι ρεμπέτες ανήκουν ταξικά στο ασυνείδητο ταξικά υποπρολεταριάτο.** Αν το σκεφτούμε καλά, ίσως και να είναι ο κύριος λόγος των εξ αριστερών αρνητικών κριτικών που εισέπραξε το ρεμπέτικο τραγούδι και ο λόγος που άργησε τόσο να βρει ανταπόκριση στους κόλπους της αριστεράς.[4] Οι κοινωνικές ταξικές ομαδοποιήσεις μπορεί να βοηθούν στην κατανόηση διαφόρων κοινωνικών φαινομένων ή να βοηθούν να στηθούν πίσω από αυτές διάφορες ιδεολογίες και ιδεολογήματα ή ακόμα και να δίνουν μια ευδιάκριτη και ευκολοχώνευτη πολιτική γραμμή, αλλά δεν μπορούν πάντα να αντικατοπτρίζουν την πραγματικότητα και συνήθως μια νέα, κατασκευασμένη πραγματικότητα δημιουργείται. Όπως αυθαίρετο μπορεί να είναι ένα γεωγραφικό εθνικό σύνορο, έτσι αυθαίρετες μπορεί να είναι ταξικές θεωρίες που έχουν να κάνουν με καταστάσεις που άπτονται συνήθειών των ανθρώπων.

... τους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας, ... το μέρος σού δίνει την κοινωνική «ταξική» σου ταυτότητα. Άραγε, με την ίδια λογική όσοι είναι μέσα στο εθνικό κρατικό σύνορο του ελλαδικού κράτους είναι έλληνες, χριστιανοί και ορθόδοξοι; Όχι βέβαια. Οι σμυρνιοί καλλιτέχνες στην πλειονότητά τους ήταν άνθρωποι που μόνο περιθωριακούς δεν μπορούσε κάποιος να τους χαρακτηρίσει. Ο **Παναγιώτης Τούντας**, που έχει περάσει εκατοντάδες τραγούδια στην δισκογραφία, προερχόταν από ευκατάστατους γονείς και είχε σπουδές στη μουσική. Συμμετείχε στην Σμυρνέικη Εστουδιαντίνα του Σιδέρη, γνωστή ως «τα Πολιτάκια» και με διάφορα μουσικά σχήματα έκανε περιοδείες εκτός Σμύρνης, όπως στην Αίγυπτο, την Αβυσσηνία και σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες. Το 1924 γίνεται διευθυντής του ελληνικού παραρτήματος της γερμανικής εταιρίας ηχογραφήσεων «ODEON» στην Αθήνα. Ο **Κώστας Σκαρβέλης** είχε έρθει στον ελλαδικό χώρο περίπου 2 χρόνια πριν την μικρασιατική καταστροφή. Πέρασε και αυτός εκατοντάδες τραγούδια στην δισκογραφία και το 1930, με την ίδρυση του εργοστασίου παραγωγής δίσκων στον Περισσό από την αγγλική Grammophone, αναλαμβάνει διευθυντής της ελληνικής Columbia. Ο **Σπύρος Περι-**

1. Δαμιανάκος Στάθης, *Κοινωνιολογία του Ρεμπέτικου*, σελ. 86.
2. *ό.π*, σελ. 86.
3. *ό.π*, σελ. 86.
4. Περισσότερα στο «*Αριστερά και ρεμπέτικο*», ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 157, Φεβρουάριος 2016.

στέρης μιλούσε ιταλικά, γερμανικά και ελληνικά, ανέλαβε στα 18 του χρόνια την διεύθυνση της ορχήστρας «τα Πολιτάκια» και κάποιες χρονιές δούλευε ως μουσικός, στο υπερωκεάνειο «Βασιλεύς Αλέξανδρος» το οποίο εκτελούσε το δρομολόγιο Ελλάδα - Αμερική. Η Grammophone τον διορίζει στο εργοστάσιο παραγωγής δίσκων ως επιλογέα ρεπερτορίου και αρχιμουσικό. Εξαιτίας του οξυδερκούς του πνεύματος και της πλούσιας μουσικότητάς του, βλέπει στα τραγούδια του Βαμβακάρη κάτι εντελώς νέο και ουσιαστικά ήταν αυτός, μαζί με τον Μίνωα Μάτσα, που τον στήριξε και τον ανέδειξε στις ηχογραφήσεις. Ο **Γιάννης Δραγάτσης** (Ογδοντάκης) καταγόταν από μουσική οικογένεια και ήταν γνωστός βιολιστής στην Τουρκία. Συμμετείχε στο κίνημα Εθνικής Αντίστασης του Ελ. Βενιζέλου. Το 1922 γλίτωσε την σφαγή από τους τούρκους και τους τσέτες εξαιτίας της αναγνωρισιμότητάς του ως βιολιστής. Διετέλεσε για πολλά χρόνια αρχιμαέστρος σε εταιρίες δίσκων και διευθυντικό στέλεχος στην δισκογραφική εταιρία Columbia. Ο **Δημήτρης Σέμσης**, αν και δεν ήταν μικρασιάτης αλλά από την Στρωμνίτσα, μια περιοχή που άνηκε στην Οθωμανική αυτοκρατορία και αργότερα στο Βασίλειο της Σερβίας, χαρακτηρίζεται από τους πρωτοπόρους μουσικούς της λεγόμενης «Σμυρναίικης σχολής». Ήταν διευθυντής ηχογραφήσεων στην HMV και στην Columbia, ενώ διετέλεσε για πολλά χρόνια καλλιτεχνικός διευθυντής στην His Master's Voice. Ο **Βαγγέλης Παπάζογλου**, συμμετείχε και αυτός στην Σμύρνη στο συγκρότημα «τα Πολιτάκια» και ήξερε να παίζει πολλά όργανα. Όταν ο Μεταξάς επιβάλει λογοκρισία στο τραγούδι, αρνείται να συμμορφωθεί στην λογοκρισία, δηλώνοντας ότι δεν δέχεται να κρίνουν τα τραγούδια του «αμόρφωτοι άνθρωποι» και αποφασίζει να αποσυρθεί από την δισκο-

σε σταματημένα βαγόνια τρένων. Όλοι οι παραπάνω και πολλοί άλλοι, ήταν άτομα που όχι μόνο δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως υποπρολεταριάτο, αλλά ο καθένας ήταν μια εκλεπτυσμένη κατηγορία από μόνος του. *«Μέχρι πρόσφατα, η κυριαρχούσα άποψη ισχυριζόταν ότι, όντως το ρεμπέτικο ως δημιουργία άνηκε σε στρώματα κοινωνικά που ήταν στο περιθώριο της κοινωνίας και ότι τα στρώματα αυτά επέβαλαν αυτό το μουσικό είδος. Η μελέτη όμως αυτού του φαινομένου είναι πια πολύ αυστηρή. Δεν μπορεί ένα περιθωριακό είδος να επιβάλλεται στη δισκογραφία και να καταλαμβάνει χώρους που άνηκαν στο δημοτικό ή στο ελαφρό ή στην οπερέτα. Δεν εξηγείται πώς στη δισκογραφία του Μεσοπολέμου κυριαρχούν τα ρεμπέτικα τραγούδια και πώς άνθρωποι όπως ο Παναγιώτης Τούντας, ο Κώστας Σκαρβέλης, ο Δημήτρης Σέμσης που παίρνουν θέσεις στις εταιρίες δίσκων είναι ταυτόχρονα και συνθέτες ρεμπέτικων τραγουδιών και κανείς δεν αμφισβητεί την καλλιτεχνική τους αξία.[...]πώς οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι το τραγούδι αυτό αφορούσε ανθρώπους μιας μικρής κοινωνικής ομάδας; Επομένως, όσοι ισχυρίζονται ότι το ρεμπέτικο ήταν περιθωριακό τραγούδι, σε ποια περίοδο ιστορική αναφέρονται;».*[5]

Από τα παραπάνω γίνεται σαφές, πως η έννοια της ταξικότητας που πολλοί, εξ αριστερών κυρίως, θέλουν να προσδώσουν στο ρεμπέτικο, όχι μόνο δεν βοηθά στην κατανόηση του ιδιαίτερου αυτού μουσικοκοινωνιολογικού φαινομένου, αλλά το συσκοτίζει ακόμα περισσότερο δημιουργώντας μικρούς και μεγάλους μύθους, που τελικά εξυπηρετούν τις εκάστοτε ιδεολογίες και τα εκάστοτε αφηγήματα. Ειδικότερα όταν πρόκειται για πρόσφυγες, οι οποίοι

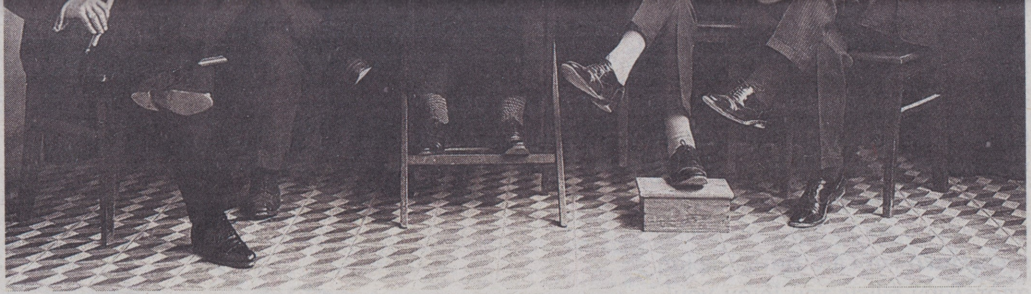
σία. Μπορεί, λοιπόν, να ζούσαν σε περιοχές που χαρακτηρίζονταν περιθωριακές, αλλά πολλά μεγάλα κεφάλαια της σμυρναίικης σχολής, που διαμόρφωσαν αυτό που σήμερα ονομάζουμε λαϊκή μουσική της πόλης και που αναφέρθηκαν παραπάνω, ήταν άνθρωποι που μόνο περιθωριακοί δεν φάνταζαν, όχι μόνο στον ελλαδικό χώρο, στον Πειραιά και στην Αθήνα, αλλά και πόσο μάλλον στις ζωές τους που αφήσαν πίσω στη Μικρά Ασία. **Καιρός είναι πια, να διαλυθούν ερμηνευτικά εργαλεία του μαρξισμού, που φτιάχτηκαν εκ των υστέρων για να εξυπηρετήσουν ιδεολογικά και πολιτικά την εχθρική στάση της αριστεράς, στο παρελθόν, απέναντι στο ρεμπέτικο τραγούδι.** Δεν εξυπηρετούν στην κατανόηση ενός πολύ σημαντικού μουσικού και κοινωνιολογικού φαινομένου στον ελλαδικό χώρο και συσκοτίζουν την αλήθεια, προβάλλοντας μύθους και στερεότυπα. Φαίνεται ότι για τους μαρξιστές ο χώρος και μόνο, έχει την ιδιότητα να προσδίδει μαζικά στους ανθρώπους, που αναγκαστικά ζουν εντός του, τις εκάστοτε ιδιότητές του. Αν η εξουσία σε πετάξει σε μια σχισμή γεμάτη λάσπες, όπως έγινε με τους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας, αυτό δεν σημαίνει πως αυτόματα μεταμορφώθηκες από άνθρωπο σε λάσπη.

Ελευθερόκοκκος

δίσκων ως επιλογέα ρεπερτορίου και αρχιμουσικό. Εξαιτίας του οξυδερκούς του πνεύματος και της πλούσιας μουσικότητάς του, βλέπει στα τραγούδια του Βαμβακάρη κάτι εντελώς νέο και ουσιαστικά ήταν αυτός, μαζί με τον Μίνωα Μάτσα, που τον στήριξε και τον ανέδειξε στις ηχογραφήσεις. Ο **Γιάννης Δραγάτσης** (Ογδοντάκης) καταγόταν από μουσική οικογένεια και ήταν γνωστός βιολιστής στην Τουρκία. Συμμετείχε στο κίνημα Εθνικής Αντίστασης του Ελ. Βενιζέλου. Το 1922 γλίτωσε την σφαγή από τους τούρκους και τους τσέτες εξαιτίας της αναγνωρισιμότητάς του ως βιολιστής. Διετέλεσε για πολλά χρόνια αρχιμαέστρος σε εταιρίες δίσκων και διευθυντικό στέλεχος στην δισκογραφική εταιρία Columbia. Ο **Δημήτρης Σέμσης**, αν και δεν ήταν μικρασιάτης αλλά από την Στρωμνίτσα, μια περιοχή που άνηκε στην Οθωμανική αυτοκρατορία και αργότερα στο Βασίλειο της Σερβίας, χαρακτηρίζεται από τους πρωτοπόρους μουσικούς της λεγόμενης «Σμυρναίικης σχολής». Ήταν διευθυντής ηχογραφήσεων στην HMV και στην Columbia, ενώ διετέλεσε για πολλά χρόνια καλλιτεχνικός διευθυντής στην His Master's Voice. Ο **Βαγγέλης Παπάζογλου**, συμμετείχε και αυτός στην Σμύρνη στο συγκρότημα «τα Πολιτάκια» και ήξερε να παίζει πολλά όργανα. Όταν ο Μεταξάς επιβάλει λογοκρισία στο τραγούδι, αρνείται να συμμορφωθεί στην λογοκρισία, δηλώνοντας ότι δεν δέχεται να κρίνουν τα τραγούδια του «αμόρφωτοι άνθρωποι» και αποφασίζει να αποσυρθεί από την δισκογραφία παίζοντας σε γάμους και διάφορες εκδηλώσεις, ενώ γράφει πολλά τραγούδια που τα χαρίζει σε διάφορους καλλιτέχνες της εποχής. Το έντονο συναίσθημα της ελευθερίας που τον διακατείχε λειτούργησε και την περίοδο της γερμανικής κατοχής. Το 1941, με την είσοδο των γερμανών στην Αθήνα, ο Παπάζογλου σταματάει να συμμετέχει στα πάλκα μη θέλοντας να παίζει μπροστά σε «φχαριστημένους και μαυραγορίτες», «όταν νυχτώνει τα πουλιά δεν κελαηδούν» έλεγε. Ένας άλλος καλλιτέχνης από την Μικρά Ασία που αρνήθηκε να γράψει τραγούδια μετά την μεταξική λογοκρισία ήταν ο **Γιοβάν Τσαούς**. Ο Τσαούς ήταν φοβερή μουσική ιδιοφυία και

ρεμπέτικο ως δημιουργία άνηκε σε στρώματα κοινωνικά που ήταν στο περιθώριο της κοινωνίας και ότι τα στρώματα αυτά επέβαλαν αυτό το μουσικό είδος. Η μελέτη όμως αυτού του φαινομένου είναι πια πολύ αυστηρή. Δεν μπορεί ένα περιθωριακό είδος να επιβάλλεται στη δισκογραφία και να καταλαμβάνει χώρους που άνηκαν στο δημοτικό ή στο ελαφρό ή στην οπερέτα. Δεν εξηγείται πώς στη δισκογραφία του Μεσοπολέμου κυριαρχούν τα ρεμπέτικα τραγούδια και πώς άνθρωποι όπως ο Παναγιώτης Τούντας, ο Κώστας Σκαρβέλης, ο Δημήτρης Σέμσης που παίρνουν θέσεις στις εταιρίες δίσκων είναι ταυτόχρονα και συνθέτες ρεμπέτικων τραγουδιών και κανείς δεν αμφισβητεί την καλλιτεχνική τους αξία.[...]πώς οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι το τραγούδι αυτό αφορούσε ανθρώπους μιας μικρής κοινωνικής ομάδας; Επομένως, όσοι ισχυρίζονται ότι το ρεμπέτικο ήταν περιθωριακό τραγούδι, σε ποια περίοδο ιστορική αναφέρονται;».[5]

Από τα παραπάνω γίνεται σαφές, πως η έννοια της ταξικότητας που πολλοί, εξ αριστερών κυρίως, θέλουν να προσδώσουν στο ρεμπέτικο, όχι μόνο δεν βοηθά στην κατανόηση του ιδιαίτερου αυτού μουσικοκοινωνιολογικού φαινομένου, αλλά το συσκοτίζει ακόμα περισσότερο δημιουργώντας μικρούς και μεγάλους μύθους, που τελικά εξυπηρετούν τις εκάστοτε ιδεολογίες και τα εκάστοτε αφηγήματα. Ειδικότερα όταν πρόκειται για πρόσφυγες, οι οποίοι προέρχονταν από περιοχές της Μικράς Ασίας οι οποίες θεωρούνταν οικονομικά, εμπορικά και πολιτιστικά «ανεπτυγμένες» και προσδεμένες βεβαίως στο άρμα της κυριαρχίας και της εξουσίας, τότε τα πράγματα γίνονται ακόμα πιο σύνθετα και όχι τόσο ευδιάκριτα, όσον αφορά τις «ταξικές» συνειδησιακές διαχωριστικές γραμμές. Έτσι, λοιπόν, μπορεί οι «σμυρνιοί» καλλιτέχνες να αναμείχθηκαν με το περιθώριο, μπορεί να έμεναν εκεί που τα καροτσάκια του δήμου μάζευαν τους νεκρούς χρήστες ηρωίνης, μπορεί να περπατούσαν πλάι σε νταβαντζήδες, μάγκες και πόρνες και ο αέρας της γειτονιάς τους να μύριζε χασίσι, αλλά οι ίδιοι παρ' ότι δεν

σία. Μπορεί, λοιπόν, να ζούσαν σε περιοχές που χαρακτηρίζονταν περιθωριακές, αλλά πολλά μεγάλα κεφάλαια της σμυρναίικης σχολής, που διαμόρφωσαν αυτό που σήμερα ονομάζουμε λαϊκή μουσική της πόλης και που αναφέρθηκαν παραπάνω, ήταν άνθρωποι που μόνο περιθωριακοί δεν φάνταζαν, όχι μόνο στον ελλαδικό χώρο, στον Πειραιά και στην Αθήνα, αλλά και πόσο μάλλον στις ζωές τους που άφησαν πίσω στη Μικρά Ασία. **Καιρός είναι πια, να διαλυθούν ερμηνευτικά εργαλεία του μαρξισμού, που φτιάχτηκαν εκ των υστέρων για να εξυπηρετήσουν ιδεολογικά και πολιτικά την εχθρική στάση της αριστεράς, στο παρελθόν, απέναντι στο ρεμπέτικο τραγούδι.** Δεν εξυπηρετούν στην κατανόηση ενός πολύ σημαντικού μουσικού και κοινωνιολογικού φαινομένου στον ελλαδικό χώρο και συσκοτίζουν την αλήθεια, προβάλλοντας μύθους και στερεότυπα. Φαίνεται ότι για τους μαρξιστές ο χώρος και μόνο, έχει την ιδιότητα να προσδίδει μαζικά στους ανθρώπους, που αναγκαστικά ζουν εντός του, τις εκάστοτε ιδιότητές του. Αν η εξουσία σε πετάξει σε μια σχισμή γεμάτη λάσπες, όπως έγινε με τους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας, αυτό δεν σημαίνει πως αυτόματα μεταμορφώθηκες από άνθρωπο σε λάσπη.

Ελευθερόκοκκος

εταιρία Columbia. Ο **Δημήτρης Σέμσης**, αν και δεν ήταν μικρασιάτης αλλά από την Στρωμνίτσα, μια περιοχή που άνηκε στην Οθωμανική αυτοκρατορία και αργότερα στο Βασίλειο της Σερβίας, χαρακτηρίζεται από τους πρωτοπόρους μουσικούς της λεγόμενης «Σμυρναίικης σχολής». Ήταν διευθυντής ηχογραφήσεων στην HMV και στην Columbia, ενώ διετέλεσε για πολλά χρόνια καλλιτεχνικός διευθυντής στην His Master's Voice. Ο **Βαγγέλης Παπάζογλου**, συμμετείχε και αυτός στην Σμύρνη στο συγκρότημα «τα Πολιτάκια» και ήξερε να παίζει πολλά όργανα. Όταν ο Μεταξάς επιβάλει λογοκρισία στο τραγούδι, αρνείται να συμμορφωθεί στην λογοκρισία, δηλώνοντας ότι δεν δέχεται να κρίνουν τα τραγούδια του «αμόρφωτοι άνθρωποι» και αποφασίζει να αποσυρθεί από την δισκογραφία παίζοντας σε γάμους και διάφορες εκδηλώσεις, ενώ γράφει πολλά τραγούδια που τα χαρίζει σε διάφορους καλλιτέχνες της εποχής. Το έντονο συναίσθημα της ελευθερίας που τον διακατείχε λειτούργησε και την περίοδο της γερμανικής κατοχής. Το 1941, με την είσοδο των γερμανών στην Αθήνα, ο Παπάζογλου σταματάει να συμμετέχει στα πάλκα μη θέλοντας να παίζει μπροστά σε «φχαριστημένους και μαυραγορίτες», «όταν νυχτώνει τα πουλιά δεν κελαηδούν» έλεγε. Ένας άλλος καλλιτέχνης από την Μικρά Ασία που αρνήθηκε να γράψει τραγούδια μετά την μεταξική λογοκρισία ήταν ο **Γιοβάν Τσαούς**. Ο Τσαούς ήταν φοβερή μουσική ιδιοφυία και γνώριζε άριστα τα μακάμια (μουσικές κλίμακες της ανατολικής μεσογείου). Μάλιστα, έπαιζε και στην αυλή του σουλτάνου Αβδούλ Χαμίτ. Όταν ήρθε ως πρόσφυγας στον ελλαδικό χώρο δεν θέλησε να παίξει μουσική επαγγελματικά και να ανέβει σε πάλκο και λειτουργούσε καφενείο για βιοποριστικούς λόγους. Το τραγούδι του «ο Πρεζάκιας» γράφτηκε από τον ίδιο και την γυναίκα του, καθώς από το παράθυρο του σπιτιού τους, έβλεπαν τους χρήστες ηρωίνης να προσπαθούν να βρουν καταφύγιο *κών τραγουδιών και κανείς δεν αμφισβητεί την καλλιτεχνική τους αξία.[...]πώς οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι το τραγούδι αυτό αφορούσε ανθρώπους μιας μικρής κοινωνικής ομάδας; Επομένως, όσοι ισχυρίζονται ότι το ρεμπέτικο ήταν περιθωριακό τραγούδι, σε ποια περίοδο ιστορική αναφέρονται;».*[5]

Από τα παραπάνω γίνεται σαφές, πως η έννοια της ταξικότητας που πολλοί, εξ αριστερών κυρίως, θέλουν να προσδώσουν στο ρεμπέτικο, όχι μόνο δεν βοηθά στην κατανόηση του ιδιαίτερου αυτού μουσικοκοινωνιολογικού φαινομένου, αλλά το συσκοτίζει ακόμα περισσότερο δημιουργώντας μικρούς και μεγάλους μύθους, που τελικά εξυπηρετούν τις εκάστοτε ιδεολογίες και τα εκάστοτε αφηγήματα. Ειδικότερα όταν πρόκειται για πρόσφυγες, οι οποίοι προέρχονταν από περιοχές της Μικράς Ασίας οι οποίες θεωρούνταν οικονομικά, εμπορικά και πολιτιστικά «ανεπτυγμένες» και προσδεμένες βεβαίως στο άρμα της κυριαρχίας και της εξουσίας, τότε τα πράγματα γίνονται ακόμα πιο σύνθετα και όχι τόσο ευδιάκριτα, όσον αφορά τις «ταξικές» συνειδησιακές διαχωριστικές γραμμές. Έτσι, λοιπόν, μπορεί οι «σμυρνιοί» καλλιτέχνες να αναμείχθηκαν με το περιθώριο, μπορεί να έμεναν εκεί που τα καροτσάκια του δήμου μάζευαν τους νεκρούς χρήστες ηρωίνης, μπορεί να περπατούσαν πλάι σε νταβαντζήδες, μάγκες και πόρνες και ο αέρας της γειτονιάς τους να μύριζε χασίσι, αλλά οι ίδιοι παρ' ότι δεν ήταν ή τουλάχιστον δεν αισθάνονταν έτσι, υπήρξαν αναγκαστικά, εξαιτίας της εξουσίας, μέρος όλου αυτού του πολυσύνθετου μωσαϊκού. Παρατηρούσαν το περιβάλλον τους και αποτύπωναν εξαίσια αυτά που έβλεπαν και άκουγαν καθημερινά, αυτά που ένιωθαν και ζούσαν οι ίδιοι και οι γύρω τους μέσα σ' αυτήν την αναγκαστική συγκατοίκηση που τους επέβαλε η εξουσία και δεν φάνταζαν, όχι μόνο στον ελλαδικό χώρο, στον Πειραιά και στην Αθήνα, αλλά και πόσο μάλλον στις ζωές τους που άφησαν πίσω στη Μικρά Ασία. **Καιρός είναι πια, να διαλυθούν ερμηνευτικά εργαλεία του μαρξισμού, που φτιάχτηκαν εκ των υστέρων για να εξυπηρετήσουν ιδεολογικά και πολιτικά την εχθρική στάση της αριστεράς, στο παρελθόν, απέναντι στο** προσδίδει μαζικά στους ανθρώπους, που αναγκαστικά ζουν εντός του, τις εκάστοτε ιδιότητές του. Αν η εξουσία σε πετάξει σε μια σχισμή γεμάτη λάσπες, όπως έγινε με τους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας, αυτό δεν σημαίνει πως αυτόματα μεταμορφώθηκες από άνθρωπο σε λάσπη.

Ελευθερόκοκκος

5. Κουνάδης Παναγιώτης, *Εις Ανάμνηση Στιγμών Ελκυστικών*, Τόμος Β΄, σσ. 458- 459.

Ενεργειακή και Επισιτιστική Κρίση

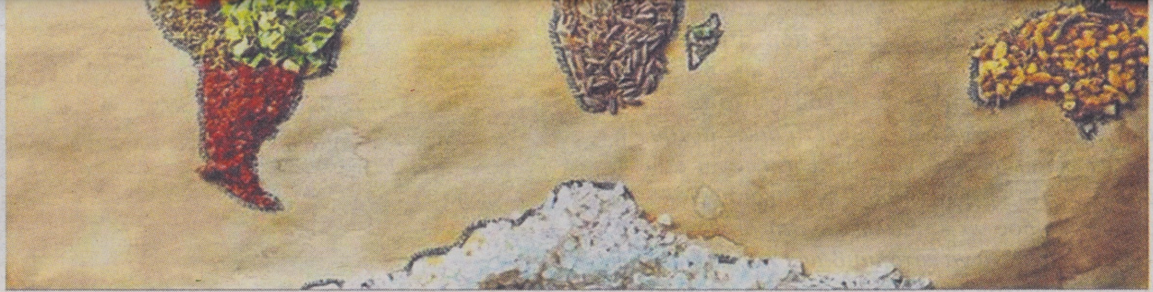
Με αφορμή την πολεμική σύρραξη στην Ουκρανία, ήρθαν εντονότερα στην επιφάνεια δυσεπίλυτα προβλήματα που αφορούν τον ενεργειακό και επισιτιστικό τομέα, τα οποία γίνονται δυσκολότερα λόγω των αναπτυσσόμενων γεωστρατηγικών και γεωπολιτικών σχεδιασμών. Δεν χωράει αμφιβολία ότι έχουν εκστομιστεί από τους πολιτικά υπεύθυνους τερατώδη ψεύδη και ταυτόχρονα ότι δράττονται της ευκαιρίας για να παρθούν ταχείες αποφάσεις σε ζητήματα ενεργειακού προσανατολισμού και μετάβασης. Ενώ η ενεργειακή και επισιτιστική κρίση αποτελούν όψεις του ίδιου νομίσματος, σε πολλές περιπτώσεις οι αποφάσεις που λαμβάνονται για το ενεργειακό επιδρούν σημαντικά στο επισιτιστικό και αντίστροφα. Και είναι ξεκάθαρο, ότι η «κρίση» δεν έχει εμφανιστεί ακόμη αλλά απλά έρχεται. Και αυτό δεν είναι μια απαισιόδοξη εκτίμηση αλλά αποτέλεσμα επεξεργασίας των δεδομένων που υπάρχουν αυτή τη στιγμή. Η άνοδος στα τιμολόγια λιανικής του ηλεκτρικού ρεύματος δεν έχει επέλθει ως άμεσο και μοναδικό αποτέλεσμα του ουκρανικού πολέμου αλλά έμμεσα μέσω του Χρηματιστηρίου Ενέργειας. Οι αυξήσεις άλλωστε ξεκίνησαν από τα τέλη του 2020. Οι στρόφιγγες του ρωσικού φυσικού αερίου συνεχίζουν να προμηθεύουν την ΕΕ, με έναν περιορισμό στην προσφορά, και οι τιμές είναι σταθερές μέσω συμβολαίων. Οι τωρινές αυξήσεις οφείλονται στη σύνδεση της τιμής χονδρικής με το Χρηματιστήριο Ενέργειας και την ολοκληρωτική μετακύληση τους μέσω της ρήτρας αναπροσαρμογής στις τιμές λιανικής. Στην περίπτωση της τιμής χονδρικής, η **Ελλάδα**

αγαθών, του δημόσιου χώρου δεν είναι άγνωστες στους εξουσιαστές. Γνωρίζουν και τη σημασία τους και την αναγκαιότητά τους. Ως τέκνα, όμως, μιας παρασιτικής ελίτ, λυμαίνονται διαχρονικά οτιδήποτε μπορεί να συνεισφέρει «ανατολίτικα μπαξίσια». Και αυτό αφορά ασφαλώς όλους τους, εν ελλάδι, διαχειριστές της κρατικής εξουσίας, άλλωστε οι νόμοι 4425/2016 και 4512/2018, που αφορούν την ίδρυση και λειτουργία του Ελληνικού Χρηματιστηρίου Ενέργειας, ψηφίστηκαν επί Σύριζα. Τον εσπευσμένο τρόπο λειτουργίας του ΕΧΕ με νέο νόμο, εν μέσω καραντίνας και μειωμένης ηλεκτρικής ζήτησης, τον δημιούργησε πάραυτα ο Κ. Χατζηδάκης.

Οι διακηρυγμένοι λόγοι περί αυτορρύθμισης της αγοράς και ορθής λειτουργίας του ανταγωνισμού είναι παραμύθια της

Στασινόπουλου (ΕΛΒΑΛΧΑΛΚΟΡ, ΣΙΔΕΝΟΡ, ΕΛΛ.ΚΑΛΩΔΙΑ κλπ) και Κανελλόπουλου (ΤΙΤΑΝ). Στην αντίπερα όχθη οι οικογένειες Μυτιληναίου, Μπόμπολα, Βαρδινογιάννη, Περιστέρη καταγράφουν τα υπερκέρδη τους, μαζί και με τη ΔΕΗ. Αυτή η ενδοκαπιταλιστική διαμάχη είναι που πολλές φορές βγάζει και ειδήσεις που διαφορετικά θα ήταν καλά θαμμένες στην ελιτίστικη ομερτά τους. Από την εσπευσμένη έναρξη λειτουργείας του Ελληνικού Χρηματιστηρίου Ενέργειας, η ΕΒΙΚΕΝ έκανε λόγο για χειραγώγηση τιμών και καρτέλ ενέργειας.

Έτος 2020. Πρωθυπουργός και αρμόδιοι υπουργοί δεν άκουσαν, δεν είδαν. Από το βήμα της Βουλής, δυο χρόνια μετά, μίλησε ο Κ. Μητσοτάκης για τη φορολόγηση των υπερκερδών των εταιρειών παραγωγής ενέργειας και ότι αυτά θα επιστραφούν τα κέρδη της στους καταναλωτές κάνοντας εκπτώσεις, δίνοντας αβάντα στην κυβέρνηση. Οι λοιποί πάροχοι ακόμη κρατούν σιγήν ιχθύος. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ο μηχανισμός που έχει στηθεί για τη διαμόρφωση της τιμής είναι τουλάχιστον προκλητικός. Και γι' αυτούς που τον αποφάσισαν και γι' αυτούς που του επέτρεψαν να διαμορφωθεί με απόλυτα χειραγωγήσιμο τρόπο. Αυτό συμβαίνει διότι η τιμή του ρεύματος διαμορφώνεται καθημερινά μέσω της προσφοράς και ζήτησης του συστήματος λαμβάνοντας, όμως, την οριακή τιμή του συστήματος που είναι η ακριβότερη. Πώς γίνεται αυτό; Στο σύστημα πρώτα προσφέρονται οι ποσότητες που παράγονται από ΑΠΕ (αιολικά και φωτοβολταϊκά) και εν συνεχεία οι λοιποί παραγωγοί ρεύματος (φυσικό αέριο και λιγνίτης), εάν χρειαστεί. Όσο η ζήτηση είναι χαμηλή και η αγορά καλύπτεται από τις ΑΠΕ, οι τιμές είναι χαμηλές. Όταν, όμως, δεν μπορεί να καλυφθεί η ζήτηση από τις ΑΠΕ τότε το καρτέλ ενέργειας, έχοντας θέσει εκ των προτέρων πολύ υψηλές τιμές πώλησης ρεύματος, καταφέρνει να πουλήσει στη λεγόμενη spot αγορά το ρεύμα του, αφού, το σύστημα επιδιώκει την επάρκεια. **Καλοστημένο παιχνίδι, απλό στη σύλληψή του και ακόμη πιο απλό στην εφαρμογή του, όταν οι ίδιοι παίκτες που παίζουν στις ΑΠΕ παίζουν και ως παραγωγοί ενέργειας με φυσικό αέριο.** Οι ίδιοι που πουλάνε ρεύμα σε κανονικές τιμές μέσω των ΑΠΕ, πουλάνε σε πολύ υψηλές ως παραγωγοί φυσικού αερίου. Έτσι, λοιπόν, διαμορφώνεται η υψηλότερη τιμή ρεύματος στην Ευρώπη και **δεν έχει καμία σχέση με την πολεμική σύρραξη στην Ουκρανία.** Απλά

Ενεργειακή και Επισιτιστική Κρίση

λιτικών σχεδιασμών. Δεν χωράει αμφιβολία ότι έχουν εκστομιστεί από τους πολιτικά υπεύθυνους τερατώδη ψεύδη και ταυτόχρονα ότι δράττονται της ευκαιρίας για να παρθούν ταχείες αποφάσεις σε ζητήματα ενεργειακού προσανατολισμού και μετάβασης. Ενώ η ενεργειακή και επισιτιστική κρίση αποτελούν όψεις του ίδιου νομίσματος, σε πολλές περιπτώσεις οι αποφάσεις που λαμβάνονται για το ενεργειακό επιδρούν σημαντικά στο επισιτιστικό και αντίστροφα. Και είναι ξεκάθαρο, ότι η «κρίση» δεν έχει εμφανιστεί ακόμη αλλά απλά έρχεται. Και αυτό δεν είναι μια απαισιόδοξη εκτίμηση αλλά αποτέλεσμα επεξεργασίας των δεδομένων που υπάρχουν αυτή τη στιγμή. Η άνοδος στα τιμολόγια λιανικής του ηλεκτρικού ρεύματος δεν έχει επέλθει ως άμεσο και μοναδικό αποτέλεσμα του ουκρανικού πολέμου αλλά έμμεσα μέσω του Χρηματιστηρίου Ενέργειας. Οι αυξήσεις άλλωστε ξεκίνησαν από τα τέλη του 2020. Οι στρόφιγγες του ρωσικού φυσικού αερίου συνεχίζουν να προμηθεύουν την ΕΕ, με έναν περιορισμό στην προσφορά, και οι τιμές είναι σταθερές μέσω συμβολαίων. Οι τωρινές αυξήσεις οφείλονται στη σύνδεση της τιμής χονδρικής με το Χρηματιστήριο Ενέργειας και την ολοκληρωτική μετακύλησή τους μέσω της ρήτρας αναπροσαρμογής στις τιμές λιανικής. Στην περίπτωση της τιμής χονδρικής, η **Ελλάδα είναι η μόνη χώρα της ΕΕ** που συνδέει τον καθορισμό της τιμή της με το Χρηματιστήριο Ενέργειας στο **100%**, όταν η Γερμανία, για παράδειγμα, τη συνδέει σε ποσοστό 30% περίπου. Η συγκεκριμένη πολιτική απόφαση πάρθηκε όταν υπουργός ήταν ο Κ. Χατζηδάκης (ν.4643/2019), έχοντας στην πλάτη του ήδη ένα βαρύ βιογραφικό ξεπουλήματος εταιρειών και δικτύων που βρίσκονταν υπό δημόσιο έλεγχο. Θυμόμαστε τον συγκεκριμένο πολιτικό να υπερθεματίζει την απόφασή του εναρμονισμένη, τάχα, με την ελεύθερη αγορά και την νεοφιλελεύθερη πολιτική. «Το **Target Model** είναι μια μεγάλη μεταρρύθμιση», δήλωνε ο Κωστής Χατζηδάκης για το νέο

αγαθών, του δημόσιου χώρου δεν είναι άγνωστες στους εξουσιαστές. Γνωρίζουν και τη σημασία τους και την αναγκαιότητά τους. Ως τέκνα, όμως, μιας παρασιτικής ελίτ, λυμαίνονται διαχρονικά οτιδήποτε μπορεί να συνεισφέρει «ανατολίτικα μπαξίσια». Και αυτό αφορά ασφαλώς όλους τους, εν ελλάδι, διαχειριστές της κρατικής εξουσίας, άλλωστε οι νόμοι 4425/2016 και 4512/2018, που αφορούν την ίδρυση και λειτουργία του Ελληνικού Χρηματιστηρίου Ενέργειας, ψηφίστηκαν επί Σύριζα. Τον εσπευσμένο τρόπο λειτουργίας του ΕΧΕ με νέο νόμο, εν μέσω καραντίνας και μειωμένης ηλεκτρικής ζήτησης, τον δημιούργησε πάραυτα ο Κ. Χατζηδάκης.

Οι διακηρυγμένοι λόγοι περί αυτορρύθμισης της αγοράς και ορθής λειτουργίας του ανταγωνισμού είναι παραμύθια της Χαλιμάς. Το παιχνίδι ελέγχεται από συγκεκριμένους παίκτες της αγοράς, που προσπαθούν «με νύχια και με δόντια» να κρατήσουν όσο περισσότερο διάστημα μπορούν τα υπερκέρδη που τους κομίζει η πολιτική εξουσία. Σε αυτό το παιχνίδι ασφαλώς και εκδηλώνονται σημαντικά επεισόδια μεταξύ των ανταγωνιστών της ελίτ. Οι ενεργοβόρες βιομηχανίες ζητούν παρεμβάσεις από την κυβέρνηση, τόσο σε επίπεδο εσωτερικό όσο και σε ευρωπαϊκό. Μεταλλουργικές εταιρίες, Τσιμεντοβιομηχανίες, Χημικές και Χάρτου, βιομηχανίες δηλαδή που κατατάσσονται στις υψηλής εντάσεως ενεργειακά, αντιμετωπίζουν σοβαρά κοστολογικά προβλήματα. Θα πει

Στασινόπουλου (ΕΛΒΑΛΧΑΛΚΟΡ, ΣΙΔΕΝΟΡ, ΕΛΛ.ΚΑΛΩΔΙΑ κλπ) και Κανελλόπουλου (ΤΙΤΑΝ). Στην αντίπερα όχθη οι οικογένειες Μυτιληναίου, Μπόμπολα, Βαρδινογιάννη, Περιστέρη καταγράφουν τα υπερκέρδη τους, μαζί και με τη ΔΕΗ. Αυτή η ενδοκαπιταλιστική διαμάχη είναι που πολλές φορές βγάζει και ειδήσεις που διαφορετικά θα ήταν καλά θαμμένες στην ελιτίστικη ομερτά τους. Από την εσπευσμένη έναρξη λειτουργείας του Ελληνικού Χρηματιστηρίου Ενέργειας, η ΕΒΙΚΕΝ έκανε λόγο για χειραγώγηση τιμών και καρτέλ ενέργειας.

Έτος 2020. Πρωθυπουργός και αρμόδιοι υπουργοί δεν άκουσαν, δεν είδαν. Από το βήμα της Βουλής, δυο χρόνια μετά, μίλησε ο Κ. Μητσοτάκης για τη φορολόγηση των υπερκερδών των εταιρειών παραγωγής ενέργειας και ότι αυτά θα επιστραφούν στους καταναλωτές, όταν η ΡΑΕ τα ανακαλύψει μέσα από τους ισολογισμούς των εταιρειών και τον έλεγχο που θα γίνει. Είμαστε βέβαιοι, ότι η ΡΑΕ θα ανακαλύψει εκείνα τα υπερκέρδη που θέλουν να εμφανίσουν οι εταιρείες ώστε και ο Κούλης να καυχηθεί και οι Μπομπολαίοι να πίνουν στην «υγειά μας». Άλλωστε και η έννοια του κέρδους είναι σχετική.

Ας πούμε, για παράδειγμα, ότι μια εταιρεία έχει προβλέψιμα κέρδη 100 μονάδες και φορολογία για αυτά 26%, της μένουν καθαρά 74 μονάδες. Εάν, όμως, αυτά τα προβλέψιμα κέρδη τα κάνει χορηγίες σε Δήμους, Συλλόγους, ΜΚΟ κοκ, αυξάνει τα έξοδά της με τεχνητό τρόπο, εκπίπτει

αυτούς που τον αποφάσισαν και γι' αυτούς που του επέτρεψαν να διαμορφωθεί με απόλυτα χειραγωγήσιμο τρόπο. Αυτό συμβαίνει διότι η τιμή του ρεύματος διαμορφώνεται καθημερινά μέσω της προσφοράς και ζήτησης του συστήματος λαμβάνοντας, όμως, την οριακή τιμή του συστήματος που είναι η ακριβότερη. Πώς γίνεται αυτό; Στο σύστημα πρώτα προσφέρονται οι ποσότητες που παράγονται από ΑΠΕ (αιολικά και φωτοβολταϊκά) και εν συνεχεία οι λοιποί παραγωγοί ρεύματος (φυσικό αέριο και λιγνίτης), εάν χρειαστεί. Όσο η ζήτηση είναι χαμηλή και η αγορά καλύπτεται από τις ΑΠΕ, οι τιμές είναι χαμηλές. Όταν, όμως, δεν μπορεί να καλυφθεί η ζήτηση από τις ΑΠΕ τότε το καρτέλ ενέργειας, έχοντας θέσει εκ των προτέρων πολύ υψηλές τιμές πώλησης ρεύματος, καταφέρνει να πουλήσει στη λεγόμενη spot αγορά το ρεύμα του, αφού, το σύστημα επιδιώκει την επάρκεια. **Καλοστημένο παιχνίδι, απλό στη σύλληψή του και ακόμη πιο απλό στην εφαρμογή του, όταν οι ίδιοι παίκτες που παίζουν στις ΑΠΕ παίζουν και ως παραγωγοί ενέργειας με φυσικό αέριο.** Οι ίδιοι που πουλάνε ρεύμα σε κανονικές τιμές μέσω των ΑΠΕ, πουλάνε σε πολύ υψηλές ως παραγωγοί φυσικού αερίου. Έτσι, λοιπόν, διαμορφώνεται η υψηλότερη τιμή ρεύματος στην Ευρώπη και **δεν έχει καμία σχέση με την πολεμική σύρραξη στην Ουκρανία**. Απλά εναρμονισμένοι με τις ευρωπαϊκές οδηγίες για χρηματιστηριακή αγορά ενέργειας έχουν επιβάλλει ένα πάρτι εκατομμυρίων για συγκεκριμένους και –διαχρονικά– εκλεκτούς. Επιδοτήσεις και επιχορηγήσεις για εγκατάσταση ΑΠΕ και ταυτόχρονα καρτέλ μέσω των ορυκτών καυσίμων. «Πράσινη» ή «μαύρη» ενέργεια, τους ίδιους πάνω-κάτω ιδιοκτήτες έχουν.

Μέσα σε αυτή την ενεργειακή συγκυρία δεν θα έχαναν την ευκαιρία τα «κοράκια» των ΑΠΕ να μιλήσουν για επιτάχυνση της πράσινης μετάβασης, με πρώτο και καλύτερο τον Περιστέρη της ΤΕΡΝΑ. Ενώ την ίδια στιγμή η κυβέρνηση ξανανοίγει τις λιγνιτικές μονάδες για να αντιμετωπίσει

αυτό δεν είναι μια απαισιόδοξη εκτίμηση αλλά αποτέλεσμα επεξεργασίας των δεδομένων που υπάρχουν αυτή τη στιγμή. Η άνοδος στα τιμολόγια λιανικής του ηλεκτρικού ρεύματος δεν έχει επέλθει ως άμεσο και μοναδικό αποτέλεσμα του ουκρανικού πολέμου αλλά έμμεσα μέσω του Χρηματιστηρίου Ενέργειας. Οι αυξήσεις άλλωστε ξεκίνησαν από τα τέλη του 2020. Οι στρόφιγγες του ρωσικού φυσικού αερίου συνεχίζουν να προμηθεύουν την ΕΕ, με έναν περιορισμό στην προσφορά, και οι τιμές είναι σταθερές μέσω συμβολαίων. Οι τωρινές αυξήσεις οφείλονται στη σύνδεση της τιμής χονδρικής με το Χρηματιστήριο Ενέργειας και την ολοκληρωτική μετακύλησή τους μέσω της ρήτρας αναπροσαρμογής στις τιμές λιανικής. Στην περίπτωση της τιμής χονδρικής, η **Ελλάδα είναι η μόνη χώρα της ΕΕ** που συνδέει τον καθορισμό της τιμή της με το Χρηματιστήριο Ενέργειας στο **100%**, όταν η Γερμανία, για παράδειγμα, τη συνδέει σε ποσοστό 30% περίπου. Η συγκεκριμένη πολιτική απόφαση πάρθηκε όταν υπουργός ήταν ο Κ. Χατζηδάκης (ν.4643/2019), έχοντας στην πλάτη του ήδη ένα βαρύ βιογραφικό ξεπουλήματος εταιρειών και δικτύων που βρίσκονταν υπό δημόσιο έλεγχο. Θυμόμαστε τον συγκεκριμένο πολιτικό να υπερθεματίζει την απόφασή του εναρμονισμένη, τάχα, με την ελεύθερη αγορά και την νεοφιλελεύθερη πολιτική. «Το **Target Model** είναι μια μεγάλη μεταρρύθμιση», δήλωνε ο Κωστής Χατζηδάκης για το νέο ευρωπαϊκό ενοποιητικό μοντέλο που ρύθμιζε κεντρικά την αγορά ενέργειας. «Το καλύτερο και πιο αποτελεσματικό εργαλείο διεθνώς», ενώ διακηρυγμένος στόχος του ήταν «η μείωση του κόστους της ενέργειας για τους τελικούς καταναλωτές». Οι λοιπές ευρωπαϊκές χώρες που εγκατέστησαν το target model και κυβερνούνταν από νεοφιλελεύθερους πολιτικούς γιατί δεν έλαβαν παρόμοιες αποφάσεις; Επαναλαμβάνουμε σε κάθε ευκαιρία, ότι οι έννοιες της ενεργειακής ασφάλειας, των δημοσίων

άγνωστες στους εξουσιαστές. Γνωρίζουν και τη σημασία τους και την αναγκαιότητά τους. Ως τέκνα, όμως, μιας παρασιτικής ελίτ, λυμαίνονται διαχρονικά οτιδήποτε μπορεί να συνεισφέρει «ανατολίτικα μπαξίσια». Και αυτό αφορά ασφαλώς όλους τους, εν ελλάδι, διαχειριστές της κρατικής εξουσίας, άλλωστε οι νόμοι 4425/2016 και 4512/2018, που αφορούν την ίδρυση και λειτουργία του Ελληνικού Χρηματιστηρίου Ενέργειας, ψηφίστηκαν επί Σύριζα. Τον εσπευσμένο τρόπο λειτουργίας του ΕΧΕ με νέο νόμο, εν μέσω καραντίνας και μειωμένης ηλεκτρικής ζήτησης, τον δημιούργησε πάραυτα ο Κ. Χατζηδάκης.

Οι διακηρυγμένοι λόγοι περί αυτορρύθμισης της αγοράς και ορθής λειτουργίας του ανταγωνισμού είναι παραμύθια της Χαλιμάς. Το παιχνίδι ελέγχεται από συγκεκριμένους παίκτες της αγοράς, που προσπαθούν «με νύχια και με δόντια» να κρατήσουν όσο περισσότερο διάστημα μπορούν τα υπερκέρδη που τους κομίζει η πολιτική εξουσία. Σε αυτό το παιχνίδι ασφαλώς και εκδηλώνονται σημαντικά επεισόδια μεταξύ των ανταγωνιστών της ελίτ. Οι ενεργοβόρες βιομηχανίες ζητούν παρεμβάσεις από την κυβέρνηση, τόσο σε επίπεδο εσωτερικό όσο και σε ευρωπαϊκό. Μεταλλουργικές εταιρίες, Τσιμεντοβιομηχανίες, Χημικές και Χάρτου, βιομηχανίες δηλαδή που κατατάσσονται στις υψηλής εντάσεως ενεργειακά, αντιμετωπίζουν σοβαρά κοστολογικά προβλήματα. Θα πει κάποιος, «ε και; το ίδιο πρόβλημα έχουν και οι ευρωπαίοι». Και προ της ιδρύσεως και λειτουργίας του Χρηματιστηρίου Ενέργειας και τώρα, η Ελλάδα κατέχει σταθερά την **πρώτη θέση στο μέσο κόστος ηλεκτρικής μεγαβατώρας**, είτε μιλάμε για πελάτες βιομηχανίες είτε για νοικοκυριά. Σε αυτό το σημείο έχει ενδιαφέρον να πούμε, ότι ορισμένες ενεργοβόρες βιομηχανίες έχουν συστήσει σύνδεσμο προώθησης των συμφερόντων τους, την ΕΒΙΚΕΝ, με κύρια μέλη που τρέχουν το σύνδεσμο τις οικογένειες

ΕΛΛ.ΚΑΛΩΔΙΑ κλπ) και Κανελλόπουλου (ΤΙΤΑΝ). Στην αντίπερα όχθη οι οικογένειες Μυτιληναίου, Μπόμπολα, Βαρδινογιάννη, Περιστέρη καταγράφουν τα υπερκέρδη τους, μαζί και με τη ΔΕΗ. Αυτή η ενδοκαπιταλιστική διαμάχη είναι που πολλές φορές βγάζει και ειδήσεις που διαφορετικά θα ήταν καλά θαμμένες στην ελιτίστικη ομερτά τους. Από την εσπευσμένη έναρξη λειτουργείας του Ελληνικού Χρηματιστηρίου Ενέργειας, η ΕΒΙΚΕΝ έκανε λόγο για χειραγώγηση τιμών και καρτέλ ενέργειας.

Έτος 2020. Πρωθυπουργός και αρμόδιοι υπουργοί δεν άκουσαν, δεν είδαν. Από το βήμα της Βουλής, δυο χρόνια μετά, μίλησε ο Κ. Μητσοτάκης για τη φορολόγηση των υπερκερδών των εταιρειών παραγωγής ενέργειας και ότι αυτά θα επιστραφούν στους καταναλωτές, όταν η ΡΑΕ τα ανακαλύψει μέσα από τους ισολογισμούς των εταιρειών και τον έλεγχο που θα γίνει. Είμαστε βέβαιοι, ότι η ΡΑΕ θα ανακαλύψει εκείνα τα υπερκέρδη που θέλουν να εμφανίσουν οι εταιρείες ώστε και ο Κούλης να καυχηθεί και οι Μπομπολαίοι να πίνουν στην «υγειά μας». Άλλωστε και η έννοια του κέρδους είναι σχετική.

Ας πούμε, για παράδειγμα, ότι μια εταιρεία έχει προβλέψιμα κέρδη 100 μονάδες και φορολογία για αυτά 26%, της μένουν καθαρά 74 μονάδες. Εάν, όμως, αυτά τα προβλέψιμα κέρδη τα κάνει χορηγίες σε Δήμους, Συλλόγους, ΜΚΟ κοκ, αυξάνει τα έξοδά της με τεχνητό τρόπο, εκπίπτει σε μεγάλο βαθμό φορολόγησης και εμφανίζει μικρότερη κερδοφορία. Επιπλέον «μοιράζει» χρήμα σε εφημερίδες και περιοδικά με ειδικά ένθετα για την Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη και την Πράσινη ή μη Ενέργεια. Και με αυτό το μοίρασμα μειώνει επίτηδες τα κέρδη της ώστε τα μμε να ελέγχονται ευκολότερα. Συνεπώς η φορολόγηση των κερδών είναι μια πολύ σχετική έννοια στο σύγχρονο καπιταλισμό. Η ΔΕΗ εμφάνισε στα οικονομικά της αποτελέσματα πρόσφατα ότι επέστρεψε 800 εκ. από

και η αγορά καλύπτεται από τις ΑΠΕ, οι τιμές είναι χαμηλές. Όταν, όμως, δεν μπορεί να καλυφθεί η ζήτηση από τις ΑΠΕ τότε το καρτέλ ενέργειας, έχοντας θέσει εκ των προτέρων πολύ υψηλές τιμές πώλησης ρεύματος, καταφέρνει να πουλήσει στη λεγόμενη spot αγορά το ρεύμα του, αφού, το σύστημα επιδιώκει την επάρκεια. **Καλοστημένο παιχνίδι, απλό στη σύλληψή του και ακόμη πιο απλό στην εφαρμογή του, όταν οι ίδιοι παίκτες που παίζουν στις ΑΠΕ παίζουν και ως παραγωγοί ενέργειας με φυσικό αέριο.** Οι ίδιοι που πουλάνε ρεύμα σε κανονικές τιμές μέσω των ΑΠΕ, πουλάνε σε πολύ υψηλές ως παραγωγοί φυσικού αερίου. Έτσι, λοιπόν, διαμορφώνεται η υψηλότερη τιμή ρεύματος στην Ευρώπη και **δεν έχει καμία σχέση με την πολεμική σύρραξη στην Ουκρανία.** Απλά εναρμονισμένοι με τις ευρωπαϊκές οδηγίες για χρηματιστηριακή αγορά ενέργειας έχουν επιβάλλει ένα πάρτι εκατομμυρίων για συγκεκριμένους και –διαχρονικά– εκλεκτούς. Επιδοτήσεις και επιχορηγήσεις για εγκατάσταση ΑΠΕ και ταυτόχρονα καρτέλ μέσω των ορυκτών καυσίμων. «Πράσινη» ή «μαύρη» ενέργεια, τους ίδιους πάνω-κάτω ιδιοκτήτες έχουν.

Μέσα σε αυτή την ενεργειακή συγκυρία δεν θα έχαναν την ευκαιρία τα «κοράκια» των ΑΠΕ να μιλήσουν για επιτάχυνση της πράσινης μετάβασης, με πρώτο και καλύτερο τον Περιστέρη της ΤΕΡΝΑ. Ενώ την ίδια στιγμή η κυβέρνηση ξανανοίγει τις λιγνιτικές μονάδες για να αντιμετωπίσει άρον-άρον την κατάσταση.

Είναι ξεκάθαρο και δεν χωράει καμία αμφιβολία, ότι η εξόρυξη και χρήση λιγνίτη για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας είναι μια βλαβερή διαδικασία τόσο για το περιβάλλον όσο και για τον ανθρώπινο οργανισμό. Είναι γνωστά τα υψηλά ποσοστά θνησιμότητας και νοσηρότητας στις λιγνιτοπεριοχές. Η ενεργειακή μετάβαση, όμως, στην Ελλάδα από το λιγνίτη στις ΑΠΕ δεν έγινε με ήπιο ρυθμό αλλά, αντίθετα, έγινε άγαρμπα και εσπευσμένα. Σύγχρονες

και «ακριβές» επενδύσεις στην Πτολεμαΐδα δεν αποσβέσθηκαν ποτέ και παρ' ότι το ελληνικό κράτος είχε χρόνο μέχρι το 2030 να εναρμονιστεί σταδιακά στην «πράσινη» μετάβαση, εκείνο έτρεξε «κατοστάρι». Είναι, ίσως, από τις ελάχιστες φορές, ίσως και η μοναδική, που το ελληνικό κράτος τρέχει πιο γρήγορα απ' όλους τους ευρωπαίους. Τα γνωστά «κοράκια» πίεζαν και πιέζουν για γρήγορες επενδύσεις, αφού όλα είναι πληρωμένα από ευρωπαϊκά προγράμματα και χαμηλότοκο δανεισμό. Το Κράτος δεν μπόρεσε ποτέ να σχεδιάσει χωροταξικό για ΑΠΕ, παρέδωσε και τις περιοχές Natura στις ΑΠΕ και σήμερα **παραπληροφορεί, ισχυριζόμενο ότι εάν υπήρχαν περισσότερες ΑΠΕ το ρεύμα θα ήταν φθηνότερο**. Άθλιο ψέμα, αφού η τιμή καθορίζεται μέσω του τρόπου αγοράς που διατυπώσαμε παραπάνω, πολύπλοκων τύπων και της ρήτρας αναπροσαρμογής, που πρέπει να έχεις Ph.D στα μαθηματικά για να την καταλάβεις. Έχουν φτιάξει έτσι τους αλγόριθμους, τους κανόνες και το σύστημα, που ακόμη και εάν όλες οι ταράτσες και οι στέγες να είχαν φωτοβολταϊκά, όλα τα όρη και τα παράκτια να είχαν ανεμογεννήτριες και πάλι η τιμή θα καθορίζονταν από τους ολιγάρχες του φυσικού αερίου.

Επιπλέον, και επειδή κτίζεται ακόμη μια ψευδαίσθηση στον ελληνικό πληθυσμό περί αναζωπύρωσης του ενδιαφέροντος για εκμετάλλευση κοιτασμάτων σε διάφορες περιοχές του ελλαδικού χώρου, να επισημάνουμε ότι, ακόμη και στην περίπτωση που το ελληνικό κράτος ήδη εκμεταλλευόταν τους **υδρογονάνθρακές** του, **δεν σημαίνει ότι η τιμή του ρεύματος θα ήταν σημαντικά φθηνότερη.** Και αυτό διότι η τιμή καθορίζεται βάσει προσφοράς και ζήτησης στην εγχώρια και διεθνή αγορά και λόγω της εμπορικής εκμετάλλευσης των κοιτασμάτων από τους πολυεθνικούς κολοσσούς. Ψεύδονται ασύστολα, λοιπόν, ποτέ για την εγχώρια ενεργειακή πολιτική, όταν όλες οι ευρωπαϊκές χώρες διαθέτουν αποθήκες φυσικού αερίου πλην της Ελλάδας, παρ' ότι υπήρχαν κατάλληλες εγκαταστάσεις στην Καβάλα; Δεν υπήρξε κίνητρο μάλλον....!

Αλλά μην πιστέψει κανείς ότι αυτά είναι παραλείψεις ή αστοχίες των εγχώριων εξουσιαστών μονάχα. Η Αυστρία εξαρτάται από το ρωσικό φυσικό αέριο κατά 80% και γι' αυτό το λόγο ο αυστριακός καγκελάριος έσπευσε στο Κρεμλίνο για συνομιλίες με τον Πούτιν. Στην επικράτειά της, άλλωστε, η Gazprom διαθέτει αποθήκες φυσικού αερίου. Η Γερμανία, με την βαριά βιομηχανία και τις τεράστιες ποσότητες ενέργειας που χρειάζεται, είναι σχεδόν αδύνατο να απεξαρτηθεί πλήρως από το ρωσικό φυσικό αέριο. Εκτός και αν αναπτύξει εκτεταμένο πρόγραμμα πυρηνικής ενέργειας... Μην ξεχνάμε, πάντως, ότι ο πρώην γερμανός καγκελάριος Σρέντερ δουλεύει σε εταιρείες που σχετίζονται με το ρωσικό φυσικό αέριο, ενώ ταυτόχρονα συμμετέχει στην ολοκλήρωση και λειτουργία των αγωγών Nordstream 1 και 2 μεταξύ Ρωσίας και Γερμανίας. Είναι φανερό, λοιπόν, ότι δεν υπάρχουν κοινές ενεργειακές ανάγκες, κοινά συμφέροντα και κοινές λύσεις εντός της ΕΕ. Και το σημειώνουμε ξανά, το ρωσικό φυσικό αέριο ρέει ακόμη προς τας ... Ευρώπας. Φανταστείτε τις συνέπειες που θα υπάρξουν στο ενδεχόμενο της διακοπής λειτουργίας των αγωγών.

Οι μαυραγορίτικες αμερικάνικες επιβολές τύπου LNG δεν λύνουν κανένα πρόβλημα συνολικά. Μπίζνες και τίποτα άλλο. Οι ΗΠΑ από τρίτη παραγωγός-εξαγωγός χώρα LNG πριν τη ρωσική επίθεση στην Ουκρανία, βαδίζει ολοταχώς για την πρωτιά, προσπερνώντας Αυστραλία και Κατάρ. Η Ελλάδα, ως προτεκτοράτο των ΗΠΑ, ήδη είχε συμφωνήσει από το 2017 για τον τερματικό σταθμό LNG στην Αλεξανδρούπολη και βλότητα των πολιτικών αποφάσεων. Επιδοτούνται οι αγρότες να μειώσουν ή να σταματήσουν να παράγουν τροφή και να παράγουν ρεύμα. Και μετά μάς μιλάνε για μείωση της αγροτικής παραγωγής όταν μια σειρά αποφάσεων διαχρονικά εξυπηρετεί συμφέροντα εισαγωγής σπόρων, δενδρυλλίων, λιπασμάτων, μηχανημάτων και χάραξης μιας αγροτικής πολιτικής στα πλαίσια της πριμοδότησης συγκεκριμένων καλλιεργειών. Έτσι, η Ελλάδα έφθασε να καλλιεργεί βαμβάκι σε μεγάλες ποσότητες, το νερό να μην φθάνει για να το ποτίζει και να απαιτούνται φαραωνικά έργα εκτροπών ποταμών και ταυτόχρονα να κλείνουν και τα κλωστοϋφαντουργικά εργοστάσια που διέθετε για την επεξεργασία. Κρατικοδίαιτη ελίτ για τους βιομήχανους αλλά και κρατικοδίαιτους κομματικούς γεωργικούς συνεταιρισμούς. Η σήψη της εξουσίας διάβρωσε τον παραγωγικό ιστό και την λειτουργία ολόκληρων περιοχών επιδοτώντας μια παρασιτική συμπεριφορά, όπου η καλλιέργεια του χωραφιού και η συγκομιδή γίνονταν χωρίς ίχνος σεβασμού στο παραγόμενο αγαθό. Όλα είχαν γίνει χρηματιστήριο και παζάρι, με τις διαμορφωμένες πελατειακές σχέσεις να συνθέτουν ένα άθλιο παζλ.

Συγκεκριμένες κυβερνητικές πολιτικές οδήγησαν στην τεράστια μείωση της παραγωγής σε φρούτα και αγαθά, τα οποία προσφέρουν επισιτιστική επάρκεια και ασφάλεια. Οι ξηροί καρποί, η σταφίδα, τα σύκα, που κάποτε βρίσκονταν πολύ ψηλά στη λίστα των παραγόμενων αγροτικών προϊόντων της Στατιστικής Υπηρεσίας σήμερα βολοδέρνουν στον πάτο. Αγαθά με υψηλή διατροφική αξία έχουν αντικατασταθεί με ανεπαρκή υποκατάστατά τους επειδή ευνοούνται οι πολυεθνικοί κολοσσοί. Η Ελληνική Βιομηχανία Ζάχαρης, η οποία έκλεισε χρεωκοπημένη λόγω του παρασιτικού μοντέλου που έχει εγκαθιδρύσει η ντόπια πονα νερά από την Κρήτη, από ένα νησί στη νότια Μεσόγειο με ξηρό και άνυδρο κλίμα, που, αντί να διαχειριστεί τα αποθέματα του προβλεπτικά, τα εμπορεύεται για την κερδοφορία λίγων και εκλεκτών.

Ο ελλαδικός χώρος, λόγω των κατάλληλων εδαφικών και κλιματικών συνθηκών, είχε μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο σιτάρκεια, η οποία σταδιακά εξανεμίστηκε μαζί με τις κεντρικές στρατηγικές της αγροτική πολιτικής. Το ίδιο ισχύει και με τα όσπρια και τα ψυχανθή. Επιπλέον παρατηρείται, ότι οι μεγαλύτερες αυξήσεις στα τρόφιμα πραγματοποιούνται στα λεγόμενα «χρηματιστηριακά», όπου την εμπορία τους ελέγχουν πολυεθνικές. Και εάν στην ενέργεια η κρίση χρησιμοποιείται ως δούρειος ίππος για την επιτάχυνση των εγκαταστάσεων ΑΠΕ, στα τρόφιμα φαίνεται ότι ήρθε η ώρα για τα γενετικά τροποποιημένα, αφού η ΕΕ «κάνει τα στραβά μάτια» επιτρέποντας την εισαγωγή καλαμποκιού (GMO) από την Αργεντινή για ζωοτροφή. Τα μεταλλαγμένα είναι προ των πυλών και ας μιλούν οι ευρωπαίοι αξιωματούχοι για «green deal», επέκταση της βιολογικής γεωργίας στο 30% και ορθή ολοκληρωμένη διαχείριση. Το ένα δεν αναιρεί το άλλο. **Η διατροφική ανεπάρκεια που πιθανώς να υπάρξει λόγω της μείωσης των εισαγωγών και της μικρότερης απόδοσης των καλλιεργειών λόγω της υπολίπανσης, ίσως οδηγήσουν στο να ανοίξει η κερκόπορτα των μεταλλαγμένων**. Ίδωμεν...

Το μόνο βέβαιο είναι, ότι όσο οι κοινωνίες διευθύνονται κεντρικά και ιεραρχικά τόσο η διαχείριση των πάσης φύσεως κρίσεων θα γίνεται πρωταρχικά για το όφελος των ελίτ και των ανθρώπων της εξουσίας. Η μόνη στόχευση τους είναι η διατήρηση των προνομίων τους. Για εμάς είναι μια πολύ καλή «άσκηση εργασίας» για το πώς θα αποτινάξουμε τους σύγχρονους δυνάστες του ανθρώπινου είδους και το πώς

Τα γνωστά «κοράκια» πίεζαν και πιέζουν για γρήγορες επενδύσεις, αφού όλα είναι πληρωμένα από ευρωπαϊκά προγράμματα και χαμηλότοκο δανεισμό. Το Κράτος δεν μπόρεσε ποτέ να σχεδιάσει χωροταξικό για ΑΠΕ, παρέδωσε και τις περιοχές Natura στις ΑΠΕ και σήμερα **παραπληροφορεί, ισχυριζόμενο ότι εάν υπήρχαν περισσότερες ΑΠΕ το ρεύμα θα ήταν φθηνότερο.** Άθλιο ψέμα, αφού η τιμή καθορίζεται μέσω του τρόπου αγοράς που διατυπώσαμε παραπάνω, πολύπλοκων τύπων και της ρήτρας αναπροσαρμογής, που πρέπει να έχεις Ph.D στα μαθηματικά για να την καταλάβεις. Έχουν φτιάξει έτσι τους αλγόριθμους, τους κανόνες και το σύστημα, που ακόμη και εάν όλες οι ταράτσες και οι στέγες να είχαν φωτοβολταϊκά, όλα τα όρη και τα παράκτια να είχαν ανεμογεννήτριες και πάλι η τιμή θα καθορίζονταν από τους ολιγάρχες του φυσικού αερίου.

Επιπλέον, και επειδή κτίζεται ακόμη μια ψευδαίσθηση στον ελληνικό πληθυσμό περί αναζωπύρωσης του ενδιαφέροντος για εκμετάλλευση κοιτασμάτων σε διάφορες περιοχές του ελλαδικού χώρου, να επισημάνουμε ότι, ακόμη και στην περίπτωση που το ελληνικό κράτος ήδη εκμεταλλευόταν τους **υδρογονάνθρακές** του, **δεν σημαίνει ότι η τιμή του ρεύματος θα ήταν σημαντικά φθηνότερη.** Και αυτό διότι η τιμή καθορίζεται βάσει προσφοράς και ζήτησης στην εγχώρια και διεθνή αγορά και λόγω της εμπορικής εκμετάλλευσης των κοιτασμάτων από τους πολυεθνικούς κολοσσούς. Ψεύδονται ασύστολα, λοιπόν, όσοι δημοσιογράφοι και πολιτικοί αναθεματίζουν όσους αντιστέκονται στις επενδύσεις των εξορύξεων και των ΑΠΕ, ισχυριζόμενοι ότι θα είχαμε φθηνότερο ρεύμα.

Μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό των ενεργειακών εξελίξεων δεν θα έλειπαν και οι ειδήσεις, όπου η **πυρηνική ενέργεια** ταξινομείται ως «πράσινη» και ότι η ελληνική κυβέρνηση υπέγραψε συμφωνία με τη Βουλγαρία για δημιουργία πυρηνικού εργοστασίου στη Βουλγαρία και από κοινού εκμετάλλευση. Αντίστοιχα έργα τρέχουν και άλλες γείτονες χώρες, που σημαίνει ότι η επικινδυνότητα ενός ατυχήματος είναι κοινή για όλους. Καθησυχαστικοί λόγοι των εξουσιαστών και των φερέφωνων εξουσιαστών μονάχα. Η Αυστρία εξαρτάται από το ρωσικό φυσικό αέριο κατά 80% και γι' αυτό το λόγο ο αυστριακός καγκελάριος έσπευσε στο Κρεμλίνο για συνομιλίες με τον Πούτιν. Στην επικράτειά της, άλλωστε, η Gazprom διαθέτει αποθήκες φυσικού αερίου. Η Γερμανία, με την βαριά βιομηχανία και τις τεράστιες ποσότητες ενέργειας που χρειάζεται, είναι σχεδόν αδύνατο να απεξαρτηθεί πλήρως από το ρωσικό φυσικό αέριο. Εκτός και αν αναπτύξει εκτεταμένο πρόγραμμα πυρηνικής ενέργειας... Μην ξεχνάμε, πάντως, ότι ο πρώην γερμανός καγκελάριος Σρέντερ δουλεύει σε εταιρείες που σχετίζονται με το ρωσικό φυσικό αέριο, ενώ ταυτόχρονα συμμετέχει στην ολοκλήρωση και λειτουργία των αγωγών Nordstream 1 και 2 μεταξύ Ρωσίας και Γερμανίας. Είναι φανερό, λοιπόν, ότι δεν υπάρχουν κοινές ενεργειακές ανάγκες, κοινά συμφέροντα και κοινές λύσεις εντός της ΕΕ. Και το σημειώνουμε ξανά, το ρωσικό φυσικό αέριο ρέει ακόμη προς τας ... Ευρώπας. Φανταστείτε τις συνέπειες που θα υπάρξουν στο ενδεχόμενο της διακοπής λειτουργίας των αγωγών.

Οι μαυραγορίτικες αμερικάνικες επιβολές τύπου LNG δεν λύνουν κανένα πρόβλημα συνολικά. Μπίζνες και τίποτα άλλο. Οι ΗΠΑ από τρίτη παραγωγός-εξαγωγός χώρα LNG πριν τη ρωσική επίθεση στην Ουκρανία, βαδίζει ολοταχώς για την πρωτιά, προσπερνώντας Αυστραλία και Κατάρ. Η Ελλάδα, ως προτεκτοράτο των ΗΠΑ, ήδη είχε συμφωνήσει από το 2017 για τον τερματικό σταθμό LNG στην Αλεξανδρούπολη και την εισαγωγή αμερικάνικου αερίου. Άλλωστε, το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, οι ΗΠΑ είχαν διαμηνύσει ότι δεν θα το έχαναν με τίποτα, μετά την απώλεια του λιμανιού της Θεσσαλονίκης από ρωσικά συμφέροντα. Επίσης, αρχές του 2022, έγγραφο του υπουργείου εξωτερικών των ΗΠΑ διέκοπτε τις όποιες ελληνικές αξιώσεις για δημιουργία του αγωγού EastMed στην Ανατολική Μεσόγειο. Τζάμπα τα πανηγυράκια, οι τυμπανοκρουσίες και οι τριμερείς διακρατικές συμφωνίες. Ένα και μόνο έγγραφο αρκεί... Λιτά και αποτελεσματικά. Και τα εγχώρια «παπαγαλάκια» άφωνα, ενώ ήταν λαλίστατα για να ειρωνευτούν όσους αντικαι χάραξης μιας αγροτικής πολιτικής στα πλαίσια της πριμοδότησης συγκεκριμένων καλλιεργειών. Έτσι, η Ελλάδα έφθασε να καλλιεργεί βαμβάκι σε μεγάλες ποσότητες, το νερό να μην φθάνει για να το ποτίζει και να απαιτούνται φαραωνικά έργα εκτροπών ποταμών και ταυτόχρονα να κλείνουν και τα κλωστοϋφαντουργικά εργοστάσια που διέθετε για την επεξεργασία. Κρατικοδίαιτη ελίτ για τους βιομήχανους αλλά και κρατικοδίαιτους κομματικούς γεωργικούς συνεταιρισμούς. Η σήψη της εξουσίας διάβρωσε τον παραγωγικό ιστό και την λειτουργία ολόκληρων περιοχών επιδοτώντας μια παρασιτική συμπεριφορά, όπου η καλλιέργεια του χωραφιού και η συγκομιδή γίνονταν χωρίς ίχνος σεβασμού στο παραγόμενο αγαθό. Όλα είχαν γίνει χρηματιστήριο και παζάρι, με τις διαμορφωμένες πελατειακές σχέσεις να συνθέτουν ένα άθλιο παζλ.

Συγκεκριμένες κυβερνητικές πολιτικές οδήγησαν στην τεράστια μείωση της παραγωγής σε φρούτα και αγαθά, τα οποία προσφέρουν επισιτιστική επάρκεια και ασφάλεια. Οι ξηροί καρποί, η σταφίδα, τα σύκα, που κάποτε βρίσκονταν πολύ ψηλά στη λίστα των παραγόμενων αγροτικών προϊόντων της Στατιστικής Υπηρεσίας σήμερα βολοδέρνουν στον πάτο. Αγαθά με υψηλή διατροφική αξία έχουν αντικατασταθεί με ανεπαρκή υποκατάστατά τους επειδή ευνοούνται οι πολυεθνικοί κολοσσοί. Η Ελληνική Βιομηχανία Ζάχαρης, η οποία έκλεισε χρεωκοπημένη λόγω του παρασιτικού μοντέλου που έχει εγκαθιδρύσει η ντόπια πολιτική ελίτ, ξανάνοιξε από ιδιώτη πριν από λίγα χρόνια ως συσκευαστήριο εισαγόμενης ζάχαρης. Ένα βασικό αγαθό επισιτιστικής ασφάλειας σε περιόδους κρίσης, για πρώτη φορά στα τελευταία εξήντα χρόνια εισάγεται εξολοκλήρου.

Ταυτόχρονα οι ανισότητες στην κατά κεφαλήν πρόσληψη θερμίδων είναι σημαντικές στον πλανήτη παρ' ότι η σπατάλη τροφίμων για τις «πλούσιες» χώρες είναι τεράστια και οι όποιες πολιτικές περιορισμού της που προβάλλονται δεν θα λύσουν το πρόβλημα διότι η κύρια αιτία είναι η αστική εξάπλωση και γιγάντωση, η απομάκρυνση από φυσικά και γεωργικά περιβάλλοντα και η εκτεταμένη χρήση εφοδικεια, η οποία σταδιακά εξανεμίστηκε μαζί με τις κεντρικές στρατηγικές της αγροτική πολιτικής. Το ίδιο ισχύει και με τα όσπρια και τα ψυχανθή. Επιπλέον παρατηρείται, ότι οι μεγαλύτερες αυξήσεις στα τρόφιμα πραγματοποιούνται στα λεγόμενα «χρηματιστηριακά», όπου την εμπορία τους ελέγχουν πολυεθνικές. Και εάν στην ενέργεια η κρίση χρησιμοποιείται ως δούρειος ίππος για την επιτάχυνση των εγκαταστάσεων ΑΠΕ, στα τρόφιμα φαίνεται ότι ήρθε η ώρα για τα γενετικά τροποποιημένα, αφού η ΕΕ «κάνει τα στραβά μάτια» επιτρέποντας την εισαγωγή καλαμποκιού (GMO) από την Αργεντινή για ζωοτροφή. Τα μεταλλαγμένα είναι προ των πυλών και ας μιλούν οι ευρωπαίοι αξιωματούχοι για «green deal», επέκταση της βιολογικής γεωργίας στο 30% και ορθή ολοκληρωμένη διαχείριση. Το ένα δεν αναιρεί το άλλο. **Η διατροφική ανεπάρκεια που πιθανώς να υπάρξει λόγω της μείωσης των εισαγωγών και της μικρότερης απόδοσης των καλλιεργειών λόγω της υπολίπανσης, ίσως οδηγήσουν στο να ανοίξει η κερκόπορτα των μεταλλαγμένων.** Ίδωμεν...

Το μόνο βέβαιο είναι, ότι όσο οι κοινωνίες διευθύνονται κεντρικά και ιεραρχικά τόσο η διαχείριση των πάσης φύσεως κρίσεων θα γίνεται πρωταρχικά για το όφελος των ελίτ και των ανθρώπων της εξουσίας. Η μόνη στόχευση τους είναι η διατήρηση των προνομίων τους. Για εμάς είναι μια πολύ καλή «άσκηση εργασίας» για το πώς θα αποτινάξουμε τους σύγχρονους δυνάστες του ανθρώπινου είδους και το πώς μπορούμε να λύσουμε τα ενεργειακά και επισιτιστικά ζητήματα με σεβασμό προς το περιβάλλον, τη φύση και σε κάθε έμβιον. Είναι φανερό, ότι οι εξαρτήσεις βασικών αγαθών για την ανθρώπινη επιβίωση, όπως η ενέργεια, η τροφή και το νερό, όσο περισσότερο συσχετίζονται με κεντρικά σχεδιασμένες αποφάσεις και ιεραρχικές λειτουργίες τόσο τα προβλήματα σε περιόδους κρίσεως θα είναι τεράστια και δυσοίωνα. Η μελέτη ιστορικών περιόδων, όπου οι κοινωνίες είχαν να αντιμετωπίσουν έντονες κλιματικές κρίσεις, ξηρασίες και έντονα φαινόμενα που επηρέαζαν αρνητικά τις σοδειές τους, φανερώνουν την **ευρηματικότητα, την ευελιξία και την**

στέγες να είχαν φωτοβολταϊκά, όλα τα όρη και τα παράκτια να είχαν ανεμογεννήτριες και πάλι η τιμή θα καθορίζονταν από τους ολιγάρχες του φυσικού αερίου.

Επιπλέον, και επειδή κτίζεται ακόμη μια ψευδαίσθηση στον ελληνικό πληθυσμό περί αναζωπύρωσης του ενδιαφέροντος για εκμετάλλευση κοιτασμάτων σε διάφορες περιοχές του ελλαδικού χώρου, να επισημάνουμε ότι, ακόμη και στην περίπτωση που το ελληνικό κράτος ήδη εκμεταλλευόταν τους **υδρογονάνθρακές** του, **δεν σημαίνει ότι η τιμή του ρεύματος θα ήταν σημαντικά φθηνότερη.** Και αυτό διότι η τιμή καθορίζεται βάσει προσφοράς και ζήτησης στην εγχώρια και διεθνή αγορά και λόγω της εμπορικής εκμετάλλευσης των κοιτασμάτων από τους πολυεθνικούς κολοσσούς. Ψεύδονται ασύστολα, λοιπόν, όσοι δημοσιογράφοι και πολιτικοί αναθεματίζουν όσους αντιστέκονται στις επενδύσεις των εξορύξεων και των ΑΠΕ, ισχυριζόμενοι ότι θα είχαμε φθηνότερο ρεύμα.

Μέσα σε αυτό τον ορυμαγδό των ενεργειακών εξελίξεων δεν θα έλειπαν και οι ειδήσεις, όπου η **πυρηνική ενέργεια** ταξινομείται ως «πράσινη» και ότι η ελληνική κυβέρνηση υπέγραψε συμφωνία με τη Βουλγαρία για δημιουργία πυρηνικού εργοστασίου στη Βουλγαρία και από κοινού εκμετάλλευση. Αντίστοιχα έργα τρέχουν και άλλες γείτονες χώρες, που σημαίνει ότι η επικινδυνότητα ενός ατυχήματος είναι κοινή για όλους. Καθησυχαστικοί λόγοι των εξουσιαστών και των φερέφωνων τους, περί ασφάλειας των πυρηνικών εργοστασίων και ασφαλής εναπόθεσης των αποβλήτων τους, είναι μόνο για αφελείς και ευκολόπιστους, που ξεχνούν εύκολα τα δυστυχήματα τύπου Φουκουσίμα, όχι σε μια τριτοκοσμική χώρα αλλά στην Ιαπωνία. Είναι σαν εκείνους που κάνουν πως δεν κατάλαβαν ότι θα εγκατασταθούν ανεμογεννήτριες στη Νότια Εύβοια, όταν η ΔΕΗ έβαζε τις πειραματικές για την καταγραφή δεδομένων και σφύριζαν αδιάφορα. Αλλά τι εμπιστοσύνη μπορεί να έχει ο οποιοσδή-

ολοκλήρωση και λειτουργία των αγωγών Nordstream 1 και 2 μεταξύ Ρωσίας και Γερμανίας. Είναι φανερό, λοιπόν, ότι δεν υπάρχουν κοινές ενεργειακές ανάγκες, κοινά συμφέροντα και κοινές λύσεις εντός της ΕΕ. Και το σημειώνουμε ξανά, το ρωσικό φυσικό αέριο ρέει ακόμη προς τας ... Ευρώπας. Φανταστείτε τις συνέπειες που θα υπάρξουν στο ενδεχόμενο της διακοπής λειτουργίας των αγωγών.

Οι μαυραγορίτικες αμερικάνικες επιβολές τύπου LNG δεν λύνουν κανένα πρόβλημα συνολικά. Μπίζνες και τίποτα άλλο. Οι ΗΠΑ από τρίτη παραγωγός-εξαγωγός χώρα LNG πριν τη ρωσική επίθεση στην Ουκρανία, βαδίζει ολοταχώς για την πρωτιά, προσπερνώντας Αυστραλία και Κατάρ. Η Ελλάδα, ως προτεκτοράτο των ΗΠΑ, ήδη είχε συμφωνήσει από το 2017 για τον τερματικό σταθμό LNG στην Αλεξανδρούπολη και την εισαγωγή αμερικάνικου αερίου. Άλλωστε, το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, οι ΗΠΑ είχαν διαμηνύσει ότι δεν θα το έχαναν με τίποτα, μετά την απώλεια του λιμανιού της Θεσσαλονίκης από ρωσικά συμφέροντα. Επίσης, αρχές του 2022, έγγραφο του υπουργείου εξωτερικών των ΗΠΑ διέκοπτε τις όποιες ελληνικές αξιώσεις για δημιουργία του αγωγού EastMed στην Ανατολική Μεσόγειο. Τζάμπα τα πανηγυράκια, οι τυμπανοκρουσίες και οι τριμερείς διακρατικές συμφωνίες. Ένα και μόνο έγγραφο αρκεί... Λιτά και αποτελεσματικά. Και τα εγχώρια «παπαγαλάκια» άφωνα, ενώ ήταν λαλίστατα για να ειρωνευτούν όσους αντιτίθενται στη κατασκευή του αγωγού.

Επισιτιστική Κρίση

Η ευρωπαϊκή ενεργειακή πολιτική έχει άμεσες συνέπειες στην ανάπτυξη και λειτουργία της γεωργίας και της καλλιέργειας αγαθών. Η τοποθέτηση φωτοβολταϊκών πάρκων, ΑΠΕ δηλαδή, σε πεδινές περιοχές που μέχρι σήμερα χρησιμοποιούνταν αποκλειστικά και μόνο για καλλιεργητική χρήση, φανερώνει την εγκληματική στρε-

ραγόμενο αγαθό. Όλα είχαν γίνει χρηματιστήριο και παζάρι, με τις διαμορφωμένες πελατειακές σχέσεις να συνθέτουν ένα άθλιο παζλ.

Συγκεκριμένες κυβερνητικές πολιτικές οδήγησαν στην τεράστια μείωση της παραγωγής σε φρούτα και αγαθά, τα οποία προσφέρουν επισιτιστική επάρκεια και ασφάλεια. Οι ξηροί καρποί, η σταφίδα, τα σύκα, που κάποτε βρίσκονταν πολύ ψηλά στη λίστα των παραγόμενων αγροτικών προϊόντων της Στατιστικής Υπηρεσίας σήμερα βολοδέρνουν στον πάτο. Αγαθά με υψηλή διατροφική αξία έχουν αντικατασταθεί με ανεπαρκή υποκατάστατά τους επειδή ευνοούνται οι πολυεθνικοί κολοσσοί. Η Ελληνική Βιομηχανία Ζάχαρης, η οποία έκλεισε χρεωκοπημένη λόγω του παρασιτικού μοντέλου που έχει εγκαθιδρύσει η ντόπια πολιτική ελίτ, ξανάνοιξε από ιδιώτη πριν από λίγα χρόνια ως συσκευαστήριο εισαγόμενης ζάχαρης. Ένα βασικό αγαθό επισιτιστικής ασφάλειας σε περιόδους κρίσης, για πρώτη φορά στα τελευταία εξήντα χρόνια εισάγεται εξολοκλήρου.

Ταυτόχρονα οι ανισότητες στην κατά κεφαλήν πρόσληψη θερμίδων είναι σημαντικές στον πλανήτη παρ' ότι η σπατάλη τροφίμων για τις «πλούσιες» χώρες είναι τεράστια και οι όποιες πολιτικές περιορισμού της που προβάλλονται δεν θα λύσουν το πρόβλημα διότι η κύρια αιτία είναι η αστική εξάπλωση και γιγάντωση, η απομάκρυνση από φυσικά και γεωργικά περιβάλλοντα και η εκτεταμένη χρήση εφοδιαστικής αλυσίδας. Είναι το επιβαλλόμενο **σύγχρονο μοντέλο επιβίωσης. Αστικό, ελεγχόμενο, επιτηρούμενο και καταναλωτικό**. Ορθή διαχείριση της όποιας πλεονασματικής τροφής γίνεται σωστά στην πηγή, εκεί δηλαδή που παράγονται τα αγαθά, όπου τίποτα δεν πάει χαμένο και επαναχρησιμοποιείται είτε στην εκτροφή ζώων ή ως κομπόστ για φυσικό λίπασμα. Λύσεις δεν προσφέρει κανένα σύστημα που σε ξεδιψά με νερό Κρήτης στον Έβρο! Έχει κατακλυστεί η ελληνική αγορά με εμφιαλωμέ-

επέκταση της βιολογικής γεωργίας στο 30% και ορθή ολοκληρωμένη διαχείριση. Το ένα δεν αναιρεί το άλλο. **Η διατροφική ανεπάρκεια που πιθανώς να υπάρξει λόγω της μείωσης των εισαγωγών και της μικρότερης απόδοσης των καλλιεργειών λόγω της υπολίπανσης, ίσως οδηγήσουν στο να ανοίξει η κερκόπορτα των μεταλλαγμένων.** Ίδωμεν...

Το μόνο βέβαιο είναι, ότι όσο οι κοινωνίες διευθύνονται κεντρικά και ιεραρχικά τόσο η διαχείριση των πάσης φύσεως κρίσεων θα γίνεται πρωταρχικά για το όφελος των ελίτ και των ανθρώπων της εξουσίας. Η μόνη στόχευση τους είναι η διατήρηση των προνομίων τους. Για εμάς είναι μια πολύ καλή «άσκηση εργασίας» για το πώς θα αποτινάξουμε τους σύγχρονους δυνάστες του ανθρώπινου είδους και το πώς μπορούμε να λύσουμε τα ενεργειακά και επισιτιστικά ζητήματα με σεβασμό προς το περιβάλλον, τη φύση και σε κάθε έμβιο ον. Είναι φανερό, ότι οι εξαρτήσεις βασικών αγαθών για την ανθρώπινη επιβίωση, όπως η ενέργεια, η τροφή και το νερό, όσο περισσότερο συσχετίζονται με κεντρικά σχεδιασμένες αποφάσεις και ιεραρχικές λειτουργίες τόσο τα προβλήματα σε περιόδους κρίσεως θα είναι τεράστια και δυσοίωνα. Η μελέτη ιστορικών περιόδων, όπου οι κοινωνίες είχαν να αντιμετωπίσουν έντονες κλιματικές κρίσεις, ξηρασίες και έντονα φαινόμενα που επηρέαζαν αρνητικά τις σοδειές τους, φανερώνουν την **ευρηματικότητα, την ευελιξία και την προσαρμογή ώστε να αποφευχθούν οι πολύ βαριές επιπτώσεις**, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις επιταχύνθηκαν κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές.

Όσο περισσότερο και πιο βαθιά γίνεται αντιληπτή η σάπια υπόσταση της κάθε εξουσίας και η ταυτόχρονη ανεπάρκειά της για την ανθρώπινη ευζωία, τόσο περισσότερο θα πλησιάζουμε στην απελευθέρωση του ανθρώπινου, και όχι μόνο, είδους.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΠΕΤΡΟΣ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΠΟΛΕΜΟ

και η ΑΠΑΝΤΗΣΗ στον Κροπότκιν από τον Alexander Berkman

[Διάφορες φήμες έχουν κυκλοφορήσει σχετικά με τη στάση του Πέτρου Κροπότκιν (Peter Kropotkin) απέναντι στον Ευρωπαϊκό Πόλεμο. Το περιοδικό *Μητέρα Γη** (*Mother Earth*) μέχρι στιγμής αγνόησε τις φήμες, περιμένοντας την άμεση απάντηση από τον ίδιο τον Κροπότκιν. Παρακάτω, αναπαράγουμε από το περιοδικό *London Freedom* την επιστολή του Κροπότκιν στον Σουηδό καθηγητή Gustav Steffen —ο οποίος είχε ζητήσει τη γνώμη του– συμπεριλαμβανομένων των προσθηκών που έκανε ο Κροπότκιν στις τρεις τελευταίες παραγράφους.]

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ:

Μου ζητάς τη γνώμη μου για τον πόλεμο. Την έχω εκφράσει σε πολλές περιπτώσεις στη Γαλλία και τα σημερινά γεγονότα, δυστυχώς, απλώς την ενισχύουν.

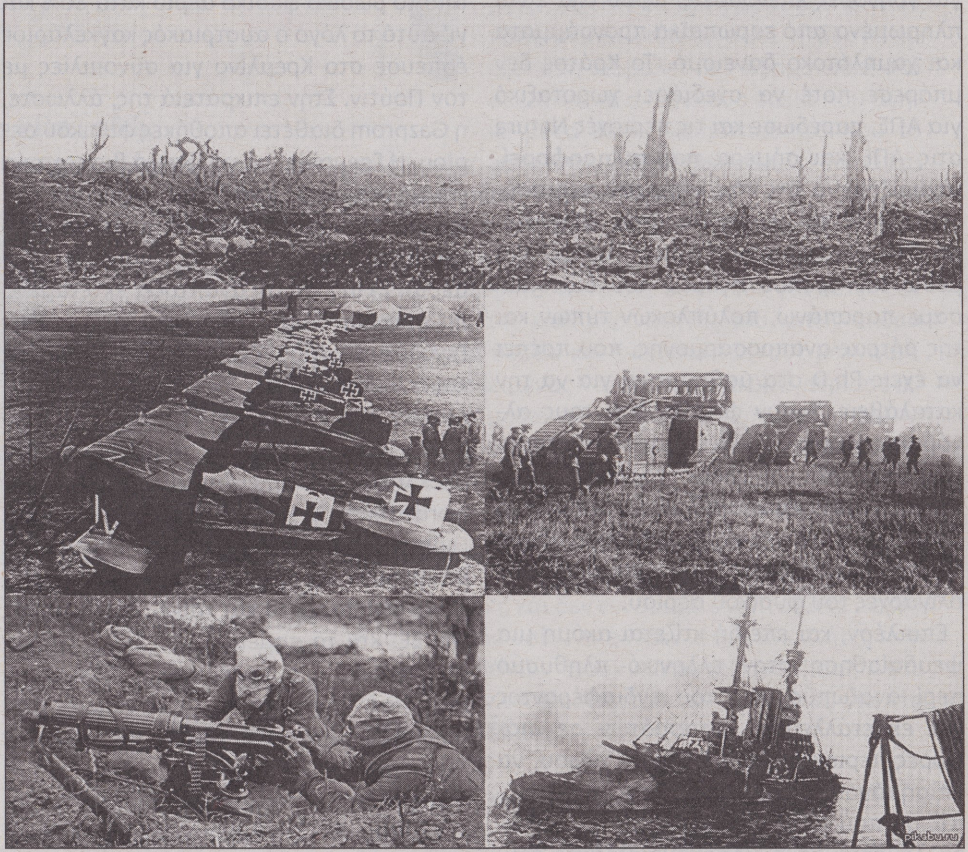
Θεωρώ ότι το καθήκον του καθενός που αγαπά τα ιδανικά της ανθρώπινης προόδου, και ιδιαίτερα εκείνα που χαράχτηκαν από τους ευρωπαίους προλετάριους στη σημαία της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων, είναι να κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του και ανάλογα με τις δυνατότητές του, για να συντρίψει την εισβολή των Γερμανών στη Δυτική Ευρώπη.

Η αιτία αυτού του πολέμου δεν ήταν η στάση της Ρωσίας απέναντι στο αυστριακό τελεσίγραφο, όπως η γερμανική κυβέρνηση, πιστή στις παραδόσεις του Βίσμαρκ,

νέων πολέμων, ανάπτυξη του πρωσικού μιλιταρισμού, στρατιωτικοποίηση όλης της Ευρώπης και θα φέρει ανακοπή κάθε κοινωνικής προόδου. Το ίδιο προέβλεψαν ο Μπακούνιν*** και ο Γκαριμπάλντι, –ο οποίος έσπευσε με τους εθελοντές του να πολεμήσει για τη Γαλλία αμέσως μόλις ανακηρύχθηκε η δημοκρατία–, και, όλοι οι εκπρόσωποι της προοδευτικής σκέψης της Ευρώπης.

Εμείς, που έχουμε εργαστεί στις διάφορες ομάδες, σοσιαλδημοκρατικές και αναρχικές, του μεγάλου σοσιαλιστικού κινήματος στην Ευρώπη, γνωρίζουμε πολύ καλά πώς η απειλή μιας γερμανικής εισβολής παρέλυσε όλα τα προηγμένα κινήματα στο Βέλγιο, τη Γαλλία και την Ελβετία, και ότι οι εργάτες γνώριζαν ότι τη στιγμή που θα ξεκινούσε μια εσωτερική πάλη σε αυτές τις χώρες, θα ακολουθούσε αμέσως η γερμανική εισβολή. Το Βέλγιο είχε προειδοποιηθεί για αυτό. Η Γαλλία το γνώριζε πολύ καλά χωρίς προειδοποίηση.

Οι Γάλλοι γνώριζαν ότι η πόλη Μετς, στην οποία οι Γερμανοί δεν είχαν φτιάξει απλά ένα φρούριο για την άμυνα του εδάφους που είχαν ιδιοποιηθεί, αλλά ένα οχυρωμένο στρατόπεδο για επιθετικούς σκοπούς, βρισκόταν σε απόσταση μικρότερη των δέκα ημερών από το Παρίσι, και ότι την ημέρα της κήρυξης του πολέμου (ή ακόμη και πριν από αυτήν την ημέρα) ένας στρατός 250.000 ανδρών θα μπορούσε να

κατά των αντιδράσεων. Ο πρωσικός μιλιταρισμός, ο απατηλός θεσμός της λαϊκής εκπροσώπησης που προσέφερε το γερμανικό Ράιχσταγκ και τα φεουδαρχικά χωρισμένα τμήματα της γερμανικής αυτοκρατορίας, καθώς και η κακομεταχείριση των υπο-

η πρωτεύουσα της Ιταλίας. Ας μην ξεχνάμε τις αντιδραστικές συμβουλές που έδωσε ο Γουλιέλμος Α΄ στον Αλέξανδρο Γ΄ το 1881 και την υποστήριξη που έδωσε ο γιος του στον Νικόλαο Β΄ το 1905. Μην λησμονούμε, επίσης, ότι η Γαλλία χορήγησε στη

από τον Alexander Berkman

[Διάφορες φήμες έχουν κυκλοφορήσει σχετικά με τη στάση του Πέτρου Κροπότκιν (Peter Kropotkin) απέναντι στον Ευρωπαϊκό Πόλεμο. Το περιοδικό *Μητέρα Γη** (*Mother Earth*) μέχρι στιγμής αγνόησε τις φήμες, περιμένοντας την άμεση απάντηση από τον ίδιο τον Κροπότκιν. Παρακάτω, αναπαράγουμε από το περιοδικό *London Freedom* την επιστολή του Κροπότκιν στον Σουηδό καθηγητή Gustav Steffen —ο οποίος είχε ζητήσει τη γνώμη του– συμπεριλαμβανομένων των προσθηκών που έκανε ο Κροπότκιν στις τρεις τελευταίες παραγράφους.]

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ:

Μου ζητάς τη γνώμη μου για τον πόλεμο. Την έχω εκφράσει σε πολλές περιπτώσεις στη Γαλλία και τα σημερινά γεγονότα, δυστυχώς, απλώς την ενισχύουν.

Θεωρώ ότι το καθήκον του καθενός που αγαπά τα ιδανικά της ανθρώπινης προόδου, και ιδιαίτερα εκείνα που χαράχτηκαν από τους ευρωπαίους προλετάριους στη σημαία της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων, είναι να κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του και ανάλογα με τις δυνατότητές του, για να συντρίψει την εισβολή των Γερμανών στη Δυτική Ευρώπη.

Η αιτία αυτού του πολέμου δεν ήταν η στάση της Ρωσίας απέναντι στο αυστριακό τελεσίγραφο, όπως η γερμανική κυβέρνηση, πιστή στις παραδόσεις του Βίσμαρκ, προσπάθησε να τα παρουσιάσει. *Ήδη από την 19η Ιουλίου* ήταν γνωστό στους Δυτικοευρωπαίους πολιτικούς ότι η γερμανική κυβέρνηση είχε, οπωσδήποτε, αποφασίσει να κηρύξει τον πόλεμο. Το αυστριακό τελεσίγραφο ήταν η αφορμή και όχι η αιτία αυτής της απόφασης. Είχαμε, έτσι, μια επανάληψη του γνωστού κόλπου του Βίσμαρκ του 1870**.

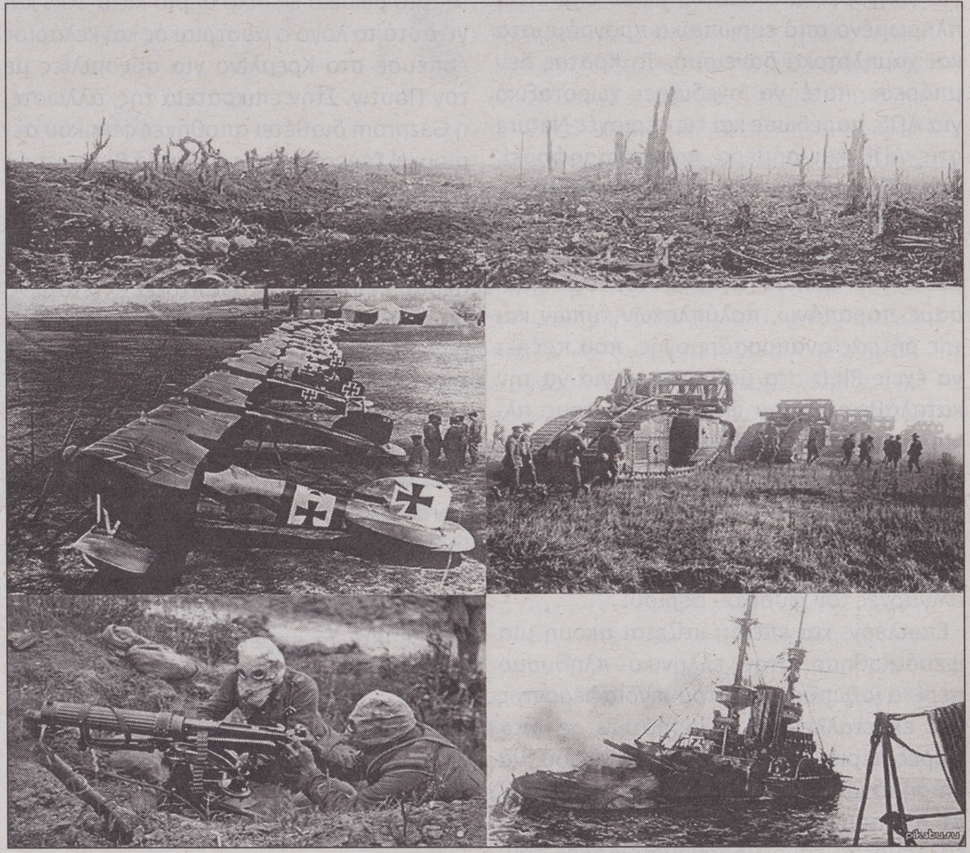
Η αιτία του παρόντος πολέμου μπορεί να ανιχνευθεί στον πόλεμο του 1870-(')71 και τις συνέπειές του. Αυτές οι συνέπειες είχαν ήδη προβλεφθεί από το 1871 από νέων πολέμων, ανάπτυξη του πρωσικού μιλιταρισμού, στρατιωτικοποίηση όλης της Ευρώπης και θα φέρει ανακοπή κάθε κοινωνικής προόδου. Το ίδιο προέβλεψαν ο Μπακούνιν*** και ο Γκαριμπάλντι, –ο οποίος έσπευσε με τους εθελοντές του να πολεμήσει για τη Γαλλία αμέσως μόλις ανακηρύχθηκε η δημοκρατία–, και, όλοι οι εκπρόσωποι της προοδευτικής σκέψης της Ευρώπης.

Εμείς, που έχουμε εργαστεί στις διάφορες ομάδες, σοσιαλδημοκρατικές και αναρχικές, του μεγάλου σοσιαλιστικού κινήματος στην Ευρώπη, γνωρίζουμε πολύ καλά πώς η απειλή μιας γερμανικής εισβολής παρέλυσε όλα τα προηγμένα κινήματα στο Βέλγιο, τη Γαλλία και την Ελβετία, και ότι οι εργάτες γνώριζαν ότι τη στιγμή που θα ξεκινούσε μια εσωτερική πάλη σε αυτές τις χώρες, θα ακολουθούσε αμέσως η γερμανική εισβολή. Το Βέλγιο είχε προειδοποιηθεί για αυτό. Η Γαλλία το γνώριζε πολύ καλά χωρίς προειδοποίηση.

Οι Γάλλοι γνώριζαν ότι η πόλη Μετς, στην οποία οι Γερμανοί δεν είχαν φτιάξει απλά ένα φρούριο για την άμυνα του εδάφους που είχαν ιδιοποιηθεί, αλλά ένα οχυρωμένο στρατόπεδο για επιθετικούς σκοπούς, βρισκόταν σε απόσταση μικρότερη των δέκα ημερών από το Παρίσι, και ότι την ημέρα της κήρυξης του πολέμου (ή ακόμη και πριν από αυτήν την ημέρα) ένας στρατός 250.000 ανδρών θα μπορούσε να κατευθυνθεί από την Μετς εναντίον του Παρισιού, με όλο το πυροβολικό και τα παρελκόμενά του.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες μια χώρα δεν μπορεί να είναι ελεύθερη, και η Γαλλία δεν ήταν ελεύθερη να αναπτυχθεί, όπως ακριβώς και η Βαρσοβία δεν είναι ελεύθερη κάτω από τα όπλα του ρωσικού φρουρίου και των γύρω οχυρών που το περιβάλλουν, το ίδιο και το Βελιγράδι δεν ήταν ελεύθερο κάτω από τα αυστριακά όπλα του Σεμλίνου στο κάστρο του Zemun.

Από το 1871 η Γερμανία είχε γίνει μόνι-

κατά των αντιδράσεων. Ο πρωσικός μιλιταρισμός, ο απατηλός θεσμός της λαϊκής εκπροσώπησης που προσέφερε το γερμανικό Ράιχσταγκ και τα φεουδαρχικά χωρισμένα τμήματα της γερμανικής αυτοκρατορίας, καθώς και η κακομεταχείριση των υποταγμένων εθνοτήτων στην Αλσατία, και ιδιαίτερα στην Πρωσική Πολωνία, όπου οι Πολωνοί είχαν τον τελευταίο καιρό εξίσου άσχημη μεταχείριση όπως και στη Ρωσία —χωρίς να υπάρχει κάποια διαμαρτυρία από τα μεγάλα πολιτικά κόμματα— αυτοί οι καρποί του γερμανικού ιμπεριαλισμού ήταν τα μαθήματα που η σύγχρονη Γερμανία, η Γερμανία του Βίσμαρκ, δίδαξε στους γείτονές της και, κυρίως, τον ρωσικό απολυταρχισμό. Θα είχε διατηρηθεί η απολυταρχία τόσο πολύ στη Ρωσία, και θα τολμούσε ποτέ αυτός ο απολυταρχισμός

η πρωτεύουσα της Ιταλίας. Ας μην ξεχνάμε τις αντιδραστικές συμβουλές που έδωσε ο Γουλιέλμος Α΄ στον Αλέξανδρο Γ΄ το 1881 και την υποστήριξη που έδωσε ο γιος του στον Νικόλαο Β΄ το 1905. Μην λησμονούμε, επίσης, ότι η Γαλλία χορήγησε στη ρωσική αυτοκρατορία το δάνειο του 1906, επειδή είδε ότι εάν η Ρωσία δεν κατάφερνε αναδιοργανώσει τις δυνάμεις της μετά την ήττα της Μαντζουρίας, θα ήταν καταδικασμένη να τεμαχιστεί από Γερμανία, Ιταλία και Αυστρία που ενώθηκαν εναντίον της. Τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων έχουν ήδη αποδείξει πόσο βάσιμες ήταν αυτές οι ανησυχίες.

Τα τελευταία σαράντα τρία χρόνια απετέλεσαν μια επιβεβαίωση αυτού που έγραψε ο Μπακούνιν το 1871, ότι δηλαδή, εάν εξαφανιστεί η γαλλική επιρροή από την

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ:

Μου ζητάς τη γνώμη μου για τον πόλεμο. Την έχω εκφράσει σε πολλές περιπτώσεις στη Γαλλία και τα σημερινά γεγονότα, δυστυχώς, απλώς την ενισχύουν.

Θεωρώ ότι το καθήκον του καθενός που αγαπά τα ιδανικά της ανθρώπινης προόδου, και ιδιαίτερα εκείνα που χαράχτηκαν από τους ευρωπαίους προλετάριους στη σημαία της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων, είναι να κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του και ανάλογα με τις δυνατότητές του, για να συντρίψει την εισβολή των Γερμανών στη Δυτική Ευρώπη.

Η αιτία αυτού του πολέμου δεν ήταν η στάση της Ρωσίας απέναντι στο αυστριακό τελεσίγραφο, όπως η γερμανική κυβέρνηση, πιστή στις παραδόσεις του Βίσμαρκ, προσπάθησε να τα παρουσιάσει. *Ήδη από την 19η Ιουλίου* ήταν γνωστό στους Δυτικοευρωπαίους πολιτικούς ότι η γερμανική κυβέρνηση είχε, οπωσδήποτε, αποφασίσει να κηρύξει τον πόλεμο. Το αυστριακό τελεσίγραφο ήταν η αφορμή και όχι η αιτία αυτής της απόφασης. Είχαμε, έτσι, μια επανάληψη του γνωστού κόλπου του Βίσμαρκ του 1870**.

Η αιτία του παρόντος πολέμου μπορεί να ανιχνευθεί στον πόλεμο του 1870-(')71 και τις συνέπειές του. Αυτές οι συνέπειες είχαν ήδη προβλεφθεί από το 1871 από τους Λίμπνεχτ (Liebknecht) και Μπέμπελ (Bebel), όταν διαμαρτυρήθηκαν για την προσάρτηση της Αλσατίας και τμημάτων της Λωρραίνης στη γερμανική αυτοκρατορία – για την συγκεκριμένη διαμαρτυρία πήγαν δύο χρόνια φυλακή. Προέβλεψαν, τότε, ότι αυτή η προσάρτηση θα γίνει αιτία

* Αναρχική εφημερίδα που κυκλοφόρησε από το 1906 ως το 1917 από τους Αλεξάντερ Μπέργκμαν και την Έμμα Γκόλντμαν.

** Εννοώ το παραποιημένο «τηλεγράφημα», το οποίο δημοσίευσε για να κάνει τον κόσμο να πιστέψει ότι ήταν οι Γάλλοι που ήταν η αιτία του πολέμου. Αργότερα, ο ίδιος καυχήθηκε για αυτό το κόλπο.

τος στην Ευρώπη, γνωρίζουμε πολύ καλά πώς η απειλή μιας γερμανικής εισβολής παρέλυσε όλα τα προηγμένα κινήματα στο Βέλγιο, τη Γαλλία και την Ελβετία, και ότι οι εργάτες γνώριζαν ότι τη στιγμή που θα ξεκινούσε μια εσωτερική πάλη σε αυτές τις χώρες, θα ακολουθούσε αμέσως η γερμανική εισβολή. Το Βέλγιο είχε προειδοποιηθεί για αυτό. Η Γαλλία το γνώριζε πολύ καλά χωρίς προειδοποίηση.

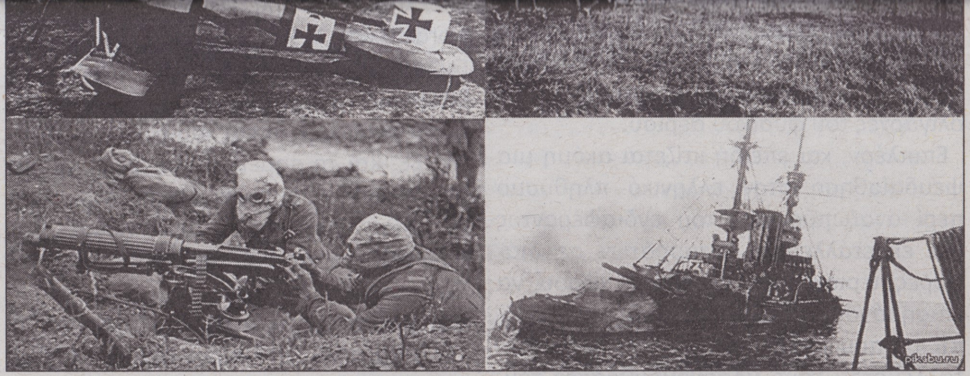
Οι Γάλλοι γνώριζαν ότι η πόλη Μετς, στην οποία οι Γερμανοί δεν είχαν φτιάξει απλά ένα φρούριο για την άμυνα του εδάφους που είχαν ιδιοποιηθεί, αλλά ένα οχυρωμένο στρατόπεδο για επιθετικούς σκοπούς, βρισκόταν σε απόσταση μικρότερη των δέκα ημερών από το Παρίσι, και ότι την ημέρα της κήρυξης του πολέμου (ή ακόμη και πριν από αυτήν την ημέρα) ένας στρατός 250.000 ανδρών θα μπορούσε να κατευθυνθεί από την Μετς εναντίον του Παρισιού, με όλο το πυροβολικό και τα παρελκόμενά του.

Κάτω από τέτοιες συνθήκες μια χώρα δεν μπορεί να είναι ελεύθερη, και η Γαλλία δεν ήταν ελεύθερη να αναπτυχθεί, όπως ακριβώς και η Βαρσοβία δεν είναι ελεύθερη κάτω από τα όπλα του ρωσικού φρουρίου και των γύρω οχυρών που το περιβάλλουν, το ίδιο και το Βελιγράδι δεν ήταν ελεύθερο κάτω από τα αυστριακά όπλα του Σεμλίνου στο κάστρο του Zemun.

Από το 1871 η Γερμανία είχε γίνει μόνιμος κίνδυνος για την ευρωπαϊκή πρόοδο. Όλες οι χώρες αναγκάστηκαν να καθιερώσουν υποχρεωτική στρατιωτική θητεία σύμφωνα με τα πρότυπα της Γερμανίας και να διατηρήσουν τεράστιους στρατούς. Όλοι ζούσαν υπό την απειλή μιας ξαφνικής εισβολής.

Επιπροσθέτως, για την ανατολική Ευρώπη, και ειδικά για τη Ρωσία, η Γερμανία ήταν το κυρίως στήριγμα και η προστασία

*** Στα «*Lettres à un français*» και «*L'empire Knouto-Germanique, et la révolution sociale*», που δημοσιεύονται τώρα στον τόμο. ii. του έργου του (Παρίσι) (P.-V. stock).

κατά των αντιδράσεων. Ο πρωσικός μιλιταρισμός, ο απατηλός θεσμός της λαϊκής εκπροσώπησης που προσέφερε το γερμανικό Ράιχσταγκ και τα φεουδαρχικά χωρισμένα τμήματα της γερμανικής αυτοκρατορίας, καθώς και η κακομεταχείριση των υποταγμένων εθνοτήτων στην Αλσατία, και ιδιαίτερα στην Πρωσική Πολωνία, όπου οι Πολωνοί είχαν τον τελευταίο καιρό εξίσου άσχημη μεταχείριση όπως και στη Ρωσία —χωρίς να υπάρχει κάποια διαμαρτυρία από τα μεγάλα πολιτικά κόμματα— αυτοί οι καρποί του γερμανικού ιμπεριαλισμού ήταν τα μαθήματα που η σύγχρονη Γερμανία, η Γερμανία του Βίσμαρκ, δίδαξε στους γείτονές της και, κυρίως, τον ρωσικό απολυταρχισμό. Θα είχε διατηρηθεί η απολυταρχία τόσο πολύ στη Ρωσία, και θα τολμούσε ποτέ αυτός ο απολυταρχισμός να κακομεταχειριστεί την Πολωνία και τη Φινλανδία με τέτοιον τρόπο, δεν αναπαρήγαγε το παράδειγμα της δήθεν «πολιτισμένης Γερμανίας» και αν δεν υπήρχε η βεβαιότητα ότι είχε την στήριξη της Γερμανίας;

Ας μην ξεχνάμε την οικειότητα που υπήρχε μεταξύ του τσάρου Αλέξανδρου Β΄ και του αυτοκράτορα Γουλιέλμου Α΄, το κοινό μίσος που επέδειξαν προς την Γαλλία, λόγω των προσπαθειών της να απελευθερώσει την Ιταλία, καθώς και την αντίθεσή τους απέναντι στους ίδιους τους Ιταλούς, όταν το 1860 έδιωξαν τους Αυστριακούς ηγεμόνες από την Φλωρεντία, την Πάρμα και την Μόντενα, και η Φλωρεντία έγινε η πρωτεύουσα της Ιταλίας. Ας μην ξεχνάμε τις αντιδραστικές συμβουλές που έδωσε ο Γουλιέλμος Α΄ στον Αλέξανδρο Γ΄ το 1881 και την υποστήριξη που έδωσε ο γιος του στον Νικόλαο Β΄ το 1905. Μην λησμονούμε, επίσης, ότι η Γαλλία χορήγησε στη ρωσική αυτοκρατορία το δάνειο του 1906, επειδή είδε ότι εάν η Ρωσία δεν κατάφερνε αναδιοργανώσει τις δυνάμεις της μετά την ήττα της Μαντζουρίας, θα ήταν καταδικασμένη να τεμαχιστεί από Γερμανία, Ιταλία και Αυστρία που ενώθηκαν εναντίον της. Τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων έχουν ήδη αποδείξει πόσο βάσιμες ήταν αυτές οι ανησυχίες.

Τα τελευταία σαράντα τρία χρόνια απετέλεσαν μια επιβεβαίωση αυτού που έγραψε ο Μπακούνιν το 1871, ότι δηλαδή, εάν εξαφανιστεί η γαλλική επιρροή από την Ευρώπη, η ανάπτυξη της Ευρώπης θα οπισθοδρομούσε για μισό αιώνα. Είναι πλέον προφανές ότι αν η παρούσα εισβολή στο Βέλγιο και τη Γαλλία δεν εμποδιστεί από την κοινή προσπάθεια όλων των εθνών της Ευρώπης, θα έχουμε ακόμη μισό, ή και περισσότερο, αιώνα ευρύτερων αναταραχών.

Τα τελευταία σαράντα χρόνια, ένας γαλλογερμανικός πόλεμος αιωρείται ως απειλή πάνω από την Ευρώπη. Ο Βίσμαρκ δεν ικανοποιήθηκε με τη συντριπτική ήττα που προκλήθηκε στη Γαλλία. Διαπίστωσε ότι ανάρρωνε πολύ γρήγορα από τις πληγές της. Μετάνιωσε που δεν προσάρτησε

την επαρχία της Καμπανίας και το ότι δεν έλαβε ως αποζημίωση δεκαπέντε δισεκατομμύρια φράγκα αντί των πέντε δισεκατομμυρίων. Σε τρεις διαφορετικές περιπτώσεις ο Αλέξανδρος Β΄ και ο Αλέξανδρος Γ΄ χρειάστηκε να παρέμβουν για να αποτρέψουν τους Γερμανούς ιμπεριαλιστές να επιτεθούν στη Γαλλία για άλλη μια φορά. Και τη στιγμή που άρχισαν να νιώθουν τους εαυτούς τους ισχυρούς ως θαλάσσια δύναμη, οι Γερμανοί έβαλαν στόχο να καταστρέψουν τη θαλάσσια δύναμη της Βρετανίας, για να εδραιωθούν ισχυρά στις νότιες ακτές της Μάγχης και να απειλήσουν την Αγγλία με εισβολή. Τα ερπετά του γερμανικού τύπου ισχυρίζονται ότι στέλνοντας τις άγριες ορδές τους να λεηλατήσουν και να κάψουν τις πόλεις του Βελγίου και της Γαλλίας πολεμούν τη Ρωσία. Αλλά ελπίζω να μην υπάρχει κάποιος τόσο ανόητος ώστε να πιστέψει αυτόν τον παραλογισμό. Οι γερμανοί, ξεκάθαρα, θέλουν να κυριεύσουν το Βέλγιο και τη Γαλλία και πολεμούν την Αγγλία.

Σκοπός τους είναι να αναγκάσουν την Ολλανδία να γίνει μέρος της γερμανικής αυτοκρατορίας, έτσι ώστε τα περάσματα πού οδηγούν από τον Ινδικό Ωκεανό στον Ειρηνικό, που τώρα βρίσκονται υπό την κατοχή των Ολλανδών, να περάσουν στα χέρια των Γερμανών. Να καταλάβουν την Αμβέρσα και το Καλαί· να προσαρτήσουν το ανατολικό τμήμα του Βελγίου, καθώς και την γαλλική επαρχία της Καμπανίας, έτσι ώστε να βρίσκονται σε απόσταση λίγων ημερών από την πρωτεύουσα της Γαλλίας. Αυτό ήταν το όνειρο των Γερμανών «Καϊζεριστών» από την εποχή του Βίσμαρκ, πολύ πριν υπάρξει η προσέγγιση μεταξύ Γαλλίας και Ρωσίας, και αυτό παραμένει το όνειρό τους.

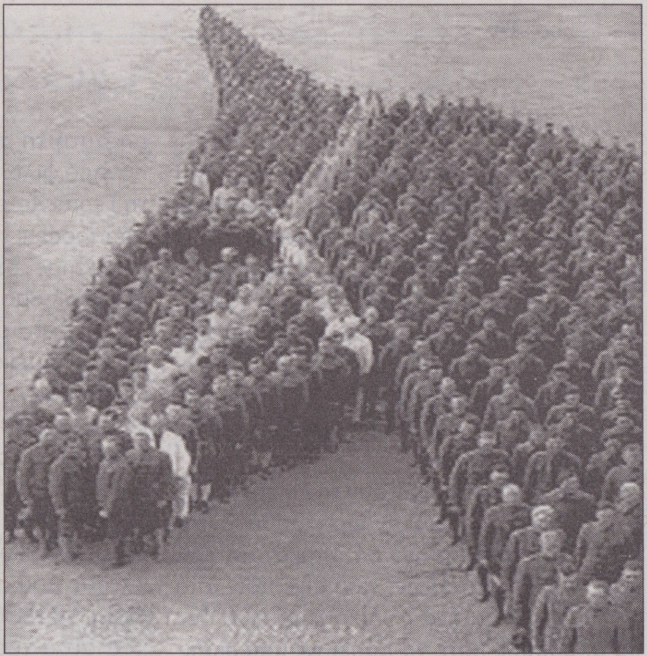
Το 1866, όταν η Γερμανία άπλωσε τα χέρια της πάνω στη Δανία και προσάρτησε την επαρχία του Σλέσβιχ-Χολστάιν, δεν το έκανε για να πολεμήσει την Ρωσία. Δεν σπάσει τον Ιούνιο του 1911— το γνωρίζαμε καλά εδώ. Θα είχε ξεσπάσει το προηγούμενο καλοκαίρι, αν η Γερμανία ήταν έτοιμη. Τον περασμένο Φεβρουάριο, ο ερχομός του σημερινού πολέμου ήταν τόσο προφανής που, βρισκόμενος στη Μπορντιγκέρα, είπα στους Γάλλους φίλους μου ότι ήταν ανόητο εκ μέρους τους να αντιταχθούν στον στρατιωτικό νόμο για την τρίχρονη στρατιωτική θητεία, καθώς, την ίδια ώρα, η Γερμανία προετοιμαζόταν έντονα για πόλεμο. Και συμβούλεψα τους Ρώσους φίλους μου να μην καθυστερήσουν πολύ τα ποτίσματα στα γερμανικά χωράφια, γιατί ο πόλεμος θα άρχιζε μόλις οι καλλιέργειες θα ήταν έτοιμες σε Γαλλία και Ρωσία. Στην πραγματικότητα, μόνο όσοι έθαβαν το κεφάλι τους στην άμμο, σαν στρουθοκάμηλοι, μπορούσαν να συνεχίσουν κάνοντας πως δεν το βλέπουν.

Τώρα μάθαμε τι θέλει η Γερμανία, πόσο εκτεταμένες είναι οι φιλοδοξίες της, πόσο έντονες και λεπτομερείς είναι οι προετοιμασίες της για αυτόν τον πόλεμο και τι είδους «εξέλιξη» πρέπει να περιμένουμε από τους Γερμανούς αν νικήσουν. Τα όνειρά τους για κατάκτηση, τα έχουν αναλύσει ο ίδιος ο Γερμανός αυτοκράτορας, ο γιος του και ο καγκελάριός του. Και έτσι, τώρα ακούσαμε όχι μόνο τι μπορεί να πει ένας μεθυσμένος Γερμανός υπολοχαγός ή στρατηγός για να δικαιολογήσει τις θηριωδίες που διαπράχθηκαν στο Βέλγιο από τις γερμανικές ορδές, αλλά και ένας ηγέτης του γερμανικού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, ο Dr. Sudekum, κατόπιν εντολής του κόμματός του, στους εργάτες της Σουηδίας και της Ιταλίας· ο συγκεκριμένος είχε το θράσος να δικαιολογήσει τις βαρβαρότητες που διέπραξαν οι Γερμανοί Ούννοι σε βελγικά χωριά και πόλεις: είπε ότι διέπραξαν αυτές τις φρικαλεότητες επειδή οι κάτοικοι είχαν πυροβολήσει κατά των εισβολέων για να υπερασπιστούν την πε- Γερμανίας, θα προσαρτηθεί τη στιγμή που θα τολμήσει να μην υπηρετήσει τα επιθετικά σχέδια των Γερμανών, τα οποία είναι βέβαιο ότι επεκτείνονται, όπως έχουν επεκταθεί μετά τις επιτυχίες του 1871.

Ανατολική Γαλλία — προσαρτημένη στη Γερμανία, της οποίας τα νέα φρούρια θα βρίσκονται εντός δύο ή τριών ημερών πορείας από το Παρίσι. Η Γαλλία θα βρίσκεται έτσι στο έλεος της Γερμανίας για τα επόμενα πενήντα χρόνια. Όλες οι γαλλικές αποικίες –Μαρόκο, Αλγέρι, Τόνκιν–θα καταληφθούν από τη Γερμανία: «Δεν έχουμε αποικίες που να αξίζουν ούτε δύο πένες: πρέπει να τις κάνουμε δικές μας», είπε πρόσφατα ο μεγαλύτερος γιος του Γουλιέλμου. Είναι τόσο απλό — και τόσο ειλικρινές!

Έχοντας στην ανοικτή θάλασσα μια σειρά από γερμανικά στρατιωτικά λιμάνια κατά μήκος της νότιας ακτής της Μάγχης και της Βόρειας Θάλασσας, ποια θα μπορούσε να είναι η τύχη του Ηνωμένου Βασιλείου παρά μια ζωή που θα διέπεται εξ ολοκλήρου από την ιδέα ενός νέου πολέμου που θα γίνει για να σταματήσει η μόνιμη απειλή μιας εισβολής – μια εισβολή, τώρα, δεν θα είναι πλέον αδύνατη, καθώς ο επιτιθέμενος θα είχε στην υπηρεσία του μεγάλα σκάφη, υποβρύχια και αεροσκάφη;

Η Φινλανδία –γίνεται γερμανική επαρχία. Η Γερμανία δουλεύει για να γίνει αυτό από 1883 και τα πρώτα της βήματα στην παρούσα εκστρατεία δείχνουν πού στοχεύει. Η Πολωνία—αναγκάστηκε να εγκαταλείψει οριστικά όλα τα όνειρα

Στρατιώτες τιμούν τα άλογα του πολέμου.

λούνται να κατακτηθούν από τη Γερμανία και ολόκληρος ο πολιτισμός της Ευρώπης απειλείται από την σιδηρογροθιά της. Ας αντιμετωπίσουμε πρώτα αυτόν τον κίνδυνο.

Όσον αφορά το επόμενο, υπάρχει κάποιος που δεν σκέφτηκε ότι ο σημερινός πόλεμος, στον οποίο όλα τα κόμματα στη Ρωσία ξεσηκώθηκαν ομόφωνα ενάντια στον κοινό εχθρό, θα καταστήσει αδύνατη την επιστροφή στην παλιά απολυταρχία; Και τότε, όσοι ακολούθησαν με συνέπεια το επαναστατικό κίνημα της Ρωσίας του 1905, σίγουρα γνωρίζουν ποιες ήταν οι ιδέες που κυριάρχησαν στην Πρώτη και τη

συνέχεια στη σελ. 14

τους εαυτούς τους ισχυρούς ως θαλάσσια δύναμη, οι Γερμανοί έβαλαν στόχο να καταστρέψουν τη θαλάσσια δύναμη της Βρετανίας, για να εδραιωθούν ισχυρά στις νότιες ακτές της Μάγχης και να απειλήσουν την Αγγλία με εισβολή. Τα ερπετά του γερμανικού τύπου ισχυρίζονται ότι στέλνοντας τις άγριες ορδές τους να λεηλατήσουν και να κάψουν τις πόλεις του Βελγίου και της Γαλλίας πολεμούν τη Ρωσία. Αλλά ελπίζω να μην υπάρχει κάποιος τόσο ανόητος ώστε να πιστέψει αυτόν τον παραλογισμό. Οι γερμανοί, ξεκάθαρα, θέλουν να κυριεύσουν το Βέλγιο και τη Γαλλία και πολεμούν την Αγγλία.

Σκοπός τους είναι να αναγκάσουν την Ολλανδία να γίνει μέρος της γερμανικής αυτοκρατορίας, έτσι ώστε τα περάσματα που οδηγούν από τον Ινδικό Ωκεανό στον Ειρηνικό, που τώρα βρίσκονται υπό την κατοχή των Ολλανδών, να περάσουν στα χέρια των Γερμανών. Να καταλάβουν την Αμβέρσα και το Καλαί· να προσαρτήσουν το ανατολικό τμήμα του Βελγίου, καθώς και την γαλλική επαρχία της Καμπανίας, έτσι ώστε να βρίσκονται σε απόσταση λίγων ημερών από την πρωτεύουσα της Γαλλίας. Αυτό ήταν το όνειρο των Γερμανών «Καϊζεριστών» από την εποχή του Βίσμαρκ, πολύ πριν υπάρξει η προσέγγιση μεταξύ Γαλλίας και Ρωσίας, και αυτό παραμένει το όνειρό τους.

Το 1866, όταν η Γερμανία άπλωσε τα χέρια της πάνω στη Δανία και προσάρτησε την επαρχία του Σλέσβιχ-Χολστάιν, δεν το έκανε για να πολεμήσει την Ρωσία. Δεν ήταν εναντίον της Ρωσίας, αλλά κατά της Γαλλίας και της Αγγλίας, όταν η Γερμανία δημιούργησε την τεράστια ναυτική της δύναμη, όταν έσκαψε και οχύρωσε το κανάλι του Κιέλου (σ.τ.μ. γνωστό και ως κανάλι του Κάιζερ Γουλιέλμου) και κατασκεύασε το στρατιωτικό λιμάνι του Βίλχεμσχαφεν, απ' όπου μπορούσε να προετοιμαστεί μια εισβολή στην Αγγλία ή μια επιδρομή στη Βρέστη και το Χερβούργο με πλήρη ασφάλεια και μυστικότητα. Η ιστορία της μάχης της Ρωσίας στις πεδιάδες της Γαλλίας και του Βελγίου, η οποία επαναλαμβάνεται τώρα από τον γερμανικό Τύπο, έχει επινοηθεί για εξαγωγή στη Σουηδία και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Όμως, δεν υπάρχει ούτε ένας έξυπνος άνθρωπος ακόμα και στην

στρατιωτική θητεία, καθώς, την ίδια ώρα, η Γερμανία προετοιμαζόταν έντονα για πόλεμο. Και συμβούλεψα τους Ρώσους φίλους μου να μην καθυστερήσουν πολύ τα ποτίσματα στα γερμανικά χωράφια, γιατί ο πόλεμος θα άρχιζε μόλις οι καλλιέργειες θα ήταν έτοιμες σε Γαλλία και Ρωσία. Στην πραγματικότητα, μόνο όσοι έθαβαν το κεφάλι τους στην άμμο, σαν στρουθοκάμηλοι, μπορούσαν να συνεχίσουν κάνοντας πως δεν το βλέπουν.

Τώρα μάθαμε τι θέλει η Γερμανία, πόσο εκτεταμένες είναι οι φιλοδοξίες της, πόσο έντονες και λεπτομερείς είναι οι προετοιμασίες της για αυτόν τον πόλεμο και τι είδους «εξέλιξη» πρέπει να περιμένουμε από τους Γερμανούς αν νικήσουν. Τα όνειρά τους για κατάκτηση, τα έχουν αναλύσει ο ίδιος ο Γερμανός αυτοκράτορας, ο γιος του και ο καγκελάριός του. Και έτσι, τώρα ακούσαμε όχι μόνο τι μπορεί να πει ένας μεθυσμένος Γερμανός υπολοχαγός ή στρατηγός για να δικαιολογήσει τις θηριωδίες που διαπράχθηκαν στο Βέλγιο από τις γερμανικές ορδές, αλλά και ένας ηγέτης του γερμανικού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, ο Dr. Sudekum, κατόπιν εντολής του κόμματός του, στους εργάτες της Σουηδίας και της Ιταλίας· ο συγκεκριμένος είχε το θράσος να δικαιολογήσει τις βαρβαρότητες που διέπραξαν οι Γερμανοί Ούννοι σε βελγικά χωριά και πόλεις: είπε ότι διέπραξαν αυτές τις φρικαλεότητες επειδή οι κάτοικοι είχαν πυροβολήσει κατά των εισβολέων για να υπερασπιστούν την περιοχή τους!! Για έναν Γερμανό σοσιαλδημοκράτη αυτό είναι αρκετό! Όταν ο Ναπολέων ο Γ' έδωσε την ίδια δικαιολογία για να λογοδοτήσει για τους πυροβολισμούς κατά των Παριζιάνων την ημέρα του πραξικοπήματός του, όλη η Ευρώπη τον ονόμασε αχρείο. Τώρα αναπαράγεται η ίδια δικαιολογία για απείρως πιο αποτρόπαιες φρικαλεότητες, από έναν Γερμανό μαθητή του Μαρξ!

Αυτό μας δίνει το μέτρο εκφυλισμού του έθνους τα τελευταία σαράντα χρόνια.

Και τώρα ας φανταστεί ο καθένας μας ποιες θα ήταν οι συνέπειες αν η Γερμανία έβγαινε νικήτρια από αυτόν τον πόλεμο.

Η Ολλανδία —αναγκασμένη να ενταχθεί στη γερμανική αυτοκρατορία, επειδή κρα-

εξαρτημένη στη Γερμανία, της οποίας τα νέα φρούρια θα βρίσκονται εντός δύο ή τριών ημερών πορείας από το Παρίσι. Η Γαλλία θα βρίσκεται έτσι στο έλεος της Γερμανίας για τα επόμενα πενήντα χρόνια. Όλες οι γαλλικές αποικίες –Μαρόκο, Αλγέρι, Τόνκιν–θα καταληφθούν από τη Γερμανία: «Δεν έχουμε αποικίες που να αξίζουν ούτε δύο πένες: πρέπει να τις κάνουμε δικές μας», είπε πρόσφατα ο μεγαλύτερος γιος του Γουλιέλμου. Είναι τόσο απλό — και τόσο ειλικρινές!

Έχοντας στην ανοικτή θάλασσα μια σειρά από γερμανικά στρατιωτικά λιμάνια κατά μήκος της νότιας ακτής της Μάγχης και της Βόρειας Θάλασσας, ποια θα μπορούσε να είναι η τύχη του Ηνωμένου Βασιλείου παρά μια ζωή που θα διέπεται εξ ολοκλήρου από την ιδέα ενός νέου πολέμου που θα γίνει για να σταματήσει η μόνιμη απειλή μιας εισβολής – μια εισβολή, τώρα, δεν θα είναι πλέον αδύνατη, καθώς ο επιτιθέμενος θα είχε στην υπηρεσία του μεγάλα σκάφη, υποβρύχια και αεροσκάφη;

Η Φινλανδία –γίνεται γερμανική επαρχία. Η Γερμανία δουλεύει για να γίνει αυτό από 1883 και τα πρώτα της βήματα στην παρούσα εκστρατεία δείχνουν πού στοχεύει. Η Πολωνία—αναγκάστηκε να εγκαταλείψει οριστικά όλα τα όνειρα για εθνική ανεξαρτησία. Δεν φέρονται τώρα οι ηγέτες της Γερμανίας στους Πολωνούς του Πόζεν τόσο άσχημα όσο, –αν όχι χειρότερα– από τον Ρώσο μονάρχη; Και οι Γερμανοί σοσιαλδημοκράτες δεν θεωρούν, ήδη, ανοησίες, τα πολωνικά όνειρα για εθνική αναγέννηση;

Deutschland über Alles! Η Γερμανία πάνω από όλα!

Αρκετά όμως! Ο καθένας που έχει κάποια γνώση των ευρωπαϊκών υποθέσεων και της τροπής που έχει πάρει τα τελευταία είκοσι χρόνια μπορεί να ολοκληρώσει ο ίδιος την εικόνα.

«Μα τι γίνεται με τον κίνδυνο της

Στρατιώτες τιμούν τα άλογα του πολέμου.

λούνται να κατακτηθούν από τη Γερμανία και ολόκληρος ο πολιτισμός της Ευρώπης απειλείται από την σιδηρογροθιά της. Ας αντιμετωπίσουμε πρώτα αυτόν τον κίνδυνο.

Όσον αφορά το επόμενο, υπάρχει κάποιος που δεν σκέφτηκε ότι ο σημερινός πόλεμος, στον οποίο όλα τα κόμματα στη Ρωσία ξεσηκώθηκαν ομόφωνα ενάντια στον κοινό εχθρό, θα καταστήσει αδύνατη την επιστροφή στην παλιά απολυταρχία; Και τότε, όσοι ακολούθησαν με συνέπεια το επαναστατικό κίνημα της Ρωσίας του 1905, σίγουρα γνωρίζουν ποιες ήταν οι ιδέες που κυριάρχησαν στην Πρώτη και τη

συνέχεια στη σελ. 14

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 21ος, Φύλλο 226
Μάϊος 2022

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: 69 32 65 17 40

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410
bic: PIRBGRAA

λανδία να γίνει μέρος της γερμανικής αυτοκρατορίας, έτσι ώστε τα περάσματα που οδηγούν από τον Ινδικό Ωκεανό στον Ειρηνικό, που τώρα βρίσκονται υπό την κατοχή των Ολλανδών, να περάσουν στα χέρια των Γερμανών. Να καταλάβουν την Αμβέρσα και το Καλαί· να προσαρτήσουν το ανατολικό τμήμα του Βελγίου, καθώς και την γαλλική επαρχία της Καμπανίας, έτσι ώστε να βρίσκονται σε απόσταση λίγων ημερών από την πρωτεύουσα της Γαλλίας. Αυτό ήταν το όνειρο των Γερμανών «Καϊζεριστών» από την εποχή του Βίσμαρκ, πολύ πριν υπάρξει η προσέγγιση μεταξύ Γαλλίας και Ρωσίας, και αυτό παραμένει το όνειρό τους.

Το 1866, όταν η Γερμανία άπλωσε τα χέρια της πάνω στη Δανία και προσάρτησε την επαρχία του Σλέσβιχ-Χολστάιν, δεν το έκανε για να πολεμήσει την Ρωσία. Δεν ήταν εναντίον της Ρωσίας, αλλά κατά της Γαλλίας και της Αγγλίας, όταν η Γερμανία δημιούργησε την τεράστια ναυτική της δύναμη, όταν έσκαψε και οχύρωσε το κανάλι του Κιέλου (σ.τ.μ. γνωστό και ως κανάλι του Κάιζερ Γουλιέλμου) και κατασκεύασε το στρατιωτικό λιμάνι του Βίλχεμσχαφεν, απ' όπου μπορούσε να προετοιμαστεί μια εισβολή στην Αγγλία ή μια επιδρομή στη Βρέστη και το Χερβούργο με πλήρη ασφάλεια και μυστικότητα. Η ιστορία της μάχης της Ρωσίας στις πεδιάδες της Γαλλίας και του Βελγίου, η οποία επαναλαμβάνεται τώρα από τον γερμανικό Τύπο, έχει επινοηθεί για εξαγωγή στη Σουηδία και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Όμως, δεν υπάρχει ούτε ένας έξυπνος άνθρωπος ακόμα και στην ίδια τη Γερμανία που να μην γνωρίζει ότι οι εχθροί που στόχευαν εν τέλει ήταν η Βρετανία και η Γαλλία. Οι ίδιοι οι Γερμανοί δεν το κρύβουν στις συζητήσεις και στα έργα τους που αφορούν τον επερχόμενο πόλεμο.

Η απόφαση κήρυξης του παρόντος πολέμου ελήφθη στη Γερμανία μόλις οι εργασίες για τη διεύρυνση και την οχύρωση της διώρυγας του Κιέλου ολοκληρώθηκαν με μεγάλη βιασύνη αυτό το καλοκαίρι, στις 20 Ιουνίου. Όμως ο πόλεμος παραλίγο να ξεαπό τους Γερμανούς αν νικήσουν. Τα όνειρά τους για κατάκτηση, τα έχουν αναλύσει ο ίδιος ο Γερμανός αυτοκράτορας, ο γιος του και ο καγκελάριός του. Και έτσι, τώρα ακούσαμε όχι μόνο τι μπορεί να πει ένας μεθυσμένος Γερμανός υπολοχαγός ή στρατηγός για να δικαιολογήσει τις θηριωδίες που διαπράχθηκαν στο Βέλγιο από τις γερμανικές ορδές, αλλά και ένας ηγέτης του γερμανικού σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, ο Dr. Sudekum, κατόπιν εντολής του κόμματός του, στους εργάτες της Σουηδίας και της Ιταλίας· ο συγκεκριμένος είχε το θράσος να δικαιολογήσει τις βαρβαρότητες που διέπραξαν οι Γερμανοί Ούννοι σε βελγικά χωριά και πόλεις: είπε ότι διέπραξαν αυτές τις φρικαλεότητες επειδή οι κάτοικοι είχαν πυροβολήσει κατά των εισβολέων για να υπερασπιστούν την περιοχή τους!! Για έναν Γερμανό σοσιαλδημοκράτη αυτό είναι αρκετό! Όταν ο Ναπολέων ο Γ' έδωσε την ίδια δικαιολογία για να λογοδοτήσει για τους πυροβολισμούς κατά των Παριζιάνων την ημέρα του πραξικοπήματός του, όλη η Ευρώπη τον ονόμασε αχρείο. Τώρα αναπαράγεται η ίδια δικαιολογία για απείρως πιο αποτρόπαιες φρικαλεότητες, από έναν Γερμανό μαθητή του Μαρξ!

Αυτό μας δίνει το μέτρο εκφυλισμού του έθνους τα τελευταία σαράντα χρόνια.

Και τώρα ας φανταστεί ο καθένας μας ποιες θα ήταν οι συνέπειες αν η Γερμανία έβγαινε νικήτρια από αυτόν τον πόλεμο.

Η Ολλανδία —αναγκασμένη να ενταχθεί στη γερμανική αυτοκρατορία, επειδή κρατά τα περάσματα από τον Ινδικό Ωκεανό στον Ειρηνικό και «οι Γερμανοί τα χρειάζονται».

Το μεγαλύτερο μέρος του Βελγίου προσαρτημένο στη Γερμανία - έχει ήδη προσαρτηθεί. Επιβλήθηκε μια τεράστια, καταστροφική συνεισφορά εκτός από της ήδη τετελεσμένης λεηλασίας.

Η Αμβέρσα και το Καλαί θα γίνουν στρατιωτικά λιμάνια της Γερμανίας, εκτός από το Βίλχεμσχαφεν. Η Δανία – στο έλεος της Έχοντας στην ανοικτή θάλασσα μια σειρά από γερμανικά στρατιωτικά λιμάνια κατά μήκος της νότιας ακτής της Μάγχης και της Βόρειας Θάλασσας, ποια θα μπορούσε να είναι η τύχη του Ηνωμένου Βασιλείου παρά μια ζωή που θα διέπεται εξ ολοκλήρου από την ιδέα ενός νέου πολέμου που θα γίνει για να σταματήσει η μόνιμη απειλή μιας εισβολής – μια εισβολή, τώρα, δεν θα είναι πλέον αδύνατη, καθώς ο επιτιθέμενος θα είχε στην υπηρεσία του μεγάλα σκάφη, υποβρύχια και αεροσκάφη;

Η Φινλανδία –γίνεται γερμανική επαρχία. Η Γερμανία δουλεύει για να γίνει αυτό από 1883 και τα πρώτα της βήματα στην παρούσα εκστρατεία δείχνουν πού στοχεύει. Η Πολωνία—αναγκάστηκε να εγκαταλείψει οριστικά όλα τα όνειρα για εθνική ανεξαρτησία. Δεν φέρονται τώρα οι ηγέτες της Γερμανίας στους Πολωνούς του Πόζεν τόσο άσχημα όσο, –αν όχι χειρότερα– από τον Ρώσο μονάρχη; Και οι Γερμανοί σοσιαλδημοκράτες δεν θεωρούν, ήδη, ανοησίες, τα πολωνικά όνειρα για εθνική αναγέννηση;

Deutschland über Alles! Η Γερμανία πάνω από όλα!

Αρκετά όμως! Ο καθένας που έχει κάποια γνώση των ευρωπαϊκών υποθέσεων και της τροπής που έχει πάρει τα τελευταία είκοσι χρόνια μπορεί να ολοκληρώσει ο ίδιος την εικόνα.

«Μα τι γίνεται με τον κίνδυνο της Ρωσίας;» πιθανόν να ρωτήσουν οι αναγνώστες μου.

Σε αυτήν την ερώτηση, κάθε σοβαρός άνθρωπος πιθανότατα θα απαντήσει ότι, όταν σε απειλεί ένας μεγάλος, πολύ μεγάλος κίνδυνος, το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνεις είναι να καταπολεμήσεις αυτόν τον κίνδυνο και μετά να ασχοληθείς με τον επόμενο. Με το Βέλγιο και την Γαλλία να απειποιος που δεν σκέφτηκε ότι ο σημερινός πόλεμος, στον οποίο όλα τα κόμματα στη Ρωσία ξεσηκώθηκαν ομόφωνα ενάντια στον κοινό εχθρό, θα καταστήσει αδύνατη την επιστροφή στην παλιά απολυταρχία; Και τότε, όσοι ακολούθησαν με συνέπεια το επαναστατικό κίνημα της Ρωσίας του 1905, σίγουρα γνωρίζουν ποιες ήταν οι ιδέες που κυριάρχησαν στην Πρώτη και τη

συνέχεια στη σελ. 14

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 21ος, Φύλλο 226
Μάϊος 2022

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: 69 32 65 17 40

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

συνέχεια από τη σελ. 13

Δεύτερη Δούμα, οι οποίες ήταν περίπου ελεύθερα εκλεγμένες. Σίγουρα γνωρίζουν ότι η πλήρης τοπική διακυβέρνηση όλων των συστατικών μερών της αυτοκρατορίας ήταν θεμελιώδες σημείο όλων των Φιλελεύθερων και ριζοσπαστικών κομμάτων. Και κάτι ακόμα: η Φινλανδία ολοκλήρωσε στη συνέχεια την επανάστασή της με τη μορφή μιας δημοκρατικής αυτονομίας και η Δούμα το ενέκρινε.

Και τέλος, όσοι γνωρίζουν τη Ρωσία και το τελευταίο της κίνημα σίγουρα αισθάνονται ότι η απολυταρχία δεν θα αποκατασταθεί ποτέ πια με τις μορφές που είχε πριν από το 1905, και ότι ένα ρωσικό Σύνταγμα δεν θα μπορούσε ποτέ να πάρει τις ιμπεριαλιστικές μορφές και το πνεύμα που έχει υιοθετήσει η κοινοβουλευτική διακυβέρνηση στη Γερμανία. Όσο για εμάς, που γνωρίζουμε τη Ρωσία από τα μέσα, είμαστε σίγουροι ότι οι Ρώσοι δεν θα μπορέσουν ποτέ να γίνουν το επιθετικό, πολεμοχαρές έθνος που είναι η Γερμανία. Αυτό το δείχνει όχι μόνο ολόκληρη η ιστορία των Ρώσων, αλλά και η Ομοσπονδία η οποία είναι βέβαιο ότι θα δημιουργηθεί πολύ σύντομα. Με δεδομένα τα παραπάνω, ένα τέτοιο πολεμικό πνεύμα θα ήταν απολύτως ασυμβίβαστο.

Αλλά ακόμα κι αν έκανα λάθος σε όλες αυτές τις προβλέψεις, παρ' όλο που κάθε έξυπνος Ρώσος θα τις επιβεβαίωνε – λοιπόν, τότε θα υπήρχε ο χρόνος να πολεμήσουμε τον ρώσικο ιμπεριαλισμό με τον ίδιο τρόπο που όλη η φιλελεύθερη Ευρώπη είναι έτοιμη αυτή τη στιγμή να πολεμήσει αυτό το πονηρό φιλοπόλεμο πνεύμα που κατέλαβε τη Γερμανία από τότε που εγκατέλειψε τις παραδόσεις του πρώην πολιτισμού της και υιοθέτησε τα δόγματα του Βισμαρκικού ιμπεριαλισμού.

Είναι βέβαιο, ότι ο σημερινός πόλεμος θα είναι ένα μεγάλο μάθημα για όλα τα έθνη. Θα τους διδάξει ότι ο πόλεμος δεν μπορεί να καταπολεμηθεί με ειρηνιστικά όνειρα και κάθε είδους ανοησίες ότι ο πόλεμος, τόσο δολοφονικός τώρα, θα είναι αδύνατος στο μέλλον. Ούτε μπορεί να καταπολεμηθεί με αυτό το είδος αντιμιλιταριστικής προπαγάνδας που συνεχίζεται μέχρι τώρα. Αυτό που απαιτείται είναι κάτι πολύ βαθύτερο.

Τα αίτια του πολέμου πρέπει να χτυπηθούν στη ρίζα. Και έχουμε μεγάλη ελπίδα ότι ο σημερινός πόλεμος θα ανοίξει τα μάτια των μαζών των εργαζομένων και ορισμένων μορφωμένων ανθρώπων των μεσαίων στρωμάτων. Θα δουν τον ρόλο που έπαιξαν το κεφάλαιο και το κράτος στην πρόκληση των ένοπλων συγκρούσεων μεταξύ των εθνών.

Αλλά προς το παρόν δεν πρέπει να παραβλέπουμε το κύριο έργο της ημέρας. Τα εδάφη τόσο της Γαλλίας όσο και του Βελγίου ΠΡΕΠΕΙ να απελευθερωθούν από τους εισβολείς. Η γερμανική εισβολή πρέπει να αποκρουστεί —όσο δύσκολο κι αν είναι αυτό. Όλες οι προσπάθειες πρέπει να στραφούν προς αυτήν την κατεύθυνση.

Π. Κροπότκιν
Νοέμβριος 1914

Απάντηση στον Κροπότκιν από τον Alexander Berkman

Στην αρχή δεν μπορούσαμε να πιστέψουμε την είδηση ότι ο Πίτερ Κροπότκιν, ο παλιός μας σύντροφος και δάσκαλος, τάχθηκε υπέρ του πολέμου. Ήταν αρκετά τραγικό να παρακολουθείς τους σοσιαλιστές και άλλους ριζοσπάστες της Ευρώπης να παρασύρονται από τη δολοφονική έκρηξη που μετατρέπει την Ευρώπη σε σφαγείο ανθρώπων. Αλλά η στάση των σοσιαλδημοκρατών θα μπορούσε τουλάχιστον να εξηγηθεί σε κάποιο βαθμό: παρέμειναν καλοί πατριώτες και πιστοί στο κράτος και την εξουσία, με όλες τις προκαταλήψεις και τη στενόμυαλη αστική ηθική και τον εθνικισμό.

Αλλά ο Κροπότκιν –ο καθαρός αναρχικός στοχαστής, ο ασυμβίβαστος επαναστάτης και αντικρατιστής— να παίρνει θέση στην ευρωπαϊκή σφαγή και να προτρέπει και να ενθαρρύνει σε βοήθεια στην τάδε ή στην δείνα κυβέρνηση; Αδύνατον! Δεν μπορούσαμε να το πιστέψουμε –μέχρι που διαβάσαμε τη δήλωση του ίδιου του Κροπότκιν στην εβδομαδιαία εφημερίδα των Εβραίων Αναρχικών –την Fraye Arbeter Shtime– και την επιστολή που ανατυπώθηκε παραπάνω.

Είναι ένα πολύ οδυνηρό σοκ για εμάς να συνειδητοποιούμε ότι ακόμη και ο Κροπότκιν, ο ξεκάθαρος στοχαστής, έπεσε σε αυτή την περίπτωση θύμα του ψυχολογικού πολέμου που κυριαρχεί τώρα στην Ευρώπη. Τα επιχειρήματά του είναι αδύναμα και επιφανειακά. Στην επιστολή του προς τον Γκούσταβ Στέφεν έχει εμπλακεί τόσο πολύ στα τεχνάσματα της «υψηλής πολιτικής» που έχει χάσει από την αντίληψή του το πιο στοιχειώδες γεγονός της κατάστασης, ότι δηλαδή ο πόλεμος στην Ευρώπη δεν είναι πόλεμος εθνών, αλλά ένας πόλεμος καπιταλιστικών κυβερνήσεων για την

για την απειλή της γερμανικής εισβολής και για παρόμοια κυβερνητικά παιχνίδια. Όμως, πού μπαίνουν οι εργάτες σε όλα αυτά; Εμπλέκονται τα οικονομικά συμφέροντα των εργατικών τάξεων της Ευρώπης σε αυτόν τον πόλεμο, κερδίζουν με οποιονδήποτε τρόπο από οποιοδήποτε αποτέλεσμα και ενισχύεται η διεθνής αλληλεγγύη στέλνοντας Ρώσους και Γάλλους εργάτες να σφάξουν αδελφούς τους με γερμανική στολή; Δεν μας δίδασκε πάντα ο Κροπότκιν ότι η εργατική αλληλεγγύη σε όλο τον κόσμο είναι ο ακρογωνιαίος λίθος κάθε αληθινής προόδου και ότι οι εργαζόμενοι δεν αποκομίζουν κανένα απολύτως κέρδος από τις διαμάχες των κυβερνητικών ή βιομηχανικών αφεντικών τους;

Ο Κροπότκιν επιμένει στην απειλή του πρωσικού μιλιταρισμού και στην αναγκαιότητα καταστροφής του. Μπορεί, όμως, ο πρωσικός μιλιταρισμός να καταστραφεί από τον συμμαχικό μιλιταρισμό; Ο μιλιταρισμός μιας χώρας –οποιασδήποτε χώρας– δεν βασίζεται τελικά στη συναίνεση του λαού αυτής της χώρας και ο Κροπότκιν δεν υποστήριζε πάντα ότι μόνο η επαναστατική συνείδηση και η οικονομική αλληλεγγύη των εργατών μπορούν να αναγκάσουν το κεφάλαιο και το κράτος σε υποχώρηση και τελικά να καταργήσουν και τα δυο;

Σίγουρα ο Κροπότκιν δεν θα ισχυριστεί ότι η σφαγή, ο βιασμός και η καταστροφή προάγουν τον πολιτισμό μιας χώρας έναντι μιας άλλης. Πάντα τόνιζε ότι ο πραγματικός πολιτισμός —με την έννοια της κοινωνικής ελευθερίας και της οικονομικής ευημερίας— ανήκει στους ίδιους τους ανθρώπους και ότι δεν υπάρχει διαφορά στον πραγματικό χαρακτήρα του κράτους, ανεξάρτητα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Πράγματι, έχει πει επανειλημμένα ότι τα «φιλελεύθερα κράτη είναι πιο ήπια και επομένως πιο επικίνδυνα στην υποδούλωση της ανθρωπότητας.

μορφή μιας δημοκρατικής αυτονομίας και η Δούμα το ενέκρινε.

Και τέλος, όσοι γνωρίζουν τη Ρωσία και το τελευταίο της κίνημα σίγουρα αισθάνονται ότι η απολυταρχία δεν θα αποκατασταθεί ποτέ πια με τις μορφές που είχε πριν από το 1905, και ότι ένα ρωσικό Σύνταγμα δεν θα μπορούσε ποτέ να πάρει τις ιμπεριαλιστικές μορφές και το πνεύμα που έχει υιοθετήσει η κοινοβουλευτική διακυβέρνηση στη Γερμανία. Όσο για εμάς, που γνωρίζουμε τη Ρωσία από τα μέσα, είμαστε σίγουροι ότι οι Ρώσοι δεν θα μπορέσουν ποτέ να γίνουν το επιθετικό, πολεμοχαρές έθνος που είναι η Γερμανία. Αυτό το δείχνει όχι μόνο ολόκληρη η ιστορία των Ρώσων, αλλά και η Ομοσπονδία η οποία είναι βέβαιο ότι θα δημιουργηθεί πολύ σύντομα. Με δεδομένα τα παραπάνω, ένα τέτοιο πολεμικό πνεύμα θα ήταν απολύτως ασυμβίβαστο.

Αλλά ακόμα κι αν έκανα λάθος σε όλες αυτές τις προβλέψεις, παρ' όλο που κάθε έξυπνος Ρώσος θα τις επιβεβαίωνε – λοιπόν, τότε θα υπήρχε ο χρόνος να πολεμήσουμε τον ρώσικο ιμπεριαλισμό με τον ίδιο τρόπο που όλη η φιλελεύθερη Ευρώπη είναι έτοιμη να καταπολεμηθεί με ειρηνιστικά όνειρα και κάθε είδους ανοησίες ότι ο πόλεμος, τόσο δολοφονικός τώρα, θα είναι αδύνατος στο μέλλον. Ούτε μπορεί να καταπολεμηθεί με αυτό το είδος αντιμιλιταριστικής προπαγάνδας που συνεχίζεται μέχρι τώρα. Αυτό που απαιτείται είναι κάτι πολύ βαθύτερο.

Τα αίτια του πολέμου πρέπει να χτυπηθούν στη ρίζα. Και έχουμε μεγάλη ελπίδα ότι ο σημερινός πόλεμος θα ανοίξει τα μάτια των μαζών των εργαζομένων και ορισμένων μορφωμένων ανθρώπων των μεσαίων στρωμάτων. Θα δουν τον ρόλο που έπαιξαν το κεφάλαιο και το κράτος στην πρόκληση των ένοπλων συγκρούσεων μεταξύ των εθνών.

Αλλά προς το παρόν δεν πρέπει να παραβλέπουμε το κύριο έργο της ημέρας. Τα εδάφη τόσο της Γαλλίας όσο και του Βελγίου ΠΡΕΠΕΙ να απελευθερωθούν από τους εισβολείς. Η γερμανική εισβολή πρέπει να αποκρουστεί —όσο δύσκολο κι αν είναι αυτό. Όλες οι προσπάθειες πρέπει να στραφούν προς αυτήν την κατεύθυνση.

Π. Κροπότκιν
Νοέμβριος 1914

λους ριζοσπάστες της Ευρώπης να παρασύρονται από τη δολοφονική έκρηξη που μετατρέπει την Ευρώπη σε σφαγείο ανθρώπων. Αλλά η στάση των σοσιαλδημοκρατών θα μπορούσε τουλάχιστον να εξηγηθεί σε κάποιο βαθμό: παρέμειναν καλοί πατριώτες και πιστοί στο κράτος και την εξουσία, με όλες τις προκαταλήψεις και τη στενόμυαλη αστική ηθική και τον εθνικισμό.

Αλλά ο Κροπότκιν –ο καθαρός αναρχικός στοχαστής, ο ασυμβίβαστος επαναστάτης και αντικρατιστής— να παίρνει θέση στην ευρωπαϊκή σφαγή και να προτρέπει και να ενθαρρύνει σε βοήθεια στην τάδε ή στην δείνα κυβέρνηση; Αδύνατον! Δεν μπορούσαμε να το πιστέψουμε –μέχρι που διαβάσαμε τη δήλωση του ίδιου του Κροπότκιν στην εβδομαδιαία εφημερίδα των Εβραίων Αναρχικών –την Fraye Arbeter Shtime– και την επιστολή που ανατυπώθηκε παραπάνω.

Είναι ένα πολύ οδυνηρό σοκ για εμάς να συνειδητοποιούμε ότι ακόμη και ο Κροπότκιν, ο ξεκάθαρος στοχαστής, έπεσε σε αυτή την περίπτωση θύμα του ψυχολογικού πολέμου που κυριαρχεί τώρα στην Ευρώπη. Τα επιχειρήματά του είναι αδύναμα και επιφανειακά. Στην επιστολή του προς τον Γκούσταβ Στέφεν έχει εμπλακεί τόσο πολύ στα τεχνάσματα της «υψηλής πολιτικής» που έχει χάσει από την αντίληψή του το πιο στοιχειώδες γεγονός της κατάστασης, ότι δηλαδή ο πόλεμος στην Ευρώπη δεν είναι πόλεμος εθνών, αλλά ένας πόλεμος καπιταλιστικών κυβερνήσεων για την εξουσία και τις αγορές.

Ο Κροπότκιν υποστηρίζει ότι ο γερμανικός λαός βρίσκεται σε πόλεμο με τον γαλλικό, ρωσσικό ή αγγλικό λαό, ενώ στην πραγματικότητα, μόνο οι κυρίαρχες και καπιταλιστικές κλίκες αυτών των χωρών είναι υπεύθυνες για τον πόλεμο και είναι οι μόνες που θα κερδίσουν από το αποτέλεσμά του.

Σε όλη του τη ζωή ο Κροπότκιν μας δίδαξε ότι «η αιτία του σύγχρονου πολέμου είναι πάντα ο ανταγωνισμός για τις αγορές και το δικαίωμα εκμετάλλευσης των εθνών που δεν έχουν προηγμένη βιομηχανία».* Ενδιαφέρεται το προλεταριάτο της Γερμανίας, της Γαλλίας ή της Ρωσίας για νέες αγορές, για την εκμετάλλευση των μη προηγμένων στη βιομηχανία εθνών; Έχουν κάτι να κερ-

να σφάξουν αδελφούς τους με γερμανική στολή; Δεν μας δίδασκε πάντα ο Κροπότκιν ότι η εργατική αλληλεγγύη σε όλο τον κόσμο είναι ο ακρογωνιαίος λίθος κάθε αληθινής προόδου και ότι οι εργαζόμενοι δεν αποκομίζουν κανένα απολύτως κέρδος από τις διαμάχες των κυβερνητικών ή βιομηχανικών αφεντικών τους;

Ο Κροπότκιν επιμένει στην απειλή του πρωσικού μιλιταρισμού και στην αναγκαιότητα καταστροφής του. Μπορεί, όμως, ο πρωσικός μιλιταρισμός να καταστραφεί από τον συμμαχικό μιλιταρισμό; Ο μιλιταρισμός μιας χώρας –οποιασδήποτε χώρας– δεν βασίζεται τελικά στη συναίνεση του λαού αυτής της χώρας και ο Κροπότκιν δεν υποστήριζε πάντα ότι μόνο η επαναστατική συνείδηση και η οικονομική αλληλεγγύη των εργατών μπορούν να αναγκάσουν το κεφάλαιο και το κράτος σε υποχώρηση και τελικά να καταργήσουν και τα δυο;

Σίγουρα ο Κροπότκιν δεν θα ισχυριστεί ότι η σφαγή, ο βιασμός και η καταστροφή προάγουν τον πολιτισμό μιας χώρας έναντι μιας άλλης. Πάντα τόνιζε ότι ο πραγματικός πολιτισμός —με την έννοια της κοινωνικής ελευθερίας και της οικονομικής ευημερίας— ανήκει στους ίδιους τους ανθρώπους και ότι δεν υπάρχει διαφορά στον πραγματικό χαρακτήρα του κράτους, ανεξάρτητα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Πράγματι, έχει πει επανειλημμένα ότι τα «φιλελεύθερα κράτη είναι πιο ήπια και επομένως πιο επικίνδυνα στην υποδούλωση της ανθρωπότητας.

Λυπούμαστε, βαθύτατα, για την αλλαγή στη στάση του Κροπότκιν. Αλλά ούτε η μεγάλη ευρωπαϊκή καταστροφή μπορεί να αλλάξει τη θέση μας στη διεθνή αδελφοσύνη των ανθρώπων. Καταδικάζουμε άνευ όρων κάθε καπιταλιστικό πόλεμο, με όποια σοφιστεία και αν επιδιώκει κάποιος να υπερασπιστεί το ένα ή το άλλο σύνολο πειρατών και εκμεταλλευτών, βαφτίζοντας τους ως πιο «ελευθεριακούς». Θεωρούμε πάντα ότι ο πόλεμος είναι το παιχνίδι των κυρίαρχων, πάντα εις βάρος των εξαπατημένων εργατών. Οι εργάτες δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από τη νίκη του ενός ή του άλλου από τα αντιμαχόμενα μέρη. Ο πρωσικός μιλιταρισμός δεν είναι μεγαλύτερη απειλή για τη ζωή και την ελευθερία από

και η Ομοσπονδία η οποία είναι βέβαιο ότι θα δημιουργηθεί πολύ σύντομα. Με δεδομένα τα παραπάνω, ένα τέτοιο πολεμικό πνεύμα θα ήταν απολύτως ασυμβίβαστο.

Αλλά ακόμα κι αν έκανα λάθος σε όλες αυτές τις προβλέψεις, παρ' όλο που κάθε έξυπνος Ρώσος θα τις επιβεβαίωνε – λοιπόν, τότε θα υπήρχε ο χρόνος να πολεμήσουμε τον ρώσικο ιμπεριαλισμό με τον ίδιο τρόπο που όλη η φιλελεύθερη Ευρώπη είναι έτοι-

Αλλά προς το παρόν δεν πρέπει να παραβλέπουμε το κύριο έργο της ημέρας. Τα εδάφη τόσο της Γαλλίας όσο και του Βελγίου ΠΡΕΠΕΙ να απελευθερωθούν από τους εισβολείς. Η γερμανική εισβολή πρέπει να αποκρουστεί —όσο δύσκολο κι αν είναι αυτό. Όλες οι προσπάθειες πρέπει να στραφούν προς αυτήν την κατεύθυνση.

Π. Κροπότκιν

Νοέμβριος 1914

στην εβδομαδιαία εφημερίδα των Εβραίων Αναρχικών –την Fraye Arbeter Shtime– και την επιστολή που ανατυπώθηκε παραπάνω.

Είναι ένα πολύ οδυνηρό σοκ για εμάς να συνειδητοποιούμε ότι ακόμη και ο Κροπότκιν, ο ξεκάθαρος στοχαστής, έπεσε σε αυτή την περίπτωση θύμα του ψυχολογικού πολέμου που κυριαρχεί τώρα στην Ευρώπη. Τα επιχειρήματά του είναι αδύναμα και επιφανειακά. Στην επιστολή του προς τον Γκούσταβ Στέφεν έχει εμπλακεί τόσο πολύ στα τεχνάσματα της «υψηλής πολιτικής» που έχει χάσει από την αντίληψή του το πιο στοιχειώδες γεγονός της κατάστασης, ότι δηλαδή ο πόλεμος στην Ευρώπη δεν είναι πόλεμος εθνών, αλλά ένας πόλεμος καπιταλιστικών κυβερνήσεων για την εξουσία και τις αγορές.

Ο Κροπότκιν υποστηρίζει ότι ο γερμανικός λαός βρίσκεται σε πόλεμο με τον γαλλικό, ρωσσικό ή αγγλικό λαό, ενώ στην πραγματικότητα, μόνο οι κυρίαρχες και καπιταλιστικές κλίκες αυτών των χωρών είναι υπεύθυνες για τον πόλεμο και είναι οι μόνες που θα κερδίσουν από το αποτέλεσμά του.

Σε όλη του τη ζωή ο Κροπότκιν μας δίδαξε ότι «η αιτία του σύγχρονου πολέμου είναι πάντα ο ανταγωνισμός για τις αγορές και το δικαίωμα εκμετάλλευσης των εθνών που δεν έχουν προηγμένη βιομηχανία».* Ενδιαφέρεται το προλεταριάτο της Γερμανίας, της Γαλλίας ή της Ρωσίας για νέες αγορές, για την εκμετάλλευση των μη προηγμένων στη βιομηχανία εθνών; Έχουν κάτι να κερδίσουν από αυτόν ή οποιονδήποτε άλλον καπιταλιστικό πόλεμο;

Στην επιστολή προς τον καθηγητή Στέφεν, ο Κροπότκιν παραδόξως παραλείπει να αναφέρει τις εργατικές τάξεις των αντιμαχόμενων δυνάμεων. Μιλάει πολύ για τις στρατιωτικές φιλοδοξίες της Πρωσίας, υποστήριζε πάντα ότι μόνο η επαναστατική συνείδηση και η οικονομική αλληλεγγύη των εργατών μπορούν να αναγκάσουν το κεφάλαιο και το κράτος σε υποχώρηση και τελικά να καταργήσουν και τα δυο;

Σίγουρα ο Κροπότκιν δεν θα ισχυριστεί ότι η σφαγή, ο βιασμός και η καταστροφή προάγουν τον πολιτισμό μιας χώρας έναντι μιας άλλης. Πάντα τόνιζε ότι ο πραγματικός πολιτισμός —με την έννοια της κοινωνικής ελευθερίας και της οικονομικής ευημερίας— ανήκει στους ίδιους τους ανθρώπους και ότι δεν υπάρχει διαφορά στον πραγματικό χαρακτήρα του κράτους, ανεξάρτητα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Πράγματι, έχει πει επανειλημμένα ότι τα «φιλελεύθερα κράτη είναι πιο ήπια και επομένως πιο επικίνδυνα στην υποδούλωση της ανθρωπότητας.

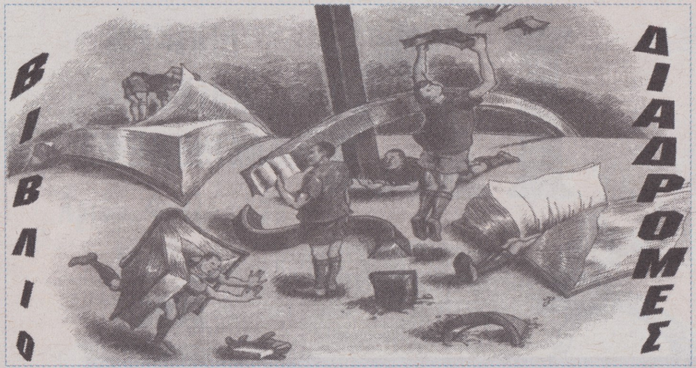
Λυπούμαστε, βαθύτατα, για την αλλαγή στη στάση του Κροπότκιν. Αλλά ούτε η μεγάλη ευρωπαϊκή καταστροφή μπορεί να αλλάξει τη θέση μας στη διεθνή αδελφοσύνη των ανθρώπων. Καταδικάζουμε άνευ όρων κάθε καπιταλιστικό πόλεμο, με όποια σοφιστεία και αν επιδιώκει κάποιος να υπερασπιστεί το ένα ή το άλλο σύνολο πειρατών και εκμεταλλευτών, βαφτίζοντας τους ως πιο «ελευθεριακούς». Θεωρούμε πάντα ότι ο πόλεμος είναι το παιχνίδι των κυρίαρχων, πάντα εις βάρος των εξαπατημένων εργατών. Οι εργάτες δεν έχουν τίποτα να κερδίσουν από τη νίκη του ενός ή του άλλου από τα αντιμαχόμενα μέρη. Ο πρωσικός μιλιταρισμός δεν είναι μεγαλύτερη απειλή για τη ζωή και την ελευθερία από τον τσαρικό ολοκληρωτισμό. Ούτε μπορεί να καταστραφεί ο ένας από τον άλλο. Και τα δύο πρέπει και θα καταστραφούν μόνο από την σοσιαλεπαναστατική δύναμη του ενωμένου διεθνούς προλεταριάτου.

Μετάφραση απόδοση Α. και Π.

Πηγή:
Αναρχικό περιοδικό *"Mother Earth"*, Μέρος 6ο, σσ. 374-381.

---

*«*Πόλεμοι και καπιταλισμός*» (*Wars and capitalism*), κεφ. I.

JOHANN CHAPOUTOT

Η ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΜΟΥ

Μτφ. Γιώργος Καράμπελας

Μτφ. Γιώργος Καράμπελας
Μάιος 2021, για την ελληνική έκδοση
Σελ. 380 /Εκδόσεις Πόλις

«Για τους ναζί, η ''κουλτούρα'' ήταν στην αρχή μια απλή

Όπως αναφέρει ο Γάλλος ιστορικός στην Εισαγωγή του βιβλίου, το ναζιστικό φαινόμενο αποτέλεσε, επίσης, ένα αφήγημα και ένα σώμα κανόνων, το αφήγημα αυτό είναι η ναζιστική θεώρηση της ιστορίας, γεμάτη βιολογικό άγχος και διάστικτη από αποκαλυπτικές προειδοποιήσεις: «*Σύμφωνα με αυτήν την "κοσμοθεωρία", η γερμανική φυλή είναι από καταβολής της αλλοτριωμένη και αλλοιωμένη από ξενικές πολιτιστικές και βιολογικές επιδράσεις, που την καταστρέφουν σιγά σιγά και σύντομα θα την οδηγήσουν στον αφανισμό. Το αφήγημα αυτό ξαναδιαβάζει υπό το πρίσμα της φυλετικής βιολογίας όλα τα επεισόδια της ιστορίας της «φυλής», από την Αρχαία Ελλάδα ως τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης, περνώντας από το τέλος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, τον εκχριστιανισμό, τον ουμανισμό, τη Γαλλική Επανάσταση και τον Μεγάλο Πόλεμο*».

Ο κανόνας, λοιπόν, είναι το σώμα των προσταγών που συνάγονται από αυτήν την ιστορία, δηλαδή η υποχρέωση ανάληψης δράσης για να σωθεί η γερμανική φυλή από την ολέθρια αυτή μοίρα. Για να αναληφθεί, όμως, αυτή η «αναγκαία» δράση έπρεπε να πραγματοποιηθεί τόσο στο σώμα όσο και στην ψυχή του γερμανικού λαού μια πολιτιστική επανάσταση, έπρεπε να επιτευχθεί μια επιστροφή στις απαρχές σε ό,τι υποτίθεται ότι ήταν ο Γερμανός άνθρωπος, πριν η απώλεια οδηγήσει σε μια βιολογική και πολιτιστική αλλοτρίωση.

Όπως σημειώνει ο συγγραφέας, «*αυτή η επιστροφή στις απαρχές επιτρέπει την επανίδρυση του νομικού κανόνα, εκείνου που διέ-*

νούς εξάντλησης ή αλλογενούς διείσδυσης, ενισχύθηκε από τις συνέπειες του Μεγάλου Πολέμου και τον τρόπο με τον οποίο τις αντιμετώπισαν οι άνθρωποι της εποχής, που τους κατέτρυχε ο φόβος της δημογραφικής καθίζησης και της βιολογικής εξασθένησης».

Αυτός ο μύθος μιας άσπιλης αρχής, ενός χαμένου παραδείσου είναι, όμως, τόσο παλιός και οικουμενικός όσο και οι διάφοροι πολιτισμοί και θρησκείες. Παρ' όλα αυτά, η ναζιστική «κοσμοθεωρία» αποτελεί μια πολύ συγκεκριμένη πρόταση για το πεπρωμένο όλων μας, καθώς υποστηρίζει ότι η ελευθερία δεν αποτελεί πρόβλημα για όποιον γνωρίζει ότι η φύση έχει αποφασίσει για τα πάντα, για την ουσία, τη θέση και τον προορισμό του καθενός.

Άλλωστε, «*ότι οι ιδέες αυτές συνεπάγονταν την εκτόπιση, την υποδούλωση ή ακόμα και τη δολοφονία ατόμων που θεωρούνταν καταραμένα ή αλλογενή μπορεί άλλωστε να φάνταζε ως η απώτατη ριζοσπαστικοποίηση ορισμένων τάσεων εγγενών στον δυτικό πολιτισμό, που τις είχε παρακολουθήσει κανείς επί το έργον στον τόσο απάνθρωπο καπιταλισμό της Βιομηχανικής Επανάστασης, στη συμφωνημένη μοιρασιά των αποικιακών εδαφών ή στις βιομηχανικές σφαγές του Μεγάλου Πολέμου*».

Συσπείρωση Αναρχικών

Μτφ. Γιώργος Καράμπελας

Μτφ. Γιώργος Καράμπελας
Μάιος 2021, για την ελληνική έκδοση
Σελ. 380 /Εκδόσεις Πόλις

«Για τους ναζί, η ''κουλτούρα'' ήταν στην αρχή μια απλή μεταγραφή της φύσης: οι άνθρωποι λάτρευαν δέντρα και ρυάκια, ζευγάρωναν, τρέφονταν και μάχονταν όπως τα άλλα ζώα, υπερασπίζονταν την ορδή τους και μόνο αυτήν. Η απομάκρυνση από τη φύση και ο εκφυλισμός επήλθαν όταν οι Σημίτες εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα, όταν ο εκχριστιανισμός εισήγαγε τον ιουδαιοχριστιανισμό και όταν, αργότερα, η Γαλλική Επανάσταση ολοκλήρωσε αυτά τα παράλογα ιδεολογικά κατασκευάσματα: ισότητα, συμπόνια, αφηρημένο δίκαιο...

Για να σωθεί η γερμανική φυλή, έπρεπε να διενεργηθεί μια ''πολιτιστική επανάσταση'', να ξαναβρεθεί ο τρόπος ζωής των Αρχαίων και να ταυτιστεί εκ νέου η κουλτούρα με τη φύση. Επανιδρύοντας έτσι το δίκαιο και την ηθική, ο Γερμανός άνθρωπος πίστεψε ότι μπορούσε να δρα σε συμφωνία με ό,τι επέβαλλε η επιβίωσή του. Ξαναγράφο-

Όπως αναφέρει ο Γάλλος ιστορικός στην Εισαγωγή του βιβλίου, το ναζιστικό φαινόμενο αποτέλεσε, επίσης, ένα αφήγημα και ένα σώμα κανόνων, το αφήγημα αυτό είναι η ναζιστική θεώρηση της ιστορίας, γεμάτη βιολογικό άγχος και διάστικτη από αποκαλυπτικές προειδοποιήσεις: «*Σύμφωνα με αυτήν την ''κοσμοθεωρία'', η γερμανική φυλή είναι από καταβολής της αλλοτριωμένη και αλλοιωμένη από ξενικές πολιτιστικές και βιολογικές επιδράσεις, που την καταστρέφουν σιγά σιγά και σύντομα θα την οδηγήσουν στον αφανισμό. Το αφήγημα αυτό ξαναδιαβάζει υπό το πρίσμα της φυλετικής βιολογίας όλα τα επεισόδια της ιστορίας της «φυλής», από την Αρχαία Ελλάδα ως τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης, περνώντας από το τέλος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, τον εκχριστιανισμό, τον ουμανισμό, τη Γαλλική Επανάσταση και τον Μεγάλο Πόλεμο*».

Ο κανόνας, λοιπόν, είναι το σώμα των προσταγών που συνάγονται από αυτήν την ιστορία, δηλαδή η υποχρέωση ανάληψης δράσης για να σωθεί η γερμανική φυλή από την ολέθρια αυτή μοίρα. Για να αναληφθεί, όμως, αυτή η «αναγκαία» δράση έπρεπε να πραγματοποιηθεί τόσο στο σώμα όσο και στην ψυχή του γερμανικού λαού μια πολιτιστική επανάσταση, έπρεπε να επιτευχθεί μια επιστροφή στις απαρχές σε ό,τι υποτίθεται ότι ήταν ο Γερμανός άνθρωπος, πριν η απώλεια οδηγήσει σε μια βιολογική και πολιτιστική αλλοτρίωση.

Όπως σημειώνει ο συγγραφέας, «*αυτή η επιστροφή στις απαρχές επιτρέπει την επανίδρυση του νομικού κανόνα, εκείνου που διέπει την εσωτερική αλλά και την διεθνή τάξη και που, τελικά, διασφαλίζει το μέλλον της φυλής, δηλαδή, την αναπαραγωγή. Πέρα από τον νομικό κανόνα, τέλος, επανιδρύεται η ηθική στο σύνολό της, μέσω εννοιών και κατηγοριών που επιτρέπουν τη δράση, την κυριαρχία και την εξόντωση*».

Αυτές οι ιδέες, όπως τονίζει *Johann Chapoutot*, όπως ίσως αγνοούν ακόμη οι περισσότεροι, δεν είχαν ιδιαίτερη ανάγκη διάδοσης όχι μόνο στην γερμανική κοινωνία, αλλά και στις δυτικές κοινωνίες γενικότερα, στους ναζί όμως οφείλεται η ενοποίηση και εφαρμογή

νούς εξάντλησης ή αλλογενούς διείσδυσης, ενισχύθηκε από τις συνέπειες του Μεγάλου Πολέμου και τον τρόπο με τον οποίο τις αντιμετώπισαν οι άνθρωποι της εποχής, που τους κατέτρυχε ο φόβος της δημογραφικής καθίζησης και της βιολογικής εξασθένησης».

Αυτός ο μύθος μιας άσπιλης αρχής, ενός χαμένου παραδείσου είναι, όμως, τόσο παλιός και οικουμενικός όσο και οι διάφοροι πολιτισμοί και θρησκείες. Παρ' όλα αυτά, η ναζιστική «κοσμοθεωρία» αποτελεί μια πολύ συγκεκριμένη πρόταση για το πεπρωμένο όλων μας, καθώς υποστηρίζει ότι η ελευθερία δεν αποτελεί πρόβλημα για όποιον γνωρίζει ότι η φύση έχει αποφασίσει για τα πάντα, για την ουσία, τη θέση και τον προορισμό του καθενός.

Άλλωστε, «*ότι οι ιδέες αυτές συνεπάγονταν την εκτόπιση, την υποδούλωση ή ακόμα και τη δολοφονία ατόμων που θεωρούνταν καταραμένα ή αλλογενή μπορεί άλλωστε να φάνταζε ως η απώτατη ριζοσπαστικοποίηση ορισμένων τάσεων εγγενών στον δυτικό πολιτισμό, που τις είχε παρακολουθήσει κανείς επί το έργον στον τόσο απάνθρωπο καπιταλισμό της Βιομηχανικής Επανάστασης, στη συμφωνημένη μοιρασιά των αποικιακών εδαφών ή στις βιομηχανικές σφαγές του Μεγάλου Πολέμου*».

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο.

Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών.

Μτφ. Γιώργος Καράμπελας
Μάιος 2021, για την ελληνική έκδοση
Σελ. 380 /Εκδόσεις Πόλις

«Για τους ναζί, η ''κουλτούρα'' ήταν στην αρχή μια απλή μεταγραφή της φύσης: οι άνθρωποι λάτρευαν δέντρα και ρυάκια, ζευγάρωναν, τρέφονταν και μάχονταν όπως τα άλλα ζώα, υπερασπίζονταν την ορδή τους και μόνο αυτήν. Η απομάκρυνση από τη φύση και ο εκφυλισμός επήλθαν όταν οι Σημίτες εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα, όταν ο εκχριστιανισμός εισήγαγε τον ιουδαιοχριστιανισμό και όταν, αργότερα, η Γαλλική Επανάσταση ολοκλήρωσε αυτά τα παράλογα ιδεολογικά κατασκευάσματα: ισότητα, συμπόνια, αφηρημένο δίκαιο...

Για να σωθεί η γερμανική φυλή, έπρεπε να διενεργηθεί μια ''πολιτιστική επανάσταση'', να ξαναβρεθεί ο τρόπος ζωής των Αρχαίων και να ταυτιστεί εκ νέου η κουλτούρα με τη φύση. Επανιδρύοντας έτσι το δίκαιο και την ηθική, ο Γερμανός άνθρωπος πίστεψε ότι μπορούσε να δρα σε συμφωνία με ό,τι επέβαλλε η επιβίωσή του. Ξαναγράφοντας το δίκαιο και την ηθική, ήταν πλέον νόμιμο και ηθικό το να χτυπά και να σκοτώνει.

Στο βιβλίο αυτό, ο Johann Chapoutot ασχολείται με την ανάγνωση του στωικισμού και του Πλάτωνα υπό το καθεστώς του Τρίτου Ράιχ, τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιήθηκε ο Καντ και η κατηγορική προσταγή του ή η πρόσληψη του Ρωμαϊκού Δικαίου στη Γερμανία, δείχνοντας πώς ξαναγράφτηκε από τον ναζισμό η ιστορία της Δύσης και μέσα από ποιους διαύλους τούτες οι ιδέες έφτασαν ως τους δράστες των ναζιστικών εγκλημάτων».

(Από το εξώφυλλο της έκδοσης)

τα επεισόδια της ιστορίας της «φυλής», από την Αρχαία Ελλάδα ως τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης, περνώντας από το τέλος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, τον εκχριστιανισμό, τον ουμανισμό, τη Γαλλική Επανάσταση και τον Μεγάλο Πόλεμο».

Ο κανόνας, λοιπόν, είναι το σώμα των προσταγών που συνάγονται από αυτήν την ιστορία, δηλαδή η υποχρέωση ανάληψης δράσης για να σωθεί η γερμανική φυλή από την ολέθρια αυτή μοίρα. Για να αναληφθεί, όμως, αυτή η «αναγκαία» δράση έπρεπε να πραγματοποιηθεί τόσο στο σώμα όσο και στην ψυχή του γερμανικού λαού μια πολιτιστική επανάσταση, έπρεπε να επιτευχθεί μια επιστροφή στις απαρχές σε ό,τι υποτίθεται ότι ήταν ο Γερμανός άνθρωπος, πριν η απώλεια οδηγήσει σε μια βιολογική και πολιτιστική αλλοτρίωση.

Όπως σημειώνει ο συγγραφέας, «*αυτή η επιστροφή στις απαρχές επιτρέπει την επανίδρυση του νομικού κανόνα, εκείνου που διέπει την εσωτερική αλλά και την διεθνή τάξη και που, τελικά, διασφαλίζει το μέλλον της φυλής, δηλαδή, την αναπαραγωγή. Πέρα από τον νομικό κανόνα, τέλος, επανιδρύεται η ηθική στο σύνολό της, μέσω εννοιών και κατηγοριών που επιτρέπουν τη δράση, την κυριαρχία και την εξόντωση*».

Αυτές οι ιδέες, όπως τονίζει *Johann Chapoutot*, όπως ίσως αγνοούν ακόμη οι περισσότεροι, δεν είχαν ιδιαίτερη ανάγκη διάδοσης όχι μόνο στην γερμανική κοινωνία, αλλά και στις δυτικές κοινωνίες γενικότερα, στους ναζί όμως οφείλεται η ενοποίηση και εφαρμογή τους, ραγδαία, βίαια, χωρίς παραχωρήσεις και δισταγμούς από το 1933 στην Γερμανία και από το 1939 στην Ευρώπη: «*Η βιολογική –ή ακόμη και ζωολογική– σύλληψη του ανθρώπου και της κοινωνίας κυκλοφορούσαν ευρύτατα στη Δύση μετά την θεαματική ανάπτυξη των επιστημών της φύσης κατά τον 19ο αιώνα, πριν και μετά τον Δαρβίνο. Η ιδέα ότι υπήρχε ένας βιολογικός κίνδυνος, ένας κίνδυνος εκφυλισμού και εξάλειψης, λόγω ενδογενών... καθώς υποστηρίζει ότι η ελευθερία δεν αποτελεί πρόβλημα για όποιον γνωρίζει ότι η φύση έχει αποφασίσει για τα πάντα, για την ουσία, τη θέση και τον προορισμό του καθενός.*

Άλλωστε, «*ότι οι ιδέες αυτές συνεπάγονταν την εκτόπιση, την υποδούλωση ή ακόμα και τη δολοφονία ατόμων που θεωρούνταν καταραμένα ή αλλογενή μπορεί άλλωστε να φάνταζε ως η απώτατη ριζοσπαστικοποίηση ορισμένων τάσεων εγγενών στον δυτικό πολιτισμό, που τις είχε παρακολουθήσει κανείς επί το έργον στον τόσο απάνθρωπο καπιταλισμό της Βιομηχανικής Επανάστασης, στη συμφωνημένη μοιρασιά των αποικιακών εδαφών ή στις βιομηχανικές σφαγές του Μεγάλου Πολέμου*».

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται
στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ,
χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα
ή τον εκδοτικό οίκο.
Η επιλογή των βιβλίων
αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό,
τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη
των απελευθερωτικών ιδεών.
Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί
να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί,
από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία
και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ,
όπου διατίθενται
ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.

ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ

Αντιπολεμική μοτοπορεία στις 29/04 και ώρα 18.30 στα Προπύλαια.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΗ, ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥΣ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ «ΕΙΡΗΝΗ» ΤΟΥΣ

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Συνεχίζουν να σπέρνουν ανείπωτη δυστυχία, τον πόνο, τον θάνατο, να ξεριζώνουν εκατομμύρια ανθρώπους από τις εστίες τους και να υποκρίνονται ότι διαφέρουν μεταξύ τους. Ο πόλεμος θα διαρκέσει και θα εξαπλωθεί με την φωτιά και το σίδερο, όσο οι πιο θηριώδεις εξουσιαστικοί μηχανισμοί του πλανήτη, οικονομικοί, πολιτικοί και στρατιωτικοί, παίζουν ουσιαστικά «τα ρέστα τους» για μια θέση στον «ήλιο» της παγκόσμιας κυριαρχίας.

ΑΥΤΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΜΙΑ «ΝΕΑ» ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΜΕ ΧΡΗΣΗ ΠΥΡΗΝΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ

Από την κήρυξη του πολέμου κατά της παγκόσμιας «τρομοκρατίας» το 2001 μέχρι σήμερα, μια αλληλουχία «κρίσεων» έχουν κατοχυρώσει για δύο δεκαετίες μια διαρκή κατάσταση «έκτακτης ανάγκης». Ο Γ΄ παγκόσμιος πόλεμος κηρύχθηκε επίσημα εναντίον ενός ακόμη «αόρατου εχθρού» πριν από 2 χρόνια, ενώ σήμερα ο όλεθρος του πολέμου γιγαντώνει τον εφιάλτη μιας στρατιωτικοποιημένης πανδημικής, επισιτιστικής, οικονομικής, ενεργειακής και προσφυγικής «κρίσης».

ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΔΙΑΛΕΓΟΥΜΕ ΠΛΕΥΡΑ

Γιατί δεν υπάρχουν «καλοί» και «κακοί» σ' αυτό το λυσσαλέο κυριαρχικό παιχνίδι, γιατί δεν έχουμε κάποιο λόγο να αναζητούμε ίχνος διαφορών μεταξύ τους, γιατί κανένας εξουσιαστικός πόλεμος δεν ήταν και δεν θα γίνει δικός μας, επειδή δεν υπηρετήσαμε ποτέ κάποια ιδεολογία, κανέναν αφέντη και κανένα δυνάστη.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΗ, ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥΣ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ «ΕΙΡΗΝΗ» ΤΟΥΣ

ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑ - 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ 6.30

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ

7 ΜΑΪΟΥ, ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ 12.00, 2022

Συσπείρωση Αναρχικών

ΚΑΘΕ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣΦΑΓΕΣ, ΞΕΡΙΖΩΜΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΗΜΩΣΗ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΑΡΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ, ΤΟΥ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΒΙΑΣ

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ, 12.00
ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ
7/05

ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 18.30
ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ
29/04

Ο πόλεμος στην Ουκρανία εντάσσεται στην αναδιανομή της παγκόσμιας κυριαρχικής ισχύος και γιγαντώνει τη δυστοπία της εποχής μας. Οι κυρίαρχοι οργανώνουν και πάλι την υποδούλωσή μας, με χειρότερα δεσμά και μας καλούν να διαλέξουμε τους σφαγείς μας. Μέσα σε ένα διαρκές καθεστώς έκτακτης ανάγκης των τελευταίων δεκαετιών, όπου οι κοινωνίες και η καθημερινή ζωή στρατιωτικοποιούνται συστηματικά. Από τις «αντι»τρομοκρατικές σταυροφορίες και το σταθερό συνοριακό πόλεμο κατά των μεταναστ(ρι)ών που παρουσιάζονται ως «ανεπιθύμητοι/-ες εισβολείς», μέχρι τις καραντίνες, τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας, τους υγειονομικούς διαχωρισμούς και αποκλεισμούς της τελευταίας διετίας. Ενώ ήδη ανακοινώνονται τα επόμενα επεισόδια «κρίσεων»: ενεργειακή, οικονομική, επισιτιστική...

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ, ΡΩΣΙΑ, ΟΥΚΡΑΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΧΘΟΥΜΕ ΠΟΛΥΜΟΡΦΑ ΣΕ ΚΡΑΤΗ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ, ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥΣ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ "ΕΙΡΗΝΗ" ΤΟΥΣ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ

ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ «ΕΙΡΗΝΗ» ΤΟΥΣ

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Συνεχίζουν να σπέρνουν ανείπωτη δυστυχία, τον πόνο, τον θάνατο, να ξεριζώνουν εκατομμύρια ανθρώπους από τις εστίες τους και να υποκρίνονται ότι διαφέρουν μεταξύ τους. Ο πόλεμος θα διαρκέσει και θα εξαπλωθεί με την φωτιά και το σίδερο, όσο οι πιο θηριώδεις εξουσιαστικοί μηχανισμοί του πλανήτη, οικονομικοί, πολιτικοί και στρατιωτικοί, παίζουν ουσιαστικά «τα ρέστα τους» για μια θέση στον «ήλιο» της παγκόσμιας κυριαρχίας.

ΑΥΤΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΜΙΑ «ΝΕΑ» ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΜΕ ΧΡΗΣΗ ΠΥΡΗΝΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ

Από την κήρυξη του πολέμου κατά της παγκόσμιας «τρομοκρατίας» το 2001 μέχρι σήμερα, μια αλληλουχία «κρίσεων» έχουν κατοχυρώσει για δύο δεκαετίες μια διαρκή κατάσταση «έκτακτης ανάγκης». Ο Γ΄ παγκόσμιος πόλεμος κηρύχθηκε επίσημα εναντίον ενός ακόμη «αόρατου εχθρού» πριν από 2 χρόνια, ενώ σήμερα ο όλεθρος του πολέμου γιγαντώνει τον εφιάλτη μιας στρατιωτικοποιημένης πανδημικής, επισιτιστικής, οικονομικής, ενεργειακής και προσφυγικής «κρίσης».

ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΔΙΑΛΕΓΟΥΜΕ ΠΛΕΥΡΑ

Γιατί δεν υπάρχουν «καλοί» και «κακοί» σ' αυτό το λυσσαλέο κυριαρχικό παιχνίδι, γιατί δεν έχουμε κανένα λόγο να αναζητούμε ίχνος διαφορών μεταξύ τους, γιατί κανένας εξουσιαστικός πόλεμος δεν ήταν και δεν θα γίνει δικός μας, επειδή δεν υπηρετήσαμε ποτέ κάποια ιδεολογία, κανέναν αφέντη και κανένα δυνάστη.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΗ, ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥΣ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ «ΕΙΡΗΝΗ» ΤΟΥΣ

ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑ - 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ 6.30

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ

7 ΜΑΪΟΥ, ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ 12.00, 2022

Συσπείρωση Αναρχικών

ΚΑΘΕ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣΦΑΓΕΣ, ΞΕΡΙΖΩΜΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΗΜΩΣΗ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΑΡΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ, ΤΟΥ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΒΙΑΣ

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ
ΣΑΒΒΑΤΟ, 12.00
ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ
7/05

ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 18.30
ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ
29/04

Ο πόλεμος στην Ουκρανία εντάσσεται στην αναδιανομή της παγκόσμιας κυριαρχικής ισχύος και γιγαντώνει τη δυστοπία της εποχής μας. Οι κυρίαρχοι οργανώνουν και πάλι την υποδούλωσή μας, με χειρότερα δεσμά και μας καλούν να διαλέξουμε τους σφαγείς μας. Μέσα σε ένα διαρκές καθεστώς έκτακτης ανάγκης των τελευταίων δεκαετιών, όπου οι κοινωνίες και η καθημερινή ζωή στρατιωτικοποιούνται συστηματικά. Από τις «αντι»τρομοκρατικές σταυροφορίες και το σταθερό συνοριακό πόλεμο κατά των μεταναστ(ρι)ών που παρουσιάζονται ως «ανεπιθύμητοι/-ες εισβολείς», μέχρι τις καραντίνες, τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας, τους υγειονομικούς διαχωρισμούς και αποκλεισμούς της τελευταίας διετίας. Ενώ ήδη ανακοινώνανται τα επόμενα επεισόδια «κρίσεων»: ενεργειακή, οικονομική, επισιτιστική...

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ, ΡΩΣΙΑ, ΟΥΚΡΑΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΧΘΟΥΜΕ ΠΟΛΥΜΟΡΦΑ ΣΕ ΚΡΑΤΗ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ, ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥΣ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ "ΕΙΡΗΝΗ" ΤΟΥΣ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Συνεχίζουν να σπέρνουν ανείπωτη δυστυχία, τον πόνο, τον θάνατο, να ξεριζώνουν εκατομμύρια ανθρώπους από τις εστίες τους και να υποκρίνονται ότι διαφέρουν μεταξύ τους. Ο πόλεμος θα διαρκέσει και θα εξαπλωθεί με την φωτιά και το σίδερο, όσο οι πιο θηριώδεις εξουσιαστικοί μηχανισμοί του πλανήτη, οικονομικοί, πολιτικοί και στρατιωτικοί, παίζουν ουσιαστικά «τα ρέστα τους» για μια θέση στον «ήλιο» της παγκόσμιας κυριαρχίας.

ΑΥΤΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΜΙΑ «ΝΕΑ» ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΜΕ ΧΡΗΣΗ ΠΥΡΗΝΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ

Από την κήρυξη του πολέμου κατά της παγκόσμιας «τρομοκρατίας» το 2001 μέχρι σήμερα, μια αλληλουχία «κρίσεων» έχουν κατοχυρώσει για δύο δεκαετίες μια διαρκή κατάσταση «έκτακτης ανάγκης». Ο Γ΄ παγκόσμιος πόλεμος κηρύχθηκε επίσημα εναντίον ενός ακόμη «αόρατου εχθρού» πριν από 2

ΚΑΘΕ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣΦΑΓΕΣ, ΞΕΡΙΖΩΜΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΗΜΩΣΗ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΑΡΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ, ΤΟΥ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΒΙΑΣ

Ο πόλεμος στην Ουκρανία εντάσσεται στην αναδιανομή της παγκόσμιας κυριαρχικής ισχύος και γιγαντώνει τη δυστοπία της εποχής μας. Οι κυρίαρχοι οργανώνουν και πάλι την υποδούλωσή μας με χειρότερα δεσμά και μας καλούν να διαλέξουμε τους σφαγείς μας. Μέσα σε ένα διαρκές καθεστώς έκτακτης ανάγκης των τελευταίων δεκαετιών, όπου οι κοινωνίες και η καθημερινή ζωή στρατιωτικοποιούνται συστηματικά. Από τις «αντι»τρομοκρατικές σταυροφορίες και το σταθερό συνοριακό πόλεμο κατά των με-

ακόμη «αόρατου εχθρού» πριν από 2 χρόνια, ενώ σήμερα ο όλεθρος του πολέμου γιγαντώνει τον εφιάλτη μιας στρατιωτικοποιημένης πανδημικής, επισιτιστικής, οικονομικής, ενεργειακής και προσφυγικής «κρίσης».

ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΔΙΑΛΕΓΟΥΜΕ ΠΛΕΥΡΑ

Γιατί δεν υπάρχουν «καλοί» και «κακοί» σ' αυτό το λυσσαλέο κυριαρχικό παιχνίδι, γιατί δεν έχουμε κάποιο λόγο να αναζητούμε ίχνος διαφορών μεταξύ τους, γιατί κανένας εξουσιαστικός πόλεμος δεν ήταν και δεν θα γίνει δικός μας, επειδή δεν υπηρετήσαμε ποτέ κάποια ιδεολογία, κανέναν αφέντη και κανένα δυνάστη.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΗ, ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥΣ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ «ΕΙΡΗΝΗ» ΤΟΥΣ

ΜΟΤΟΠΟΡΕΙΑ - 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ 6.30

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ

7 ΜΑΪΟΥ, ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ 12.00, 2022

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο πόλεμος στην Ουκρανία εντάσσεται στην αναδιανομή της παγκόσμιας κυριαρχικής ισχύος και γιγαντώνει τη δυστοπία της εποχής μας. Οι κυρίαρχοι οργανώνουν και πάλι την υποδούλωσή μας, με χειρότερα δεσμά και μας καλούν να διαλέξουμε τους σφαγείς μας. Μέσα σε ένα διαρκές καθεστώς έκτακτης ανάγκης των τελευταίων δεκαετιών, όπου οι κοινωνίες και η καθημερινή ζωή στρατιωτικοποιούνται συστηματικά. Από τις «αντι»τρομοκρατικές σταυροφορίες και το σταθερό συνοριακό πόλεμο κατά των μεταναστ(ρι)ών που παρουσιάζονται ως «ανεπιθύμητοι/-ες εισβολείς», μέχρι τις καραντίνες, τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας, τους υγειονομικούς διαχωρισμούς και αποκλεισμούς της τελευταίας διετίας. Ενώ ήδη ανακοινώνονται τα επόμενα επεισόδια «κρίσεων»: ενεργειακή, οικονομική, επισιτιστική...

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ, ΡΩΣΙΑ, ΟΥΚΡΑΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΧΘΟΥΜΕ ΠΟΛΥΜΟΡΦΑ ΣΕ ΚΡΑΤΗ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ, ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥΣ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ "ΕΙΡΗΝΗ" ΤΟΥΣ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Η ΡΩΣΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Συνεχίζουν να σπέρνουν ανείπωτη δυστυχία, τον πόνο, τον θάνατο, να ξεριζώνουν εκατομμύρια ανθρώπους από τις εστίες τους και να υποκρίνονται ότι διαφέρουν μεταξύ τους. Ο πόλεμος θα διαρκέσει και θα εξαπλωθεί με την φωτιά και το σίδερο, όσο οι πιο θηριώδεις εξουσιαστικοί μηχανισμοί του πλανήτη, οικονομικοί, πολιτικοί και στρατιωτικοί, παίζουν ουσιαστικά «τα ρέστα τους» για μια θέση στον «ήλιο» της παγκόσμιας κυριαρχίας.

ΑΥΤΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΜΙΑ «ΝΕΑ» ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΜΕ ΧΡΗΣΗ ΠΥΡΗΝΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ

Από την κήρυξη του πολέμου κατά της παγκόσμιας «τρομοκρατίας» το 2001 μέχρι σήμερα, μια αλληλουχία «κρίσεων» έχουν κατοχυρώσει για δύο δεκαετίες μια διαρκή κατάσταση «έκτακτης ανάγκης». Ο Γ' παγκόσμιος πόλεμος κηρύχθηκε επίσημα εναντίον ενός ακόμη «αόρατου εχθρού» πριν από 2 χρόνια, ενώ σήμερα ο όλεθρος του πολέμου γιγαντώνει τον εφιάλτη μιας στρατικοποιημένης πανδημικής, επισιτιστικής, οικονομικής, ενεργειακής και προσφυγικής «κρίσης».

ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ ΔΙΑΛΕΓΟΥΜΕ ΠΛΕΥΡΑ

Γιατί δεν υπάρχουν «καλοί» και «κακοί» σ' αυτό το λυσσαλέο κυριαρχικό παιχνίδι, γιατί δεν έχουμε κάποιο λόγο να αναζητούμε ίχνος διαφορών μεταξύ τους, γιατί κανένας εξουσιαστικός πόλεμος δεν ήταν και δεν θα γίνει δικός μας, επειδή δεν υπηρετήσαμε ποτέ κάποια ιδεολογία, κανέναν αφέντη και κανένα δυνάστη.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΗ, ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥΣ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ «ΕΙΡΗΝΗ»

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΚΑΘΕ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣΦΑΓΕΣ, ΞΕΡΙΖΩΜΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΗΜΩΣΗ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΑΡΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ, ΤΟΥ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΒΙΑΣ

Ο πόλεμος στην Ουκρανία εντάσσεται στην αναδιανομή της παγκόσμιας κυριαρχικής ισχύος και γιγαντώνει τη δυστοπία της εποχής μας. Οι κυρίαρχοι οργανώνουν και πάλι την υποδούλωσή μας με χειρότερα δεσμά και μας καλούν να διαλέξουμε τους σφαγείς μας. Μέσα σε ένα διαρκές καθεστώς έκτακτης ανάγκης των τελευταίων δεκαετιών, όπου οι κοινωνίες και η καθημερινή ζωή στρατιωτικοποιούνται συστηματικά. Από τις «αντι»τρομοκρατικές σταυροφορίες και το σταθερό συνοριακό πόλεμο κατά των μεταναστ(ρι)ών που παρουσιάζονται ως «ανεπιθύμητοι/-ες εισβολείς», μέχρι τις καραντίνες, τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας, τους υγειονομικούς διαχωρισμούς και αποκλεισμούς της τελευταίας διετίας. Ενώ ήδη ανακοινώνονται τα επόμενα επεισόδια «κρίσεων»: ενεργειακή, οικονομική, επισιτιστική...

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ, ΡΩΣΙΑ, ΟΥΚΡΑΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ, ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΧΘΟΥΜΕ ΠΟΛΥΜΟΡΦΑ ΣΕ ΚΡΑΤΗ, ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥΣ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ «ΕΙΡΗΝΗ» ΤΟΥΣ

ΑΝΟΙΧΤΗ ΑΝΤΙΠΕΛΕΜΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ